USP Izvršba - ZIZ

Urejena sodna praksa je del e-paketa Izvršba – elektronski komentar ZIZ z urejeno sodno prakso, ki je dostopen na portalu založnika Tax-Fin-Lex: https://www.tax-fin-lex.si/Home/Vsebina/epaket-Izvrsba

© Ta dokument je namenjen samo uporabi naročnikov e-paketa Izvršba. Vsaka drugačna uporaba ali nadaljnja distribucija je prepovedana.

1. člen (Vsebina zakona)

1.a člen (Izvajanje uredb Evropske unije)

2. člen (Začetek postopka)

3. člen (Obseg izvršbe in zavarovanja)

Kot je nakazalo sodišče prve stopnje v 30. točki obrazložitve, bo presoja sorazmernosti in potrebnosti oprave izvršbe z vsemi dovoljenimi sredstvi in na vse nepremičnine omogočena na predlog dolžnikov (tudi) v nadaljevanju postopka, zlasti v primeru poplačila z denarnimi sredstvi in prejemki dolžnikov ali poplačilom izven postopka. Prav tako je k tej presoji ves čas zavezano sodišče (3. člen ZIZ), ki bo v nadaljevanju opravilo izvršbo (le) v obsegu, ki je potreben za poplačilo, in sicer z milejšim izvršilnim sredstvom, če bo le-to omogočalo poplačilo terjatve.

VSMB Sklep I Ip 396/2026, 2. 6. 2026

4. člen (Dolžnost posredovanja podatkov)

5. člen (Stvarna pristojnost sodišča)

Dolžnik je bil le 6 dni po predložitvi zadeve sodišču druge stopnje izbrisan iz sodnega registra. Z dnem izbrisa je prenehal obstajati in je izgubil sposobnost biti stranka. Dolžnik tudi nima pravnega naslednika in se postopek nikoli ne bo mogel nadaljevati. Pritožbo je vložila oseba, ki sedaj nima več te pravice, zato jo je sodišče druge stopnje zavrglo.

VSC Sklep II Ip 54/2026, 11. 3. 2026

Za odločanje o začasni odredbi pred uvedbo postopka pred delovnim sodiščem ni pristojno to sodišče, ampak okrajno sodišče.

VSRS Sklep VIII R 7/2026, 7. 8. 2026

6. člen (Sestava sodišča)

7. člen (Izvršitelji)

8. člen (Odločbe)

9. člen (Pravna sredstva in krajevna pristojnost višjega sodišča pri izvršbi na podlagi verodostojne listine)

Vročanje je ena od bistvenih sestavin ustavne človekove pravice do izjave v postopku, saj se lahko le stranka, ki sodno pisanje dejansko prejme, o njem pred sodiščem tudi izjavi in s tem vpliva na odločitev sodišča. V izvršilnem postopku je temeljni institut, s katerim dolžnik uresničuje svojo pravico do izjave, ugovor zoper sklep o izvršbi. Gre namreč za sploh prvo dolžnikovo možnost, da se brani pred zoper njega izdanim sklepom o izvršbi. To pravico pa lahko dolžnik učinkovito udejani le, če mu je bil sklep o izvršbi najprej sploh (pravilno) vročen.

Vročitev po fikciji se lahko šteje za pravno učinkovito le, če ni dvoma, da je bila takšna vročitev opravljena pravilno oziroma skladno s pravili ZPP. Fizični osebi se vroča na naslovu njenega dejanskega prebivališča in ne more biti veljavna fiktivna vročitev, opravljena na naslovu, kjer stranka dejansko ne prebiva.

VSLJ Sklep I Ip 349/2026, 2. 6. 2026

Novi dolžnik ima v primeru izdaje sklepa o spremembi dolžnika le eno pravno sredstvo, tj. ugovor zoper pravno nasledstvo iz prvega odstavka 56.a člena ZIZ, s katerim lahko sklep o spremembi dolžnika (v zvezi s sklepom o izvršbi, ki ga ta sklep spreminja) izpodbija iz razloga po 12. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ.

VSMB Sklep II Ip 378/2026, 2. 6. 2026

Ker od stranke izvršilnega postopka ni nerazumno zahtevati, da pravno sredstvo vloži v 8 dnevnem roku, saj je v izvršilnem postopku poudarjeno načelo hitrosti, takojšnje zavrženje prepoznega pravnega sredstva ni nerazumno, zlasti ob dejstvu, da mora biti stranka na prekluzivnost roka oziroma na takojšnje zavrženje v primeru zamude roka za pravno sredstvo, opozorjena v pravnem pouku.

Zaradi zamude ugovornega roka se ugovor vsebinsko ne bo obravnaval, zavrženje pa ne pomeni posega v ustavne pravice dolžnika.

VSLJ Sklep II Ip 558/2026, 27. 5. 2026

Odločitev o tem, ali bo upoštevalo prepozno pritožbo, je v postopkih za varstvo koristi otroka pridržana sodišču druge stopnje. Sodišče prve stopnje mora prepozno pritožbo posredovati višjemu sodišču in to je tisto, ki presodi, ali so izpolnjeni pogoji za njeno vsebinsko obravnavanje ali pa se pritožba kot prepozna zavrže.

VSL Sklep IV Cp 523/2026, 15. 4. 2026

Rok 8 dni za ugovor je določen v tretjem odstavku 9. člena ZIZ, zato je nepodaljšljiv prekluziven rok.

VSC Sklep II Ip 71/2026, 1. 4. 2026

Brezplačna pravna pomoč obsega stroške sodnega postopka, nastale po vložitvi zahteve (drugi odstavek 11. člena ZBPP). V pričujoči zadevi je to od 18. 1. 2024, kar je pred iztekom osem dnevnega roka za ugovor zoper sklep o novem izvršilnem sredstvu (tretji odstavek 9. člena ZIZ). Ta je bil izdan 11. 1. 2024; tožeča stranka je imela možnost pravočasno ugovarjati do vključno 19. 1. 2024 (15. člen

ZIZ in drugi odstavek 111. člena ZPP).

UPRS Sodba I U 618/2024-6, 7. 5. 2024

10. člen (Revizija in obnova postopka)

Revizija je v postopkih izvršbe in zavarovanja omejena le na točno določene sklepe. Zoper preostale sklepe, izdane v tovrstnih postopkih, revizija ni dovoljena. Tak je tudi sklep o izdaji začasne odredbe.

Odločitev precedenčnega sodišča je odvečna takrat, ko pomen pravnega vprašanja ne sega prek konkretne zadeve, ker spodnjo premiso sestavljajo zelo specifične dejanske okoliščine primera.

VSRS Sklep II DoR 119/2026, 1. 6. 2026

V izvršilni zadevi je bil na drugi stopnji izdan sklep, s katerim je bilo pravnomočno odločeno, da se zavrne dolžničin predlog za omejitev izvršbe proti pravni osebi oziroma za izvzem predmetov iz izvršbe (po 80. členu ZIZ), ki v prvem odstavku 10. člena ZIZ ni naveden med sklepi, zoper katere je revizija dovoljena.

VSRS Sklep III DoR 34/2026, 12. 5. 2026

11. člen (Hitrost in vrstni red postopanja)

12. člen (Vrstni red poplačila več upnikov)

13. člen (Izvršitev tujih odločb, tujih poravnav in tujih javnih listin)

V skladu z določbo 17. člena ZIZ je izvršbo mogoče dovoliti na podlagi izvršilnega naslova, med drugim na podlagi izvršljive sodne odločbe. V skladu z določbo petega odstavka 40. člena ZIZ mora upnik predlogu za izvršbo, če izvršilni naslov predstavlja tuja sodna odločba, poleg izvršilnega naslova priložiti tudi listine, iz katerih izhaja, da so izpolnjeni pogoji iz 13. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je pri presoji teh pogojev v skladu z drugim odstavkom 13. člena ZIZ pravilno izhajalo iz določb Uredbe. V tem okviru je pravilno upoštevalo, da je v skladu z 39. členom Uredbe sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v tej državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah, ne da bi jo bilo treba razglasiti za izvršljivo, ter da mora za namene izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, v skladu s prvim odstavkom 42. člena Uredbe vlagatelj v državi članici organu, pristojnemu za izvršitev, predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za ugotovitev njegove verodostojnosti, in potrdilo, izdano v skladu s 53. členom, ki potrjuje izvršljivost sodne odločbe, ter vsebuje izvleček sodne odločbe in po potrebi pomembne informacije o vračljivih stroških postopka ter izračun obresti. Sodišče druge stopnje soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je upnik s predložitvijo zgoraj navedenih listin (točka 6 te obrazložitve) tem pogojem zadostil.

Pritožba tudi ne more uspeti z očitki o kršitvah, ki naj bi bile zaradi poteka postopka v nemškem jeziku in nemožnosti sodelovanja dolžnika v postopku, storjene v postopku pred avstrijskim sodiščem, in tudi ne z očitki v zvezi z neobstojem terjatve, ki je bila dolžniku v plačilo naloženo z zamudno sodbo. Že po pravilih slovenskega prava, ki ga je v zvezi z izvršitvijo zadevne zamudne sodbe treba uporabiti na podlagi 41. člena Uredbe, je izvršilno sodišče v skladu z načelom stroge formalne legalitete vezano na izvršilni naslov, in sicer tudi v primeru, ko gre za tujo sodno odločbo (17. člen ZIZ). V 52. členu Uredbe pa je tudi izrecno določeno, da pod nobenimi pogoji sodne odločbe, izdane v državi članici, ni dovoljeno preizkusiti glede vsebine v zaprošeni državi članici. Sodišče v izvršilnem postopku tako ni pristojno presojati utemeljenosti izdaje zadevne zamudne sodbe in

obstoja terjatve, ki je v njej določena, prav tako pa tudi ne obstoja morebitnih procesnih kršitev v postopku, v katerem je bila izdana zadevna zamudna sodba. Takšne kršitve bi lahko dolžnik v skladu z relevantnimi procesnimi pravili uveljavljal le v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, v obravnavanem primeru torej v postopku pred avstrijskim sodiščem.

VSMB Sklep I Ip 144/2026, 22. 5. 2026

14. člen (Izvršba na premoženje tuje države)

15. člen (Uporaba določb zakona o pravdnem postopku)

Po določilu četrtega odstavka 163. člena ZPP sodišče o zahtevi za povrnitev stroškov res odloči v sodbi ali v sklepu, s katerim se konča postopek pred njim, pri čemer lahko sodišče tedaj odloči le, katera stranka nosi stroške postopka in v kakšnem deležu, sklep o višini stroškov pa se nato izda po pravnomočnosti odločitve o glavni stvari. Vendar pa višje sodišče pritrjuje stališču dr. Damjana Oroža, da navedena določba za izvršilni postopek ni uporabljiva, temveč je treba primarno izhajati iz določil petega in šestega odstavka 38. člena ZIZ.

Dolžnik je ta, ki je izzval potrebo po vodenju izvršilnega postopka, ker ni prostovoljno in pravočasno izpolnil terjatve. Zato on nosi breme stroškov izvršilnega postopka, razen če iz okoliščin posameznega primera izhaja, da je upnik določene stroške dolžniku povzročil neutemeljeno. Potrebni stroški so vsi tisti stroški, ki so objektivno potrebni za dosego cilja izvršbe, tj. izpolnitev upnikove terjatve. Po tem kriteriju mora dolžnik kriti vse tiste stroške, ki so bili potrebni za izvršbo, četudi izvršba ni bila uspešna, razen v primeru, kadar se neuspešnost izvršbe pripiše upniku.

Peti in šesti odstavek 38. člena ZIZ določata pravila o tem, kdo naj končno krije stroške izvršilnega postopka. Treba je upoštevati, da se v izvršilnem postopku izvršuje v izvršilnem naslovu ugotovljena terjatev in se tako izvršba ne izčrpa (že) z izdajo neke končne odločbe, temveč je njen cilj dokončno poplačilo upnika. Prav zato se višje sodišče strinja s stališčem, da za izvršbo ne more biti temeljno načelo uspeha, kot to velja za pravdni postopek, temveč sta bistveni določili petega in šestega 38. člena ZIZ.

VSLJ Sklep I Ip 450/2026, 7. 5. 2026

Obrazložitev izpodbijanega sklepa nima razlogov o odločilnih dejstvih (glede statusa tožnika kot sindikalnega zaupnika, ki uživa posebno pravno varstvo pred odpovedjo, o prisojeni reparaciji in denarni kazni, nejasnosti v izreku), zaradi česar se sklepa ne da preizkusiti. Podana je absolutno bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP, oboje v zvezi s 15. členom ZIZ.

VDSS Sklep Pdp 226/2026, 4. 5. 2026

Z določitvijo vrednosti nepremičnine nezadovoljna stranka ima na razpolago procesnopravno izrecno predvidene druge možnosti za varstvo svojih interesov, ki se jih je dolžnica v tem postopku tudi sicer že (uspešno) poslužila in ki zato ne morejo hkrati pomeniti tudi tehtnega razloga za delegacijo pristojnosti v pomenu določbe 67. člena ZPP.

Sklep I R 69/2009, 11. 6. 2009

16. člen (Pomen posameznih izrazov)

16.a člen (Identifikacijski podatki o dolžniku in upniku)

V obravnavani zadevi je tožeča stranka tožbo vložila zoper A. A., kar pomeni, da je ta tožen

kot fizična oseba. Naknadna navedba "nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji" in navedba matične številke ni vplivala na njegov procesni položaj kot stranke (fizične osebe) v postopku.

VSLJ Sodba in sklep II Cp 746/2025, 28. 4. 2026

17. člen (Izvršilni naslov)

1. Splošno in načelo formalne legalitete

Če v trenutku ustavitve oziroma umika še ni odločeno o vseh vloženih pravnih sredstvih, sklep o ustavitvi ne pomeni konca izvršilnega postopka v celoti, temveč le konec oprave izvršbe. V takem primeru se izvršilni postopek konča šele, ko je pravnomočno odločeno o vseh že vloženih pravnih sredstvih. O le-teh mora sodišče odločiti ne glede na to, ali je sklep o ustavitvi že pravnomočen, ali ne. Narava odločitve pa je odvisna od procesnega položaja v posameznem spisu oziroma od (ne)izpolnjenosti procesnih predpostavk za vsebinsko odločanje. Tako dejstvo, da je izvršba že pravnomočno ustavljena, še ne pomeni, da mora sodišče ugovor nujno zavreči. Nasprotno, tudi v takem primeru je treba o ugovoru meritorno odločiti, če ima dolžnik za to še pravni interes. V obravnavani zadevi gre za tak položaj. S sklepom o izvršbi je bila namreč dovoljena izvršba na dolžničina denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet, s prenosom zarubljenih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi, in je upnik na tej podlagi že bil (tudi) prisilno poplačan. Če bi se izkazalo, da je bil sklep o izvršbi neutemeljeno izdan in bi bil na podlagi ugovora pravnomočno razveljavljen, pa bi bil to razlog za nasprotno izvršbo. O ugovoru dolžnice, ki je tudi pravočasen in popoln, je zato sodišče prve stopnje povsem pravilno odločalo po vsebini.

ZIZ v 8. točki prvega odstavka 55. člena kot enega od možnih ugovornih razlogov, ki preprečujejo izvršbo, določa tudi ugovor prenehanja terjatve, če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, toda v času, ko dolžnik tega ni mogel uveljavljati v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, oziroma če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po sklenitvi poravnave. Uveljavljano dejstvo, da je dolžnica državi kot plačnik davka in prispevkov za upravičenca ob prostovoljnem izplačilu prisojenega nadomestila za neizkoriščen dopust plačala javnopravne dajatve, je dejstvo, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe, s katero je bilo prisojeno nadomestilo (in tako ne more biti zajeto s časovnimi mejami pravnomočnosti), in na podlagi katerega je terjatev delno (v višini davčnega odtegljaja) prenehala. Iz izreka konkretnega izvršilnega naslova sicer res ne izhaja, da mora dolžnica plačati od prisojenih zneskov kakšno javnopravno dajatev. Vendar navedeno ne pomeni, da mora biti prisojeni znesek nadomestila za neizkoriščen dopust, da bi imela izpolnitev za posledico prenehanje obveznosti, v vsakem primeru plačan neposredno upniku (na njegov račun). Treba je upoštevati 280. člen OZ, po katerem mora biti obveznost izpolnjena upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. V primeru, ko iz izvršilnega naslova izhaja obveznost plačila denarnega zneska, ki je po zakonu obdavčen, in je zavezanec za izpolnitev obveznosti iz izvršilnega naslova oseba, ki se po 12. členu ZDavP-2 šteje za plačnika davka, je glede na navedeno določbo OZ, ob upoštevanju kogentne davčnopravne zakonodaje, takšno obveznost treba izpolniti na način, da se del denarne obveznosti, ki ustreza višini davčnega odtegljaja, v imenu in za račun upnika nakaže neposredno osebi, ki jo določa zakon, preostali del pa upniku v njegovo neposredno razpolaganje.

Zmotno je pritožbeno stališče, da pomeni upoštevanje ugovora prostovoljne izpolnitve terjatve, ko je bil del obveznosti iz izvršilnega naslova izpolnjen tako, da je dolžnik za upnika od njegovega dohodka državi odvedel javnopravne dajatve, kršitev načela formalne legalitete. Po navedenem načelu, ki je odraz pravnomočnosti odločbe, izvršilno sodišče ni več upravičeno preučevati resničnosti dejstev ali pravilnosti pravnega sklepanja glede terjatve v izvršilnem naslovu. Vendar pa navedeno načelo izvršilnemu sodišču ne nalaga, da mora na predlog upnika vedno dovoliti izvršbo v obsegu in višini celotne terjatve, navedene v izvršilnem naslovu, ni utemeljeno. Če bi bilo

tako, ZIZ kot enega od možnih ugovorov v izvršbi ne bi predvideval ravno ugovora delne izpolnitve terjatve. Stališče, da je treba na dolžnikov ugovor šteti, da je del obveznosti upniku veljavno izpolnil že s tem, ko je zanj plačal javnopravne dajatve od v izvršilnem naslovu prisojenega zneska, ne posega v načelo formalne legalitete v izvršilnem postopku. Z upoštevanjem takšnega dolžničinega ugovora sodišče druge stopnje ni spremenilo niti terjatve niti strank iz izvršilnega naslova. Upnik iz izvršilnega naslova je namreč materialnopravno gledano dobil točno toliko, kolikor mu je bilo prisojeno s sodbo v pravdi, saj je treba upoštevati, da je tudi plačilo davčnega odtegljaja plačilo upniku oziroma natančneje za upnika. Dolžnik lahko z ugovorom delne izpolnitve terjatve (v višini plačanega davčnega odtegljaja) v izvršbi uspe le, če kot dokaz izpolnitve predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja in dokaz o plačilu davka državi. Po tem, ko plačnik davka sestavi obračun davka, ga mora v skladu s 129. členom ZDavP-2 davčni organ pregledati v okviru postopka nadzora obračuna. Navedeno pomeni, da je do odločanja o vprašanju obstoja obveznosti za plačilo davčnega odtegljaja in o njegovi višini na matičnem davčnopravnem področju že prišlo. Zato je izvršilno sodišče, če dolžnik v izvršbi predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja, ki je na podlagi 145. členu ZDavP-2 izvršilni naslov, na vsebino predloženega obračuna (glede obstoja davčne obveznosti in njene višine) vezano.

VSLJ Sklep I Ip 544/2026, 26. 8. 2026

Že materialnopravni pomen določila prvega odstavka 198. člena Družinskega zakonika predvideva uskladitev v izvršilnem naslovu določene preživnine šele po nastanku izvršilnega naslova. To izhaja iz dikcije, da se "z izvršilnim naslovom določena" preživnina uskladi enkrat letno z indeksom rasti cen življenjskih potrebščin in sicer se uskladitev opravi v mesecu januarju. Navedeno določilo predvideva usklajevanje preživnine za naprej, ne pa tudi za nazaj, sicer bi "uskladitve" družinsko sodišče moralo upoštevati že pri izdaji izvršilnega naslova.

VSLJ Sklep IV Ip 738/2026, 10. 7. 2026

Dejstvo, da se izrek sodne odločbe glasi le na izplačilo plače, še ne pomeni, da mora biti prisojeni znesek plače v celoti plačan neposredno upniku - delavcu. Po prvem odstavku 280. člena OZ je treba obveznost izpolniti upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. Ko gre za obveznost plačila plače, ki je po zakonu obdavčena, je takšno treba obveznost izpolniti tako, da se pripadajoče davke in prispevke v imenu in za račun upnika nakaže osebi, ki jo določa zakon, ostanek pa neposredno upniku.

V izrekih sodb delovnih sodišč po sedanji sodni praksi ni določena obveznost plačila davkov in prispevkov, saj bi bila taka odločitev v delovnem sporu preuranjena. Obveznost plačila davkov in prispevkov namreč nastane šele, ko dolžnik - delodajalec v korist upnika dejansko opravi plačilo. Zneski, navedeni v izvršilnih naslovih, so tako bruto zneski, s čimer je o terjatvi odločeno le po temelju. Konkretizacija višine terjatve, to je neto zneska, ki ga bo upnik dejansko prejel na svoj račun, pa je stvar izvršilnega postopka, ob upoštevanju vsakokratnih veljavnih davčnih predpisov. Prav zato, ker se v izvršbi le dokončno konkretizira višina terjatve, o kateri je bilo (po temelju) odločeno v izvršilnem naslovu, ne gre za kršitev načela formalne legalitete oziroma nedopusten poseg v izvršilni naslov. Razlaga izreka izvršilnega naslova v izvršilnem postopku ni nedopustna, s tem v izvršilno sodišče še ne preseže svojih pooblastil.

Glede na pojasnjeno sta tako po presoji višjega sodišča za odločitev o pritožbi ključna dva poudarka. Prvi je, da v izvršilnem naslovu določeni bruto znesek prejemka še ne pomeni, da je pravilna izpolnitev dolžnikovo nakazilo celotnega bruto zneska neposredno na upnikov račun. Drugo, kar je bistveno, pa je, da je določitev končnega, konkretnega neto zneska, do katerega je upravičen upnik neposredno, v domeni izvršilnega postopka, kar ni v neskladju s formalno legaliteto.

Sodišče prve stopnje navedenega ni upoštevalo, saj je, kot je predlagal upnik, dovolilo izvršbo za celoten prisojeni bruto znesek plače po izvršilnem naslovu, čeprav bi bilo v nasprotju s kogentnimi davčnopravnimi predpisi, če bi upnik celoten bruto znesek plače prejel na svoj račun. Povedano še drugače, dolžnik je davke in prispevke od bruto prisojene plače dolžan odvesti ter plačati na druge

ustrezne račune in ne upniku, upoštevaje izpodbijani sklep o izvršbi pa bi moral dolžnikov dolžnik iz dolžnikovega denarnega dobroimetja upniku prenakazati celoten bruto znesek. Upnik bi torej na ta način sam neposredno prejel več, kot bi glede na kogentno davčnopravno zakonodajo smel.

VSLJ Sklep I Ip 488/2026, 8. 7. 2026

Določitev konkretnega neto zneska, do katerega je upravičen upnik neposredno, je v domeni izvršilnega postopka, zahtevati pa ga mora že upnik v predlogu za izvršbo. Izrek izvršilnega naslova je tako podvržen razlagi glede na veljavno materialno pravo, ki v izvršilnem postopku ni prepovedana. Če je dolžnik tisti, ki mu kogentno davčno pravo nalaga ob izpolnitvi obveznosti obračun in plačilo davkov za upnika kot davčnega zavezanca, je prisilna izpolnitev obveznosti zakonita le na način, ki v izvršilnem naslovu opredeljeni denarni znesek odškodnine obravnava kot bruto znesek. S tem izvršilno sodišče ne posega v izvršilni naslov.

VSLJ Sklep I Ip 514/2026, 8. 7. 2026

Držijo razlogi sodišča prve stopnje, da je na zaslišanju izvedenec izpovedal, da je plastenjak, ki ga je dolžnik postavil marca 2025, izpolnjeval strukturne pogoje, ki jih zahteva plastenjak, da je rastlinjak izpolnjeval minimalne zahteve za vzgojo in rast rastlin, da je rastlinjak zaradi pritrditve na prvem in zadnjem loku ravno tako funkcionalen ("tista solata lahko raste notri"), da so bile cevi predhodno ustrezno vkopane, da to, da niso bile zvarjene, ni vplivalo na funkcionalnost ter da je tiste pogoje, ki jih zahteva rastlinjak, ta izpolnjeval, že v osnovni prvotni konstrukciji pa je bil rastlinjak nepopolno zgrajen. Ob tem višje sodišče poudarja, da se od dolžnika po izvršilnem naslovu ni zahtevala popolna zgraditev rastlinjaka.

VSLJ Sklep I Ip 451/2026, 20. 5. 2026

Upnik utemeljeno navaja, da sodišče prve stopnje ni upoštevalo izvršilnega naslova, ki mu daje pravico do zakonskih zamudnih obresti od 9. 3. 2022 dalje.

VSC Sklep I Ip 57/2026, 18. 3. 2026

Ni pravne podlage, da bi upniku v izvršbi priznali zamudne obresti, če mu niso bile priznane v izvršilnem naslovu.

VSC Sklep I Ip 72/2026, 18. 3. 2026

2. Sodna odločba in sodna poravnava

Ne glede na to, kakšne vrste terjatev upnik izterjuje s predlogom za izvršbo in kdo je upnik, in torej tudi v primeru, ko je predmet izvršbe terjatev iz naslova kritja stroškov za otroka in ko kot upnik nastopa mladoletni otrok, sme izvršilno sodišče izvršbo na podlagi izvršilnega naslova dovoliti le pod pogojem, da ima terjatev, katere izterjavo je predlagal upnik, podlago v izvršilnem naslovu, ki je primeren za izvršbo.

Iz točke IV sodne poravnave sicer izhaja obveznost dolžnika, da krije polovico izrednih stroškov za upnici (tj. izdatkov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet), vendar pa v sami sodni poravnavi višina teh obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva- tj. nastanka stroškov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet, ki utegnejo nastati v prihodnosti. Višine obveznosti, ki dolžnika bremeni na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi ugotovitve navedenih (bodočih) dejstev (tj. višine dejansko nastalih obveznosti iz naslova v poravnavi opredeljenih izrednih stroškov) in izvedbe dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo zato potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

Ker zapadlost terjatev ni vezana na rok, ampak na drugo dejstvo, za dokazovanje zapadlosti (ter v tej zvezi za dokazovanje nastopa tega dejstva) veljajo določbe drugega oziroma tretjega

odstavka 20. člena ZIZ in je zapadlost torej treba dokazati s tam navedenimi kvalificiranimi listinami, torej bodisi z (drugo) sodno poravnavo bodisi z javno ali po zakonu overjeno listino ali sodno odločbo, čemur pa upnici, kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, nista zadostili.

VSMB Sklep IV Ip 422/2026, 17. 8. 2026

V skladu z določbo 17. člena ZIZ je izvršbo mogoče dovoliti na podlagi izvršilnega naslova, med drugim na podlagi izvršljive sodne odločbe. V skladu z določbo petega odstavka 40. člena ZIZ mora upnik predlogu za izvršbo, če izvršilni naslov predstavlja tuja sodna odločba, poleg izvršilnega naslova priložiti tudi listine, iz katerih izhaja, da so izpolnjeni pogoji iz 13. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je pri presoji teh pogojev v skladu z drugim odstavkom 13. člena ZIZ pravilno izhajalo iz določb Uredbe. V tem okviru je pravilno upoštevalo, da je v skladu z 39. členom Uredbe sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v tej državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah, ne da bi jo bilo treba razglasiti za izvršljivo, ter da mora za namene izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, v skladu s prvim odstavkom 42. člena Uredbe vlagatelj v državi članici organu, pristojnemu za izvršitev, predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za ugotovitev njegove verodostojnosti, in potrdilo, izdano v skladu s 53. členom, ki potrjuje izvršljivost sodne odločbe, ter vsebuje izvleček sodne odločbe in po potrebi pomembne informacije o vračljivih stroških postopka ter izračun obresti. Sodišče druge stopnje soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je upnik s predložitvijo zgoraj navedenih listin (točka 6 te obrazložitve) tem pogojem zadostil.

Pritožba tudi ne more uspeti z očitki o kršitvah, ki naj bi bile zaradi poteka postopka v nemškem jeziku in nemožnosti sodelovanja dolžnika v postopku, storjene v postopku pred avstrijskim sodiščem, in tudi ne z očitki v zvezi z neobstojem terjatve, ki je bila dolžniku v plačilo naloženo z zamudno sodbo. Že po pravilih slovenskega prava, ki ga je v zvezi z izvršitvijo zadevne zamudne sodbe treba uporabiti na podlagi 41. člena Uredbe, je izvršilno sodišče v skladu z načelom stroge formalne legalitete vezano na izvršilni naslov, in sicer tudi v primeru, ko gre za tujo sodno odločbo (17. člen ZIZ). V 52. členu Uredbe pa je tudi izrecno določeno, da pod nobenimi pogoji sodne odločbe, izdane v državi članici, ni dovoljeno preizkusiti glede vsebine v zaprošeni državi članici. Sodišče v izvršilnem postopku tako ni pristojno presojati utemeljenosti izdaje zadevne zamudne sodbe in obstoja terjatve, ki je v njej določena, prav tako pa tudi ne obstoja morebitnih procesnih kršitev v postopku, v katerem je bila izdana zadevna zamudna sodba. Takšne kršitve bi lahko dolžnik v skladu z relevantnimi procesnimi pravili uveljavljal le v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, v obravnavanem primeru torej v postopku pred avstrijskim sodiščem.

VSMB Sklep I Ip 144/2026, 22. 5. 2026

Narava obvestila CSD o uskladitvi preživnine je skladno s tretjim odstavkom 198. člena DZ pomožna (akcesorna). Obvestilo CSD ne predstavlja samostojnega izvršilnega naslova, temveč šele skupaj s pravnomočno sodno odločbo, ki je primarni izvršilni naslov, in katerega nadgrajuje, tvori celovit izvršilni naslov. Zaradi te neločljive funkcionalne povezanosti je treba vsebino obvestila o uskladitvi preživnine (kot sekundarnega izvršilnega naslova) vedno razlagati ob upoštevanju in v skladu s sodno odločbo, ki meritorno oblikuje samo preživninsko obveznost.

V pritožbeno obravnavani zadevi gre za neskladje med obvestilom CSD z dne 19. 2. 2025, ki je preživnino uskladil tudi za leti 2023 in 2024, in samo sodno odločbo, kakor tudi za neskladje s prvim odstavkom 198. člena DZ. Izvršilno sodišče je na izvršilni naslov vezano skladno z načelom stroge formalne legalitete, vendar pa ob jezikovni razlagi glavnega izvršilnega naslova - tj. sklepa Okrožnega sodišča v Mariboru N 909/2022 z dne 21. 8. 2024 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Mariboru Cp 879/2024 z dne 19. 11. 2024, ni mogoče priti do razlage, da je upnica upravičena tudi do izterjave razlike preživnine že od leta 2023 dalje (med že plačano preživninsko obveznostjo in usklajenimi - valoriziranimi zneski). Usklajevanje, ki ga opravi CSD, je (ob upoštevanju izvršilnega naslova in prvega odstavka 198. člena DZ) lahko relevantno le za prihodnje plačevanje preživnine, ne pa za zapadle obroke pred izdajo sodne odločbe, katerih višina je bila s sodno odločbo določena v

znesku 300,00 EUR.

VSCE Sklep IV Ip 98/2026, 21. 5. 2026

Drugače, kot to velja v zvezi s terjatvami preživnine, glede katerih je bil dogovor sklenjen v točki II sodne poravnave, upravičenec do plačila terjatev, vsebovanih v točki V sodne poravnave, ni mladoletni otrok A. A., ki v tej izvršilni zadevi nastopa kot upnik, ampak njegova mati (nasprotna udeleženka v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov). Ta je namreč na podlagi dogovora v točki V sodne poravnave upravičena do vrnitve polovice v tej točki opredeljenih izdatkov za mladoletnega otroka (med drugim do vrnitve polovice izdatkov za očala), ki jih bo predhodno plačala sama. Izvršbo je dopustno dovoliti le za izterjavo terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu (17. člen ZIZ), upnik pa v predloženem izvršilnem naslovu nima podlage za izterjavo terjatve iz naslova polovice izdatkov za očala v svojo korist, v predlogu za izvršbo pa tudi ni določno označil javne ali po zakonu overjene listine, s katero lahko dokaže, da je bila navedena terjatev prenesena ali je na drug način prešla nanj (prvi odstavek 24. člena ZIZ), niti v tej smeri ni podal kakšnih trditev.

V točki V sodne poravnave je sicer določena obveznost dolžnika, da krije polovico izdatkov za otrokova očala, ki jih bo plačala otrokova mati, vendar pa v sami sodni poravnavi višina te obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva, tj. nastanka dejanskega izdatka v zvezi z nakupom očal v obdobju po sklenitvi sodne poravnave in plačila le-tega s strani otrokove matere. Višine obveznosti, ki jo dolžnik dolguje na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi ugotovitve v poravnavi sicer opredeljenih bodočih dejstev (tj. višine dejanskega plačila za očala) in izvajanja dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo torej potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

VSM Sklep IV Ip 131/2026, 18. 5. 2026

3. Izvršljiv notarski zapis

V uvodnem delu Sporazuma o zavarovanju je navedeno, da notarka potrjuje, da je notarski zapis Kreditne pogodbe neposredno izvršljiv, saj so tako kreditojemalec kot oba dolžnika pristali na neposredno izvršljivost v obsegu, razvidnem iz besedila Sporazuma in Kreditne pogodbe. Slednja pa v 4. členu jasno določa, da se kreditojemalec (posledično pa tudi oba dolžnika, saj sta soglašala z neposredno izvršljivostjo terjatve iz Kreditne pogodbe) zavezuje plačati (zakonske) zamudne obresti v primeru nepravočasnega plačila kredita.

Sodišče prve stopnje se pri ugotavljanju upnikove izvršljive terjatve ne bi smelo opreti (zgolj) na podatke, s katerimi je terjatev opisana pri vpisu hipoteke v zemljiški knjigi. Zakon o zemljiški knjigi namreč v 16. členu določa, da se vpišejo podatki o terjatvi, zavarovani s hipoteko, in sicer se vpiše: višina glavnice terjatve in valuta, v kateri je višina glavnice izražena; če se glavnica terjatve valorizira z valutno oziroma drugo valorizacijsko klavzulo, se navede tudi ta podatek z vsebino, kot izhaja iz listine, ki je podlaga za vpis; če od terjatve pred njeno zapadlostjo tečejo obresti, se navede tudi podatek o obrestni meri teh pogodbenih obresti in začetek teka teh obresti; zapadlost glavnice terjatve. ZZK-1 torej ne določa, da je potrebno podrobno vpisovati vse podatke o terjatvi, zavarovani s hipoteko, saj bi to v praksi ustvarjalo nepotrebno zmedo in nejasnosti.

VSLJ Sklep II Ip 290/2026, 7. 5. 2026

4. Druga izvršljiva odločba ali listina, za katero zakon, ratificirana in objavljena mednarodna pogodba ali pravni akt Evropske unije, ki se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, določa, da je izvršilni naslov

Izpodbijana odločitev temelji na ugotovitvi, da dejstvo, da je bila s sodbo Višjega deželnega

sodišča v Dresdnu 10 U 1028/25 z dne 25. 9. 2025 zamudni sodbi 8 O 1449/24 odvzeta pravnomočnost, ne preprečuje izvršbe. Omenjena zamudna sodba je bila namreč v skladu z nemškim procesnim pravom razglašena za začasno izvršljivo, kar po nemškem pravu zadošča za izvršbo pred pravnomočnostjo zamudne sodbe. Po določbi 39. člena Uredbe Bruselj I bis je odločba, ki je izvršljiva v eni državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah. Sodišče prve stopnje je opozorilo, da je po načelu stroge formalne legalitete izvršilno sodišče vezano na izvršilni naslov dokler ta ni razveljavljen, spremenjen ali odpravljen (4. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ).

46. člen Uredbe Bruselj I bis določa, da se na zahtevo osebe, zoper katero se zahteva izvršitev, izvršitev sodne odločbe zavrne na podlagi tega, da obstaja eden od razlogov iz člena 45, ki med drugim določa kot primer za zavrnitev priznanja sodne odločbe tudi, če je bila sodna odločba izdana v odsotnosti toženca, če tožencu ni bilo vročeno pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno in na tak način, da bi lahko pripravil obrambo, razen če toženec ni začel postopka za izpodbijanje sodne odločbe, čeprav je imel to možnost (odstavek 1b).

O predlogu za zavrnitev priznanja tuje sodne odločbe se ne odloča v ugovornem postopku zoper sklep o izvršbi (izdan na podlagi take tuje sodne odločbe), ampak je v prvem odstavku 42.b člena ZIZ urejen poseben postopek: "Za izvedbo postopka izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave oziroma tuje javne listine v Republiki Sloveniji po določbah Uredbe 1215/2012/EU ali Uredbe 606/2013/EU, pri kateri ni treba izvesti postopka priznanja in izvršitve, dolžnik oziroma zainteresirana stranka pa ima v Republiki Sloveniji pravico vložiti predlog za zavrnitev priznanja, predlog za odločitev, da ni razlogov za zavrnitev priznanja ali predlog za zavrnitev izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine, je pristojno okrožno sodišče." Gre torej za poseben postopek, ki se vodi pred okrožnim sodiščem. Dolžnik je tak postopek sprožil in se vodi pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod I R 496/2025. Vse to pa ne glede na upnikove pritožbene razloge pomeni, da je v trenutku odločanja o ugovoru sporna zamudna sodba še vedno izvršljiva. Na tako odločitev ne vplivajo pritožbene trditve, da je OLG Dresden ugotovilo, da vročitev zamudne sodbe dolžniku ni bila veljavna in je dolžnikov ugovor zoper zamudno sodbo pravočasen. Kot rečeno, bo to predmet presoje v postopku I R 496/2025, ki teče pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani. Tudi trditev, da nemška 707 in 719 člen ZPO dolžniku, ki je vložil pravočasen ugovor (Einspruch) omogočata, da zahteva ustavitev začasne izvršljivosti, zlasti ko so ugotovljene hude procesne napake, kot je neveljavna vročitev. Tudi če taka okoliščina predstavlja materialni dokaz za aktivacijo izključitvenega razloga po členu 45(1)(b) Uredbe Bruselj I bis in če odločba ne more biti priznana v Republiki Sloveniji, to ne pomeni, da izvršilno sodišče takšne okoliščine ugotavlja v ugovornem postopku, ampak gre ponovno za vprašanja, o katerih se odloča v postopku po prvem odstavku 42.b člena ZIZ, za katerega je pristojno okrožno sodišče.

VSLJ Sklep I Ip 435/2026, 1. 7. 2026

Prisilno izterjavo neplačane turistične in promocijske takse opravlja pristojni davčni organ. Če taksa iz plačilnega naloga ni plačana v višini in rokih, določenih s tem zakonom, in taksni zavezanec ne vloži ugovora ali vloge za oprostitev, občina potrdi izvršljivost plačilnega naloga in ga pošlje pristojnemu davčnemu organu v izvršitev. Turistična in promocijska taksa se nato prisilno izterjata po predpisih, ki urejajo prisilno izterjavo davkov. Plačlni nalog ima lastnost izvršilnega naslova.

VSLJ Sklep I Ip 332/2026, 2. 6. 2026

V skladu z določbo 17. člena ZIZ je izvršbo mogoče dovoliti na podlagi izvršilnega naslova, med drugim na podlagi izvršljive sodne odločbe. V skladu z določbo petega odstavka 40. člena ZIZ mora upnik predlogu za izvršbo, če izvršilni naslov predstavlja tuja sodna odločba, poleg izvršilnega naslova priložiti tudi listine, iz katerih izhaja, da so izpolnjeni pogoji iz 13. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je pri presoji teh pogojev v skladu z drugim odstavkom 13. člena ZIZ pravilno izhajalo iz določb Uredbe. V tem okviru je pravilno upoštevalo, da je v skladu z 39. členom Uredbe sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v tej državi članici, izvršljiva tudi v drugih

državah članicah, ne da bi jo bilo treba razglasiti za izvršljivo, ter da mora za namene izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, v skladu s prvim odstavkom 42. člena Uredbe vlagatelj v državi članici organu, pristojnemu za izvršitev, predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za ugotovitev njegove verodostojnosti, in potrdilo, izdano v skladu s 53. členom, ki potrjuje izvršljivost sodne odločbe, ter vsebuje izvleček sodne odločbe in po potrebi pomembne informacije o vračljivih stroških postopka ter izračun obresti. Sodišče druge stopnje soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je upnik s predložitvijo zgoraj navedenih listin (točka 6 te obrazložitve) tem pogojem zadostil.

Pritožba tudi ne more uspeti z očitki o kršitvah, ki naj bi bile zaradi poteka postopka v nemškem jeziku in nemožnosti sodelovanja dolžnika v postopku, storjene v postopku pred avstrijskim sodiščem, in tudi ne z očitki v zvezi z neobstojem terjatve, ki je bila dolžniku v plačilo naloženo z zamudno sodbo. Že po pravilih slovenskega prava, ki ga je v zvezi z izvršitvijo zadevne zamudne sodbe treba uporabiti na podlagi 41. člena Uredbe, je izvršilno sodišče v skladu z načelom stroge formalne legalitete vezano na izvršilni naslov, in sicer tudi v primeru, ko gre za tujo sodno odločbo (17. člen ZIZ). V 52. členu Uredbe pa je tudi izrecno določeno, da pod nobenimi pogoji sodne odločbe, izdane v državi članici, ni dovoljeno preizkusiti glede vsebine v zaprošeni državi članici. Sodišče v izvršilnem postopku tako ni pristojno presojati utemeljenosti izdaje zadevne zamudne sodbe in obstoja terjatve, ki je v njej določena, prav tako pa tudi ne obstoja morebitnih procesnih kršitev v postopku, v katerem je bila izdana zadevna zamudna sodba. Takšne kršitve bi lahko dolžnik v skladu z relevantnimi procesnimi pravili uveljavljal le v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, v obravnavanem primeru torej v postopku pred avstrijskim sodiščem.

VSMB Sklep I Ip 144/2026, 22. 5. 2026

18. člen (Odločba in poravnava)

19. člen (Izvršljivost odločbe)

Ker je od pravilnosti vročitve sodbe odvisna njena pravnomočnost in vse s tem zvezane posledice (izvršljivost), mora biti stranki omogočeno, da v primeru nepravilne vročitve z ustreznim pravnim sredstvom izpodbija klavzulo pravnomočnosti in izvršljivosti ter z njo zvezane pravne posledice. Mora ji biti torej omogočeno dokazovanje, da vročitev iz takega ali drugačnega razloga ni bila pravilno opravljena. Ker je sodišče dokazne predloge za zaslišanje, s katerimi je toženec skušal izpodbiti domnevo o perfektnosti vročitve, zavrnilo, mu je s tem onemogočilo izjavljanje v postopku.

Obnovitveni razlog iz 2. točke 394. člena ZPP se nanaša na kršitve, ki so nastale v postopku do izdaje sodne odločbe, ne pa na kršitve, ki se nanašajo (zgolj) na vročitev sodbe in so vplivale na možnost vložitve pritožbe. Ta se lahko sanira z razveljavitvijo potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti, saj zaradi napake pri vročanju še ni mogel začeti teči rok za vložitev pravnega sredstva, zaradi česar odločba še ni pravnomočna.

VSLJ Sklep I Cp 1123/2026, 21. 8. 2026

Sodna odločba je izvršljiva, če je postala pravnomočna in če je potekel rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti (prvi odstavek 19. člena ZIZ). Če rok za izpolnitev obveznosti v sodni odločbi ni določen, to kljub navedeni določbi ne pomeni takšne pomanjkljivosti izvršilnega naslova, ki bi preprečevala dovolitev izvršbe na podlagi takšnega izvršilnega naslova. Vendar pa mora navedeno pomanjkljivost v skladu z izrecno določbo drugega odstavka 21. člena ZIZ odpraviti izvršilno sodišče, ki mora v sklepu o izvršbi določiti rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, izvršbo pa dovoliti šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo izpolnitvenega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve obveznosti, šele v primeru neizpolnitve pa je terjatev prisilno izterjana. Sodišče prve stopnje v

obravnavani zadevi tega ni upoštevalo, ampak je s sklepom o izvršbi izvršbo dovolilo, ne da bi dolžnicama predhodno določilo rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti. Navedeno kršitev je po izdaji sklepa o izvršbi (v primeru vložitve pravočasnega ugovora) mogoče sanirati le z razveljavitvijo sklepa o izvršbi in ponovno odločitvijo o predlogu za izvršbo v novem sklepu o izvršbi, izdanem ob upoštevanju drugega odstavka 21. člena ZIZ.

V točki II izreka sodbe P 12/2021 dolžnicama ni bilo naloženo nerazdelno plačilo zneska 86.400,00 EUR zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021, ampak je bila dolžnicama v plačilo naložena deljiva obveznost (tako tudi sodba VSRS II Ips 61/2025 z dne 4. 2. 2026, točka 25 obrazložitve). V izvršilnem naslovu (tudi pred njegovo spremembo s sodbo VSRS) zato ni bilo podlage, da se izvršba zoper obe dolžnici dovoli za izterjavo celotnega zneska 86.400,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021 dalje, ampak za dovolitev izvršbe zoper posamezno dolžnico zgolj za izterjavo polovice tega zneska (tj. 43.200,00 EUR) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

VSMB Sklep I Ip 153/2026, 15. 4. 2026

Narava obvestila CSD o uskladitvi preživnine je skladno s tretjim odstavkom 198. člena DZ pomožna (akcesorna). Obvestilo CSD ne predstavlja samostojnega izvršilnega naslova, temveč šele skupaj s pravnomočno sodno odločbo, ki je primarni izvršilni naslov, in katerega nadgrajuje, tvori celovit izvršilni naslov. Zaradi te neločljive funkcionalne povezanosti je treba vsebino obvestila o uskladitvi preživnine (kot sekundarnega izvršilnega naslova) vedno razlagati ob upoštevanju in v skladu s sodno odločbo, ki meritorno oblikuje samo preživninsko obveznost.

V pritožbeno obravnavani zadevi gre za neskladje med obvestilom CSD z dne 19. 2. 2025, ki je preživnino uskladil tudi za leti 2023 in 2024, in samo sodno odločbo, kakor tudi za neskladje s prvim odstavkom 198. člena DZ. Izvršilno sodišče je na izvršilni naslov vezano skladno z načelom stroge formalne legalitete, vendar pa ob jezikovni razlagi glavnega izvršilnega naslova - tj. sklepa Okrožnega sodišča v Mariboru N 909/2022 z dne 21. 8. 2024 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Mariboru Cp 879/2024 z dne 19. 11. 2024, ni mogoče priti do razlage, da je upnica upravičena tudi do izterjave razlike preživnine že od leta 2023 dalje (med že plačano preživninsko obveznostjo in usklajenimi - valoriziranimi zneski). Usklajevanje, ki ga opravi CSD, je (ob upoštevanju izvršilnega naslova in prvega odstavka 198. člena DZ) lahko relevantno le za prihodnje plačevanje preživnine, ne pa za zapadle obroke pred izdajo sodne odločbe, katerih višina je bila s sodno odločbo določena v znesku 300,00 EUR.

VSCE Sklep IV Ip 98/2026, 21. 5. 2026

20. člen (Izvršljivost poravnave)

Ne glede na to, kakšne vrste terjatev upnik izterjuje s predlogom za izvršbo in kdo je upnik, in torej tudi v primeru, ko je predmet izvršbe terjatev iz naslova kritja stroškov za otroka in ko kot upnik nastopa mladoletni otrok, sme izvršilno sodišče izvršbo na podlagi izvršilnega naslova dovoliti le pod pogojem, da ima terjatev, katere izterjavo je predlagal upnik, podlago v izvršilnem naslovu, ki je primeren za izvršbo.

Iz točke IV sodne poravnave sicer izhaja obveznost dolžnika, da krije polovico izrednih stroškov za upnici (tj. izdatkov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet), vendar pa v sami sodni poravnavi višina teh obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva- tj. nastanka stroškov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet, ki utegnejo nastati v prihodnosti. Višine obveznosti, ki dolžnika bremeni na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi

ugotovitve navedenih (bodočih) dejstev (tj. višine dejansko nastalih obveznosti iz naslova v poravnavi opredeljenih izrednih stroškov) in izvedbe dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo zato potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

Ker zapadlost terjatev ni vezana na rok, ampak na drugo dejstvo, za dokazovanje zapadlosti (ter v tej zvezi za dokazovanje nastopa tega dejstva) veljajo določbe drugega oziroma tretjega odstavka 20. člena ZIZ in je zapadlost torej treba dokazati s tam navedenimi kvalificiranimi listinami, torej bodisi z (drugo) sodno poravnavo bodisi z javno ali po zakonu overjeno listino ali sodno odločbo, čemur pa upnici, kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, nista zadostili.

VSMB Sklep IV Ip 422/2026, 17. 8. 2026

20.a člen (Izvršljivost notarskega zapisa)

Dolžnika sta v notarskem zapisu soglašala z njegovo neposredno izvršljivostjo, pri čemer iz 4. in 5. člena izhaja, da izrecno soglašata in priznavata tej listini pravno naravo izvršilnega naslova, v smislu ZN, 20.a člena ZIZ in 142. člena SPZ. Upnik zatrjuje predčasno zapadlost obveznosti iz naslova posojila, torej da zapadlost terjatve posojila ni odvisna od poteka roka, ker je dolžnik zamujal s plačilom dolgovanega zneska dvanajstega obroka. Dolžnika ne prerekata dejstva, da je prišlo do zamude s plačilom dvanajstega obroka, ki je zapadel 3. 10. 2025. Ker torej dvanajsti obrok ni bil v celoti poravnan do 3. 10. 2025, je zamuda s plačilom dvanajstega obroka nastopila 4. 10. 2025, s tem pa je bil upnik upravičen razdreti pogodbo tako, da je odstopil od pogodbe z dnem 6. 10. 2025 in dolžniku priporočeno po pošti poslal izjavo o zapadlosti. Bistveno je, da je upnik dokazal oddajo izjave o zapadlosti dolžniku priporočeno po pošti. Ni bilo torej potrebno, da bi bila vročitev dolžniku izkazana s podpisano povratnico, saj je treba zagotoviti varstvo pravnega položaja tistih upnikov, katerih dolžniki se izogibajo prejemu pošiljk. Za oddajno teorijo so se pogodbene stranke tudi izrecno dogovorile v 2. členu posojilne pogodbe.

V izvršilnem postopku velja zahteva po obrazloženosti ugovora, ki je posledica dejstva, da upnik zoper dolžnika že razpolaga z izvršilnim naslovom za terjatev, ki je dolžnik ni prostovoljno poravnal. Navedeno pomeni, da mora dolžnik v ugovoru navesti pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo in so primeroma našteta v prvem odstavku 55. člena ZIZ, pri čemer morajo biti ugovorne navedbe v zadostni meri konkretizirane in dokazno podprte.

VSLJ Sklep II Ip 577/2026, 19. 8. 2026

Nedokončana in nekvalitetno opravljena dela ne morejo predstavljati delne izpolnitve obveznosti dolžnikov in upnik tega nikakor ni priznal. Vse, kar je bilo izvedeno s stani dolžnika, je bilo delno plačano 17. 10. 2024, razlika dejansko opravljenih del, pa bi se pokrila z delom neplačanih najemnin in stroškov centralnega ogrevanja (in torej ne izterjevane kupnine za šotor), in sicer bi se kompenzacija naredila, ko bi se dejansko ugotovilo, kaj in v kakšni vrednosti je bilo opravljeno s strani prvega dolžnika, kar pa nikoli ni bilo. Poslovanje se glede del, ki jih je opravil dolžnik in tudi glede na to, kaj je bil dolžnik dolžan, nanaša na najemnine, ki niso bile plačane in niso predmet tega postopka. Končno pa je upnik sicer potrdil, da je bil sklenjen aneks in navajal, da je bilo v aneksu dogovorjeno, katera dela bo dolžnik opravil, da so bila dela (op.: zgolj) ovrednotena na več kot 7.000,00 EUR in se je upnik zavezal plačati določene zneske. Znesek 1.500,00 EUR je bil plačan za material (torej ne za opravo gradbenih del v izpolnitev obveznosti), razlika pa ne, ker to naj bi bilo plačano, ko bodo dela zaključena, kar pa nikoli niso bila.

VSLJ Sklep I Ip 385/2026, 21. 5. 2026

V uvodnem delu Sporazuma o zavarovanju je navedeno, da notarka potrjuje, da je notarski zapis Kreditne pogodbe neposredno izvršljiv, saj so tako kreditojemalec kot oba dolžnika pristali na neposredno izvršljivost v obsegu, razvidnem iz besedila Sporazuma in Kreditne pogodbe. Slednja pa

v 4. členu jasno določa, da se kreditojemalec (posledično pa tudi oba dolžnika, saj sta soglašala z neposredno izvršljivostjo terjatve iz Kreditne pogodbe) zavezuje plačati (zakonske) zamudne obresti v primeru nepravočasnega plačila kredita.

Sodišče prve stopnje se pri ugotavljanju upnikove izvršljive terjatve ne bi smelo opreti (zgolj) na podatke, s katerimi je terjatev opisana pri vpisu hipoteke v zemljiški knjigi. Zakon o zemljiški knjigi namreč v 16. členu določa, da se vpišejo podatki o terjatvi, zavarovani s hipoteko, in sicer se vpiše: višina glavnice terjatve in valuta, v kateri je višina glavnice izražena; če se glavnica terjatve valorizira z valutno oziroma drugo valorizacijsko klavzulo, se navede tudi ta podatek z vsebino, kot izhaja iz listine, ki je podlaga za vpis; če od terjatve pred njeno zapadlostjo tečejo obresti, se navede tudi podatek o obrestni meri teh pogodbenih obresti in začetek teka teh obresti; zapadlost glavnice terjatve. ZZK-1 torej ne določa, da je potrebno podrobno vpisovati vse podatke o terjatvi, zavarovani s hipoteko, saj bi to v praksi ustvarjalo nepotrebno zmedo in nejasnosti.

VSLJ Sklep II Ip 290/2026, 7. 5. 2026

Upnik izpraznitve in izročitve nepremičnine ne more uveljavljati neposredno v izvršbi, kljub temu, da zoper dolžnika razpolaga z notarskim zapisom SV 001 z dne 8. 12. 2021 najemne pogodbe z dne 5. 4. 2019 z dodatki, iz katere izhaja tako upnikova pravica odstopiti od Pogodbe v primeru dolžnikove kršitve pogodbenih obveznosti, kot tudi dolžnikova izpraznitvena dolžnost v takem primeru. Prav tako ni odločilno, da za odstop do najemne pogodbe iz krivdnih razlogov po 28. členu ZPSPP, ki se glede na čas sklenitve konkretne Pogodbe še vedno uporablja za obravnavano pravno razmerje (prim. 52. člen SZ-1E), ni potrebna sodna intervencija.

Treba je namreč upoštevati, da dolžnikova dolžnost izpraznitve in izročitve nepremičnine kot posledica dolžnikove kršitve Pogodbe v času nastanka Pogodbe oziroma notarskega zapisa še ni obstajala. Povedano še drugače, gre za bodočo kondikcijsko terjatev, katere nastanek je vezan na pravna dejstva, ki nastopijo šele po sklenitvi najemne pogodbe v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, to je: - dolžnikovo neplačevanje najemnine in - posledičen upnikov odstop od pogodbe iz krivdnih razlogov. Tudi nastop teh dejstev bi moral upnik izkazati z javno ali po zakonu overjeno zasebno listino, notarski zapis v ta namen ne zadošča, čeprav vsebuje dolžnikovo soglasje z neposredno izvršljivostjo. Ker iz Pogodbe ne izhaja, da so pogoji, od katerih je odvisen nastanek dolžnikove vrnitvene obveznosti, nastopili, mora upnik najprej vložiti dajatveno tožbo v pravdnem postopku.

VSLJ Sklep II Ip 310/2026, 7. 5. 2026

21. člen (Primernost izvršilnega naslova za izvršbo)

1. Splošno

Ne glede na to, kakšne vrste terjatev upnik izterjuje s predlogom za izvršbo in kdo je upnik, in torej tudi v primeru, ko je predmet izvršbe terjatev iz naslova kritja stroškov za otroka in ko kot upnik nastopa mladoletni otrok, sme izvršilno sodišče izvršbo na podlagi izvršilnega naslova dovoliti le pod pogojem, da ima terjatev, katere izterjavo je predlagal upnik, podlago v izvršilnem naslovu, ki je primeren za izvršbo.

Iz točke IV sodne poravnave sicer izhaja obveznost dolžnika, da krije polovico izrednih stroškov za upnici (tj. izdatkov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet), vendar pa v sami sodni poravnavi višina teh obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva- tj. nastanka stroškov za šolske potrebščine, interesne dejavnosti in šolski izlet, ki utegnejo nastati v prihodnosti. Višine obveznosti, ki dolžnika bremeni na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi

ugotovitve navedenih (bodočih) dejstev (tj. višine dejansko nastalih obveznosti iz naslova v poravnavi opredeljenih izrednih stroškov) in izvedbe dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo zato potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

Ker zapadlost terjatev ni vezana na rok, ampak na drugo dejstvo, za dokazovanje zapadlosti (ter v tej zvezi za dokazovanje nastopa tega dejstva) veljajo določbe drugega oziroma tretjega odstavka 20. člena ZIZ in je zapadlost torej treba dokazati s tam navedenimi kvalificiranimi listinami, torej bodisi z (drugo) sodno poravnavo bodisi z javno ali po zakonu overjeno listino ali sodno odločbo, čemur pa upnici, kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, nista zadostili.

VSMB Sklep IV Ip 422/2026, 17. 8. 2026

V skladu z določbo 17. člena ZIZ je izvršbo mogoče dovoliti na podlagi izvršilnega naslova, med drugim na podlagi izvršljive sodne odločbe. V skladu z določbo petega odstavka 40. člena ZIZ mora upnik predlogu za izvršbo, če izvršilni naslov predstavlja tuja sodna odločba, poleg izvršilnega naslova priložiti tudi listine, iz katerih izhaja, da so izpolnjeni pogoji iz 13. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je pri presoji teh pogojev v skladu z drugim odstavkom 13. člena ZIZ pravilno izhajalo iz določb Uredbe. V tem okviru je pravilno upoštevalo, da je v skladu z 39. členom Uredbe sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v tej državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah, ne da bi jo bilo treba razglasiti za izvršljivo, ter da mora za namene izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, v skladu s prvim odstavkom 42. člena Uredbe vlagatelj v državi članici organu, pristojnemu za izvršitev, predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za ugotovitev njegove verodostojnosti, in potrdilo, izdano v skladu s 53. členom, ki potrjuje izvršljivost sodne odločbe, ter vsebuje izvleček sodne odločbe in po potrebi pomembne informacije o vračljivih stroških postopka ter izračun obresti. Sodišče druge stopnje soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je upnik s predložitvijo zgoraj navedenih listin (točka 6 te obrazložitve) tem pogojem zadostil.

Pritožba tudi ne more uspeti z očitki o kršitvah, ki naj bi bile zaradi poteka postopka v nemškem jeziku in nemožnosti sodelovanja dolžnika v postopku, storjene v postopku pred avstrijskim sodiščem, in tudi ne z očitki v zvezi z neobstojem terjatve, ki je bila dolžniku v plačilo naloženo z zamudno sodbo. Že po pravilih slovenskega prava, ki ga je v zvezi z izvršitvijo zadevne zamudne sodbe treba uporabiti na podlagi 41. člena Uredbe, je izvršilno sodišče v skladu z načelom stroge formalne legalitete vezano na izvršilni naslov, in sicer tudi v primeru, ko gre za tujo sodno odločbo (17. člen ZIZ). V 52. členu Uredbe pa je tudi izrecno določeno, da pod nobenimi pogoji sodne odločbe, izdane v državi članici, ni dovoljeno preizkusiti glede vsebine v zaprošeni državi članici. Sodišče v izvršilnem postopku tako ni pristojno presojati utemeljenosti izdaje zadevne zamudne sodbe in obstoja terjatve, ki je v njej določena, prav tako pa tudi ne obstoja morebitnih procesnih kršitev v postopku, v katerem je bila izdana zadevna zamudna sodba. Takšne kršitve bi lahko dolžnik v skladu z relevantnimi procesnimi pravili uveljavljal le v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, v obravnavanem primeru torej v postopku pred avstrijskim sodiščem.

VSMB Sklep I Ip 144/2026, 22. 5. 2026

Narava obvestila CSD o uskladitvi preživnine je skladno s tretjim odstavkom 198. člena DZ pomožna (akcesorna). Obvestilo CSD ne predstavlja samostojnega izvršilnega naslova, temveč šele skupaj s pravnomočno sodno odločbo, ki je primarni izvršilni naslov, in katerega nadgrajuje, tvori celovit izvršilni naslov. Zaradi te neločljive funkcionalne povezanosti je treba vsebino obvestila o uskladitvi preživnine (kot sekundarnega izvršilnega naslova) vedno razlagati ob upoštevanju in v skladu s sodno odločbo, ki meritorno oblikuje samo preživninsko obveznost.

V pritožbeno obravnavani zadevi gre za neskladje med obvestilom CSD z dne 19. 2. 2025, ki je preživnino uskladil tudi za leti 2023 in 2024, in samo sodno odločbo, kakor tudi za neskladje s prvim odstavkom 198. člena DZ. Izvršilno sodišče je na izvršilni naslov vezano skladno z načelom stroge formalne legalitete, vendar pa ob jezikovni razlagi glavnega izvršilnega naslova - tj. sklepa

Okrožnega sodišča v Mariboru N 909/2022 z dne 21. 8. 2024 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Mariboru Cp 879/2024 z dne 19. 11. 2024, ni mogoče priti do razlage, da je upnica upravičena tudi do izterjave razlike preživnine že od leta 2023 dalje (med že plačano preživninsko obveznostjo in usklajenimi - valoriziranimi zneski). Usklajevanje, ki ga opravi CSD, je (ob upoštevanju izvršilnega naslova in prvega odstavka 198. člena DZ) lahko relevantno le za prihodnje plačevanje preživnine, ne pa za zapadle obroke pred izdajo sodne odločbe, katerih višina je bila s sodno odločbo določena v znesku 300,00 EUR.

VSCE Sklep IV Ip 98/2026, 21. 5. 2026

Drugače, kot to velja v zvezi s terjatvami preživnine, glede katerih je bil dogovor sklenjen v točki II sodne poravnave, upravičenec do plačila terjatev, vsebovanih v točki V sodne poravnave, ni mladoletni otrok A. A., ki v tej izvršilni zadevi nastopa kot upnik, ampak njegova mati (nasprotna udeleženka v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov). Ta je namreč na podlagi dogovora v točki V sodne poravnave upravičena do vrnitve polovice v tej točki opredeljenih izdatkov za mladoletnega otroka (med drugim do vrnitve polovice izdatkov za očala), ki jih bo predhodno plačala sama. Izvršbo je dopustno dovoliti le za izterjavo terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu (17. člen ZIZ), upnik pa v predloženem izvršilnem naslovu nima podlage za izterjavo terjatve iz naslova polovice izdatkov za očala v svojo korist, v predlogu za izvršbo pa tudi ni določno označil javne ali po zakonu overjene listine, s katero lahko dokaže, da je bila navedena terjatev prenesena ali je na drug način prešla nanj (prvi odstavek 24. člena ZIZ), niti v tej smeri ni podal kakšnih trditev.

V točki V sodne poravnave je sicer določena obveznost dolžnika, da krije polovico izdatkov za otrokova očala, ki jih bo plačala otrokova mati, vendar pa v sami sodni poravnavi višina te obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva, tj. nastanka dejanskega izdatka v zvezi z nakupom očal v obdobju po sklenitvi sodne poravnave in plačila le-tega s strani otrokove matere. Višine obveznosti, ki jo dolžnik dolguje na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi ugotovitve v poravnavi sicer opredeljenih bodočih dejstev (tj. višine dejanskega plačila za očala) in izvajanja dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo torej potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

VSM Sklep IV Ip 131/2026, 18. 5. 2026

V uvodnem delu Sporazuma o zavarovanju je navedeno, da notarka potrjuje, da je notarski zapis Kreditne pogodbe neposredno izvršljiv, saj so tako kreditojemalec kot oba dolžnika pristali na neposredno izvršljivost v obsegu, razvidnem iz besedila Sporazuma in Kreditne pogodbe. Slednja pa v 4. členu jasno določa, da se kreditojemalec (posledično pa tudi oba dolžnika, saj sta soglašala z neposredno izvršljivostjo terjatve iz Kreditne pogodbe) zavezuje plačati (zakonske) zamudne obresti v primeru nepravočasnega plačila kredita.

Sodišče prve stopnje se pri ugotavljanju upnikove izvršljive terjatve ne bi smelo opreti (zgolj) na podatke, s katerimi je terjatev opisana pri vpisu hipoteke v zemljiški knjigi. Zakon o zemljiški knjigi namreč v 16. členu določa, da se vpišejo podatki o terjatvi, zavarovani s hipoteko, in sicer se vpiše: višina glavnice terjatve in valuta, v kateri je višina glavnice izražena; če se glavnica terjatve valorizira z valutno oziroma drugo valorizacijsko klavzulo, se navede tudi ta podatek z vsebino, kot izhaja iz listine, ki je podlaga za vpis; če od terjatve pred njeno zapadlostjo tečejo obresti, se navede tudi podatek o obrestni meri teh pogodbenih obresti in začetek teka teh obresti; zapadlost glavnice terjatve. ZZK-1 torej ne določa, da je potrebno podrobno vpisovati vse podatke o terjatvi, zavarovani s hipoteko, saj bi to v praksi ustvarjalo nepotrebno zmedo in nejasnosti.

VSLJ Sklep II Ip 290/2026, 7. 5. 2026

Sodna odločba je izvršljiva, če je postala pravnomočna in če je potekel rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti (prvi odstavek 19. člena ZIZ). Če rok za izpolnitev obveznosti v sodni odločbi ni določen, to kljub navedeni določbi ne pomeni takšne pomanjkljivosti izvršilnega naslova, ki bi preprečevala dovolitev izvršbe na podlagi takšnega izvršilnega naslova. Vendar pa mora navedeno pomanjkljivost v skladu z izrecno določbo drugega odstavka 21. člena ZIZ odpraviti izvršilno sodišče, ki mora v sklepu o izvršbi določiti rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, izvršbo pa dovoliti šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo izpolnitvenega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve obveznosti, šele v primeru neizpolnitve pa je terjatev prisilno izterjana. Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi tega ni upoštevalo, ampak je s sklepom o izvršbi izvršbo dovolilo, ne da bi dolžnicama predhodno določilo rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti. Navedeno kršitev je po izdaji sklepa o izvršbi (v primeru vložitve pravočasnega ugovora) mogoče sanirati le z razveljavitvijo sklepa o izvršbi in ponovno odločitvijo o predlogu za izvršbo v novem sklepu o izvršbi, izdanem ob upoštevanju drugega odstavka 21. člena ZIZ.

V točki II izreka sodbe P 12/2021 dolžnicama ni bilo naloženo nerazdelno plačilo zneska 86.400,00 EUR zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021, ampak je bila dolžnicama v plačilo naložena deljiva obveznost (tako tudi sodba VSRS II Ips 61/2025 z dne 4. 2. 2026, točka 25 obrazložitve). V izvršilnem naslovu (tudi pred njegovo spremembo s sodbo VSRS) zato ni bilo podlage, da se izvršba zoper obe dolžnici dovoli za izterjavo celotnega zneska 86.400,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021 dalje, ampak za dovolitev izvršbe zoper posamezno dolžnico zgolj za izterjavo polovice tega zneska (tj. 43.200,00 EUR) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

VSMB Sklep I Ip 153/2026, 15. 4. 2026

Tudi po dopolnitvi vloge predlagana začasna odredba, s katero tožnik zgolj posplošeno zahteva prenehanje kršitev materialnih avtorskih pravic v zvezi z izumom konektorski priklop priključne vrvice, ne predstavlja takšne konkretizacije prepovednega zahtevka, da bi bil ta izvršljiv. To velja tudi za nadaljnje zahtevke, ki jih je tožnik postavil v predlogu. Ker ni opredelil obveznosti določljivo in s tem tako, da bi bila izvršljiva (21. in 268. člen ZIZ), je sodišče prve stopnje predlog za izdajo začasne odredbe pravilno zavrglo (četrti odstavek 108. člena ZPP).

VDSS Sklep Pdp 158/2026, 1. 4. 2026

2. Rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti

Sodna odločba je izvršljiva, če je postala pravnomočna in če je potekel rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti (prvi odstavek 19. člena ZIZ). Če rok za izpolnitev obveznosti v sodni odločbi ni določen, to kljub navedeni določbi ne pomeni takšne pomanjkljivosti izvršilnega naslova, ki bi preprečevala dovolitev izvršbe na podlagi takšnega izvršilnega naslova. Vendar pa mora navedeno pomanjkljivost v skladu z izrecno določbo drugega odstavka 21. člena ZIZ odpraviti izvršilno sodišče, ki mora v sklepu o izvršbi določiti rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, izvršbo pa dovoliti šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo izpolnitvenega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve obveznosti, šele v primeru neizpolnitve pa je terjatev prisilno izterjana. Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi tega ni upoštevalo, ampak je s sklepom o izvršbi izvršbo dovolilo, ne da bi dolžnicama predhodno določilo rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti. Navedeno kršitev je po izdaji sklepa o izvršbi (v primeru vložitve pravočasnega ugovora) mogoče sanirati le z razveljavitvijo sklepa o izvršbi in ponovno odločitvijo o predlogu za izvršbo v novem sklepu o izvršbi, izdanem ob upoštevanju drugega odstavka 21. člena ZIZ.

V točki II izreka sodbe P 12/2021 dolžnicama ni bilo naloženo nerazdelno plačilo zneska 86.400,00 EUR zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021, ampak je bila dolžnicama v plačilo naložena deljiva obveznost (tako tudi sodba VSRS II Ips 61/2025 z dne 4. 2. 2026, točka 25

obrazložitve). V izvršilnem naslovu (tudi pred njegovo spremembo s sodbo VSRS) zato ni bilo podlage, da se izvršba zoper obe dolžnici dovoli za izterjavo celotnega zneska 86.400,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021 dalje, ampak za dovolitev izvršbe zoper posamezno dolžnico zgolj za izterjavo polovice tega zneska (tj. 43.200,00 EUR) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

VSMB Sklep I Ip 153/2026, 15. 4. 2026

22. člen (Plačilo zamudnih obresti)

23. člen (Verodostojna listina)

24. člen (Prehod terjatve ali obveznosti)

Novi dolžnik ima v primeru izdaje sklepa o spremembi dolžnika le eno pravno sredstvo, tj. ugovor zoper pravno nasledstvo iz prvega odstavka 56.a člena ZIZ, s katerim lahko sklep o spremembi dolžnika (v zvezi s sklepom o izvršbi, ki ga ta sklep spreminja) izpodbija iz razloga po 12. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ.

VSMB Sklep II Ip 378/2026, 2. 6. 2026

Drugače, kot to velja v zvezi s terjatvami preživnine, glede katerih je bil dogovor sklenjen v točki II sodne poravnave, upravičenec do plačila terjatev, vsebovanih v točki V sodne poravnave, ni mladoletni otrok A. A., ki v tej izvršilni zadevi nastopa kot upnik, ampak njegova mati (nasprotna udeleženka v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov). Ta je namreč na podlagi dogovora v točki V sodne poravnave upravičena do vrnitve polovice v tej točki opredeljenih izdatkov za mladoletnega otroka (med drugim do vrnitve polovice izdatkov za očala), ki jih bo predhodno plačala sama. Izvršbo je dopustno dovoliti le za izterjavo terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu (17. člen ZIZ), upnik pa v predloženem izvršilnem naslovu nima podlage za izterjavo terjatve iz naslova polovice izdatkov za očala v svojo korist, v predlogu za izvršbo pa tudi ni določno označil javne ali po zakonu overjene listine, s katero lahko dokaže, da je bila navedena terjatev prenesena ali je na drug način prešla nanj (prvi odstavek 24. člena ZIZ), niti v tej smeri ni podal kakšnih trditev.

V točki V sodne poravnave je sicer določena obveznost dolžnika, da krije polovico izdatkov za otrokova očala, ki jih bo plačala otrokova mati, vendar pa v sami sodni poravnavi višina te obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva, tj. nastanka dejanskega izdatka v zvezi z nakupom očal v obdobju po sklenitvi sodne poravnave in plačila le-tega s strani otrokove matere. Višine obveznosti, ki jo dolžnik dolguje na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi ugotovitve v poravnavi sicer opredeljenih bodočih dejstev (tj. višine dejanskega plačila za očala) in izvajanja dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo torej potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

VSM Sklep IV Ip 131/2026, 18. 5. 2026

Edina javna listina je sklep o razdelitvi posebne razdelitvene mase, ki skupaj s potrdilom o plačilu prijavljene terjatve prvotne upnice v stečaju zapuščine dokazujeta zgolj, da je novi upnik le-to plačal.

VSC Sklep I Ip 38/2026, 25. 2. 2026

V pozivnem sklepu je sodiše prve stopnje pravilno poučilo upnika, da je bil dolžnik izbrisan iz sodnega registra zaradi pripojitve k prevzemni družbi in jo tudi imenovalo. Ne glede na to je upnik predlagal izvršbo zoper drugo družbo, ki glede na podatke v sodnem registru ni pravni naslednik izbrisanega dolžnika.

VSC Sklep II Ip 285/2025, 7. 1. 2026

25. člen (Izvršba proti družbeniku)

26. člen (Pogojna in vzajemna obveznost)

27. člen (Alternativna obveznost po dolžnikovi izbiri)

28. člen (Fakultativna pravica dolžnika)

29. člen (Vloge)

29.a člen (Narok)

29.b člen (Plačilo sodne takse)

S plačilom sodne takse po izteku roka ali delnim plačilom takse ni zadoščeno zavezančevi obveznosti, da takso plača v za to predvidenem roku. Ker ZPP nima določb o delnem plačilu takse, je taksno obveznost treba obravnavati kot nedeljivo obveznost. To pa pomeni, da taksa ni plačana, če ni plačana v celoti. Vsaka od navedenih okoliščin zato terja ugotovitev, da predpostavka za meritorno obravnavanje ugovora - plačilo sodne takse za postopek z ugovorom - ni podana. V takem primeru pa je zakonska pravna posledica domneva umika ugovora.

Iz ustavnih pravic do sodnega varstva in do pravnega sredstva ne izhaja, da bi morala država zagotavljati brezplačno sodno varstvo oziroma brezplačno vlaganje pravnih sredstev. Oboje je lahko pogojeno s plačilom sodnih taks. Če pa je plačilo takse procesna predpostavka za vsebinsko odločanje, jo mora stranka, glede na zgoraj pojasnjeno, plačati pravočasno in v celoti. V kolikor tega ne stori, se vloga šteje za umaknjeno, pri čemer ne gre za nesorazmerno posledico, kot skuša prikazati pritožba.

VSLJ Sklep I Ip 402/2026, 7. 7. 2026

30. člen (Sredstva izvršbe)

31. člen (Seznam dolžnikovega premoženja)

Upnik lahko predložitev seznama dolžnikovega premoženja predlaga že pred izdajo sklepa o izvršbi, celo že v samem predlogu za izvršbo. Pogoj pa je, da verjetno izkaže, da s predlaganimi izvršilnimi sredstvi ne bo mogel biti poplačan.

VSLJ Sklep I Ip 680/2026, 24. 8. 2026

Izvršilni postopek se vodi, ker dolžnik predhodno ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti. Zato je on tisti, ki nosi breme stroškov izvršilnega postopka, razen če iz okoliščin posameznega

primera izhaja, da je upnik določene stroške dolžniku povzročil neutemeljeno. Upnik je tako skladno z določilom šestega odstavka 38. člena ZIZ dolžan dolžniku na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je povzročil neutemeljeno. V predmetni pritožbi upnik utemeljeno uveljavlja, da v obravnavani zadevi ne gre za tak primer.

Vloga dolžnika z dne 5. 1. 2026 je bila vložena po tem, ko je upnik ravnal skladno z zakonsko možnostjo po šestem odstavku 31. člena ZIZ in v zvezi z dodatno razjasnitvijo dolžnikovega premoženjskega stanja predlagal narok za ugotavljanje dolžnikovega premoženja. Povedano še drugače, povod za nastanek stroškov dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026 je torej res dal upnik, vendar mu kljub temu ni mogoče očitati, je dolžniku s tem v zvezi nastale stroške povzročil neutemeljeno. Upnik se je namreč zgolj poslužil možnosti, ki mu jo dalje zakon v postopku s predložitvijo seznama dolžnikovega premoženja, pri čemer pa ne more biti bistveno, ali so bile upnikove navedbe v vlogi z dne 18. 6. 2025 utemeljene oziroma njegov dvom upravičen, ali ne. Glede na navedeno in ker se predmetni izvršilni postopek vodi iz razloga, ker dolžnik ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti, upnika ni pravilno bremeniti za stroške dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026.

VSLJ Sklep I Ip 496/2026, 18. 5. 2026

32. člen (Predmet izvršbe)

Upnik je med drugim predlagal izvršbo z nalogom organizaciji za plačilni promet, da z bančnega računa stečajne upraviteljice, odprtega za stečajno dolžnico, prenese na fiduciarni račun pooblaščenca upnika izterjevani znesek. Že iz dikcije predloga izhaja, da je račun pri organizaciji za plačilni promet le formalno vpisan na ime stečajne upraviteljice, da pa je odprt za stečajno dolžnico. Torej stečajna upraviteljica zgolj upravlja s sredstvi za tuj - dolžničin račun.

Stečajni upravitelj je samo zakoniti zastopnik glede tega premoženja. Zaradi jasne ločitve med premoženjem stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso in ki ga za račun stečajne mase upravlja upravitelj, ter osebnim premoženjem upravitelja mora odpreti poseben fiduciarni denarni račun.

VSC Sklep II Ip 232/2025, 16. 10. 2025

33. člen (Denarna kazen)

34. člen (Več sredstev in predmetov izvršbe)

Pravilo iz tretjega odstavka 34. člena ZIZ določa, da se možnost naknadne objektivne kumulacije ne nanaša na sredstva in predmete izvršbe, glede katerih je bila izvršba že dovoljena in kasneje ustavljena. Možnost vpliva spremenjenih okoliščin je v sodno prakso vnesla odločba VSRS II Ips 332/2011 z dne 22. 12. 2011 v primeru, kadar upnik preseže omenjene meje pravnomočnosti z izkazovanjem obstoja spremenjenih okoliščin in s tem izpolni abstraktni dejanski stan iz tretjega odstavka 34. člena ZIZ. Gre torej za kriterij, ki se je razvil v sodni praksi in ga je potrebno razlagati ozko iz razloga, ker gre za preboj načela pravnomočnosti. V odločbi II Ips 332/2011 je v 7. točki navedeno, da lahko upnik preseže časovne meje pravnomočnosti odločitve o ustavitvi izvršilnega postopka, če izkaže obstoj spremenjenih okoliščin. Vendar pa so pri tem mišljeni primeri, ko je bila izvršba na določen predmet ustavljena iz razloga neuspešnosti, ne pa tudi tedaj, ko je bila izvršba ustavljena zaradi ravnanja oziroma neaktivnosti upnika. Možnosti za uspeh izvršbe na določen predmet se namreč naknadno lahko spremenijo (npr. možnosti za prodajo določene nepremičnine se lahko povečajo), medtem ko upnikovo ravnanje oziroma neaktivnost predstavlja nespremenljivo dejstvo.

VSLJ Sklep I Ip 708/2026, 2. 9. 2026

Kot je nakazalo sodišče prve stopnje v 30. točki obrazložitve, bo presoja sorazmernosti in potrebnosti oprave izvršbe z vsemi dovoljenimi sredstvi in na vse nepremičnine omogočena na predlog dolžnikov (tudi) v nadaljevanju postopka, zlasti v primeru poplačila z denarnimi sredstvi in prejemki dolžnikov ali poplačilom izven postopka. Prav tako je k tej presoji ves čas zavezano sodišče (3. člen ZIZ), ki bo v nadaljevanju opravilo izvršbo (le) v obsegu, ki je potreben za poplačilo, in sicer z milejšim izvršilnim sredstvom, če bo le-to omogočalo poplačilo terjatve.

VSMB Sklep I Ip 396/2026, 2. 6. 2026

Neutemeljeni so upnikovi pritožbeni očitki v zvezi s tem, da je dolžnik kot poslovodna oseba in hkrati lastnik podjetja A. d.o.o. tudi zaposlen v tem podjetju. Kot je sodišče upniku obrazložilo že v dopisu z dne 26. 11. 2025 (in kot izhaja tudi iz listin, ki jih je v postopku predložil upnik - obvestila ZPIZ z dne 29. 9. 2025), je namreč dolžnik za polni delovni čas zavarovan kot družbenik in poslovodna oseba (direktor) družbe A. d.o.o. Navedeno v nasprotju s prepričanjem upnika pomeni, da dolžnik ni zaposlen v navedeni družbi in ne prejema plače in drugih stalnih denarnih prejemkov iz tega naslova, zaradi česar izvršba na njegovo plačo oziroma druge stalne denarne prejemke ni mogoča. Sodišče druge stopnje glede tega še dodaja, da lahko poslovodne osebe v družbi opravljajo funkcijo poslovodje tudi na podlagi statusno-pravnega razmerja, ne da bi bile z družbo v delovnopravnem razmerju, v takem primeru pa se za potrebe zavarovanja uporablja šifra zavarovanja 040, kot to iz izpiska iz registra ZZZS (l. št. 15) izhaja tudi za dolžnika. Po pojasnjenem se izkaže, da je sodišče prve stopnje po ugotovitvi, da dolžnik ni zaposlen in da viri za to izvršilno sredstvo ne obstajajo, izvršbo na dolžnikovo plačo utemeljeno ustavilo.

VSMB Sklep I Ip 189/2026, 25. 5. 2026

Sklep o izvršbi je bil izdan 6. 5. 2025 na denarna sredstva pri organizaciji za plačilni promet, dolžnik pa do izdaje ugovorno izpodbijanega sklepa o nadaljevanju izvršbe na premičnine 20. 10. 2025 še ni poravnal terjatve, čeprav ima upnik izvršilni naslov. V teh okoliščinah je sodišče prve stopnje pravilno zavrnilo ugovorne trditve, da naj bi bil sklep o nadaljevanju izvršbe s premičninami nesorazmeren, pretiran poseg v dolžnikov položaj in da bi bila izvršba dopustna šele, če izvršba na druga milejša sredstva ne bi bila učinkovita.

VSC Sklep II Ip 60/2026, 18. 3. 2026

Ugotavljanje lastništva predmetov v fazi dovolitve izvršbe bi bilo preuranjeno. Pravilna je odločitev sodišča prve stopnje, da podani ugovor ni bil takšne narave, ki bi preprečeval izvršbo, saj se ni nanašal na dovolitev, temveč na opravljanje ter da je dolžan izvršitelj ugotoviti, ali ima dolžnica rubljive predmete ter upoštevati zakonske omejitve. Ugovor, da dolžnica ni lastnica premičnin, na katero sega upnik z izvršbo, ni ugovorni razlog, s katerim bi lahko izpodbijala sklep o izvršbi, saj izvršba ne posega v njene pravice.

VSC Sklep I Ip 40/2026, 25. 2. 2026

Dolžnikovi dokazi lahko kažejo le na verjetnost, medtem ko je ugotavljanje resničnosti stvar izvršitelja. Dolžnik zato nima ugovora, da nima premičnin.

VSC Sklep II Ip 296/2025, 14. 1. 2026

35. člen (Pristojnost)

1. Splošno

Katastrske občine, ki spadajo v določen sodni okraj, so še vedno določene z Zakonom o postopku za ustanovitev, združitev oziroma spremembo območja občine ter območjih občin. Sporne dolžnikove nepremičnine se nahajajo na območju katastrske občine ..., ki je v skladu z 49. točko 8. člena ZPUZSO spadala v območje občine Ribnica oziroma sodnega okraja Ribnica in s tem v območje Okrajnega sodišča v Kočevju in ne na območje Okrajnega sodišča v Ljubljani, kot je v

svojem sklepu napačno navedlo Okrajno sodišče v Piranu.

VSRS Sklep III R 11/2026, 7. 7. 2026

2. Več dolžnikov

3. Več predmetov in sredstev izvršbe

4. Med sredstvi tudi nepremičnine

5. Novo sredstvo ali predmet izvršbe

6. Novo sredstvo ali predmet izvršbe na nepremičnino

7. Izvršba na poslovni delež

8. Izvršba na ladjo ali letalo

36. člen (Vrnitev v prejšnje stanje)

1. Splošno

2. Stranka postopka je pravna oseba

37. člen (Smrt stranke)

38. člen (Izvršilni stroški)

1. Upnik najprej plača stroške (prvi odstavek)

Med za izvršbo potrebne stroške dolgoletna sodna praksa šteje tudi stroške cenilca v postopku izvršbe na nepremičnino, saj se vrednost nepremičnine ugotavlja na podlagi cenitve sodnih cenilcev.

VSLJ Sklep I Ip 713/2026, 27. 8. 2026

2. Predujem (drugi odstavek)

Med za izvršbo potrebne stroške dolgoletna sodna praksa šteje tudi stroške cenilca v postopku izvršbe na nepremičnino, saj se vrednost nepremičnine ugotavlja na podlagi cenitve sodnih cenilcev.

VSLJ Sklep I Ip 713/2026, 27. 8. 2026

3. Varščina (tretji odstavek)

4. Upnik je dolžan povrniti stroške (šesti odstavek)

Skladno s šestim odstavkom 38. člena ZIZ je merilo za upnikovo dolžnost povrnitve izvršilnih stroškov dolžniku okoliščina, ali jih je upnik dolžniku neutemeljeno povzročil.

Upnik je priglasil stroške skladno z obračunom izvršitelja. Ta praviloma opravlja neposredna izvršilna dejanja med delavniki med 8. in 16. uro, za opravo dela izven delovnega časa mora obstajati odredba sodišča oziroma drugega pooblaščenega organa, ali pa utemeljen razlog, zaradi katerega je oprava izvršilnega dejanja izven delovnega časa upravičena. Torej se za opravo izven delovnega časa lahko odloči tudi sam izvršitelj, kot je izvršitelj ravnal tudi v tej zadevi. Glede na navedeno in ker ni mogoče zanesljivo ugotoviti, da je izvršitelj popoldanski rubež opravljal iz neutemeljenega razloga, ki bi bil upniku znan, pa je kljub temu za rubež priglasil nagrado s 50% povečanjem, mu ni mogoče očitati, da je dolžnici stroške pritožbe z dne 30. 1. 2025 povzročil neutemeljeno. Zlasti ob dejstvu, da

je bil prvotni sklep o stroških z dne 23. 1. 2025 razveljavljen zaradi procesne kršitve, to je pomanjkljive obrazložitve sodišča prve stopnje, na kar upnik ni imel vpliva.

VSLJ Sklep I Ip 781/2026, 16. 7. 2026

Izvršilni postopek se vodi, ker dolžnik predhodno ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti. Zato je on tisti, ki nosi breme stroškov izvršilnega postopka, razen če iz okoliščin posameznega primera izhaja, da je upnik določene stroške dolžniku povzročil neutemeljeno. Upnik je tako skladno z določilom šestega odstavka 38. člena ZIZ dolžan dolžniku na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je povzročil neutemeljeno. V predmetni pritožbi upnik utemeljeno uveljavlja, da v obravnavani zadevi ne gre za tak primer.

Vloga dolžnika z dne 5. 1. 2026 je bila vložena po tem, ko je upnik ravnal skladno z zakonsko možnostjo po šestem odstavku 31. člena ZIZ in v zvezi z dodatno razjasnitvijo dolžnikovega premoženjskega stanja predlagal narok za ugotavljanje dolžnikovega premoženja. Povedano še drugače, povod za nastanek stroškov dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026 je torej res dal upnik, vendar mu kljub temu ni mogoče očitati, je dolžniku s tem v zvezi nastale stroške povzročil neutemeljeno. Upnik se je namreč zgolj poslužil možnosti, ki mu jo dalje zakon v postopku s predložitvijo seznama dolžnikovega premoženja, pri čemer pa ne more biti bistveno, ali so bile upnikove navedbe v vlogi z dne 18. 6. 2025 utemeljene oziroma njegov dvom upravičen, ali ne. Glede na navedeno in ker se predmetni izvršilni postopek vodi iz razloga, ker dolžnik ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti, upnika ni pravilno bremeniti za stroške dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026.

VSLJ Sklep I Ip 496/2026, 18. 5. 2026

5. Dolžnik je dolžan povrniti stroške (peti odstavek)

Zaradi kasnejšega dokončnega poplačila dolga in posledičnega upničinega umika izvršilnega predloga ni več podan pravni interes dolžnika za vsebinsko odločanje o samem ugovoru po roku, kar pa ne pomeni, da utemeljenosti ugovora ni treba presoditi za potrebe odločitve o stroških upničinega odgovora na ugovor. Zgolj na podlagi dejstva, da je sodišče prve stopnje ugovor po roku vročilo upnici v odgovor, in pravila, da v primeru pasivnosti upnika v ugovornem postopku velja domneva resničnosti ugovornih navedb, namreč še ni mogoče zaključiti, ali so bili stroški konkretnega upničinega odgovora na ugovor po roku z dne 8. 4. 2024 objektivno potrebni, ali ne. Da bi to ugotovilo, bi moralo sodišče prve stopnje presoditi, ali bi bil ugovor po roku, če ne bi bilo nato umika izvršilnega predloga zaradi kasnejšega plačila dolga, utemeljen ali ne.

Pri presoji (ne)potrebnosti stroškov za delni umik je treba razlikovati med primerom, ko upnik utesni izvršbo zaradi dolžnikovega prostovoljnega plačila, za katerega sodišče ne more vedeti že na podlagi podatkov v spisu, in primerom, ko gre za prisilno poplačilo, s strani dolžnikovega dolžnika oziroma izvršitelja. V zadnjem primeru stroškov delnega umika načeloma ni mogoče šteti kot potrebnih za izvršbo, vendar pa po naravi stvari to lahko velja le, če gre za prisilno poplačilo v sami izvršilni zadevi, v kateri je bil podan delni umik.

Dolžnik pa v obravnavani zadevi v pritožbi ne izpodbija, da je upnica delni umik z dne 1. 10. 2024 za dne 23. 9. 2024 plačanih 54,68 EUR podala zaradi prisilnega poplačila, opravljenega v drugi izvršilni zadevi, in sicer v zadevi I 133/2023. V navedeni izvršilni zadevi I 133/2023 je namreč prišlo do preplačila za znesek 54,68 EUR in je zato to preplačilo upnica upoštevala v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024 ter na ta račun podala delni umik. Ker je bil torej konkretni delni umik z dne 1. 10. 2024 sicer res vložen zaradi prisilnega poplačila, a ne v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024, temveč v zadevi I 133/2023, je treba v zvezi s to vlogo nastale stroške šteti kot potrebne stroške v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ. Brez navedene upničine vloge namreč sodišče samo ne bi moglo šteti, da naj se po volji upnice prisilno preplačilo iz zadeve I 133/2023 upošteva v predmetni zadevi I 18/2024, dolžnik pa bi moral navedeno plačilo, če ne bi bilo delnega umika, uveljavljati z ugovorom, s čimer bi nastali le dodatni stroški. Bistveno je torej, da če upnica delnega umika ne bi podala, sodišče preplačila v zadevi I 133/2023 ne bi moglo samoiniciativno upoštevati kot delnega

plačila terjatve, uveljavljane v predmetni zadevi I 18/2024.

VSLJ Sklep I Ip 719/2026, 2. 9. 2026

Zakonski kriterij za dolžnikovo dolžnost povrnitve izvršilnih stroškov upniku je njihova potrebnost za izvršbo, v konkretnem primeru pa je ta pogoj izpolnjen. Dolžnik namreč v pritožbi sam navaja, da je glavnico poravnal na podlagi sklepa o izvršbi, kar pomeni, da je bil izvršilni predlog potreben, da je dolžnika prisilil k izpolnitvi zapadlega dolga. Kljub opominu, ki ga sicer upnik dolžniku pred vložitvijo izvršilnega predloga niti ni bil dolžan pošiljati, saj je bil rok za izpolnitev določen in opomin ni procesna predpostavka za vložitev predloga za izvršbo, namreč dolžnik prej dolga ni prostovoljno poravnal. S tem, ko je sodišče prve stopnje upniku priznalo stroške, tako ni ravnalo v nasprotju s sodno prakso in načelom sorazmernosti, kot očita dolžnik.

VSLJ Sklep II Ip 510/2026, 9. 7. 2026

Napačno je sodišče prve stopnje ocenilo, da je 100% povečanje predvideno za primer deložacije, ko gre za odstranjevanje stvari in oseb, temveč drugi odstavek tar. št. 8 Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom govori o odstranjevanju stvari poleg oseb. Če se kakršnekoli stvari iz stanovanja sploh niso prisilno odstranjevale, izvršiteljica ne more biti upravičena do stroškov za deložacijo. Prav tako ne bi bila potrebna menjava ključavnice, če bi dolžnik, kot ta trdi, upniku oz. izvršiteljici res izročil ključe. Nazadnje pa v primeru, če je dolžnik izvršiteljico res obvestil o tem, da je nepremičnino izpraznil sam, ne bi bil potreben prihod podizvajalca s kombiniranim vozilom in delavci. Gre torej za pravno pomembne pritožbene novote, predlagan pa je tudi ustrezen dokaz z zaslišanjem.

VSLJ Sklep I Ip 530/2026, 2. 6. 2026

Kriterij za odločanje o dolžnikovi dolžnosti povrnitve izvršilnih stroškov upniku je skladno z določilom petega odstavka 38. člena ZIZ njihova potrebnost za izvršbo. Za konkretne stroške v zvezi z uspešnim rubežem premičnin je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da jih ni mogoče šteti kot potrebnih za predmetno izvršbo. Stroški v zvezi z izvršilnim dejanjem, ki je bilo nato zaradi ugoditve ugovoru tretje pravnomočno razveljavljeno, ker na skupno premoženje zakoncev v izvršbi ni dopustno poseči, ne ustrezajo zakonskemu kriteriju potrebnosti, saj razveljavljeno opravljeno izvršilno dejanje objektivno v ničemer ne bo prispevalo k poplačilu upnika.

VSLJ Sklep I Ip 314/2026, 19. 5. 2026

Izvršilni postopek se vodi, ker dolžnik predhodno ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti. Zato je on tisti, ki nosi breme stroškov izvršilnega postopka, razen če iz okoliščin posameznega primera izhaja, da je upnik določene stroške dolžniku povzročil neutemeljeno. Upnik je tako skladno z določilom šestega odstavka 38. člena ZIZ dolžan dolžniku na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je povzročil neutemeljeno. V predmetni pritožbi upnik utemeljeno uveljavlja, da v obravnavani zadevi ne gre za tak primer.

Vloga dolžnika z dne 5. 1. 2026 je bila vložena po tem, ko je upnik ravnal skladno z zakonsko možnostjo po šestem odstavku 31. člena ZIZ in v zvezi z dodatno razjasnitvijo dolžnikovega premoženjskega stanja predlagal narok za ugotavljanje dolžnikovega premoženja. Povedano še drugače, povod za nastanek stroškov dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026 je torej res dal upnik, vendar mu kljub temu ni mogoče očitati, je dolžniku s tem v zvezi nastale stroške povzročil neutemeljeno. Upnik se je namreč zgolj poslužil možnosti, ki mu jo dalje zakon v postopku s predložitvijo seznama dolžnikovega premoženja, pri čemer pa ne more biti bistveno, ali so bile upnikove navedbe v vlogi z dne 18. 6. 2025 utemeljene oziroma njegov dvom upravičen, ali ne. Glede na navedeno in ker se predmetni izvršilni postopek vodi iz razloga, ker dolžnik ni prostovoljno izpolnil svoje obveznosti, upnika ni pravilno bremeniti za stroške dolžnikove vloge z dne 5. 1. 2026.

VSLJ Sklep I Ip 496/2026, 18. 5. 2026

Po določilu četrtega odstavka 163. člena ZPP sodišče o zahtevi za povrnitev stroškov res odloči v sodbi ali v sklepu, s katerim se konča postopek pred njim, pri čemer lahko sodišče tedaj

odloči le, katera stranka nosi stroške postopka in v kakšnem deležu, sklep o višini stroškov pa se nato izda po pravnomočnosti odločitve o glavni stvari. Vendar pa višje sodišče pritrjuje stališču dr. Damjana Oroža, da navedena določba za izvršilni postopek ni uporabljiva, temveč je treba primarno izhajati iz določil petega in šestega odstavka 38. člena ZIZ.

Dolžnik je ta, ki je izzval potrebo po vodenju izvršilnega postopka, ker ni prostovoljno in pravočasno izpolnil terjatve. Zato on nosi breme stroškov izvršilnega postopka, razen če iz okoliščin posameznega primera izhaja, da je upnik določene stroške dolžniku povzročil neutemeljeno. Potrebni stroški so vsi tisti stroški, ki so objektivno potrebni za dosego cilja izvršbe, tj. izpolnitev upnikove terjatve. Po tem kriteriju mora dolžnik kriti vse tiste stroške, ki so bili potrebni za izvršbo, četudi izvršba ni bila uspešna, razen v primeru, kadar se neuspešnost izvršbe pripiše upniku.

Peti in šesti odstavek 38. člena ZIZ določata pravila o tem, kdo naj končno krije stroške izvršilnega postopka. Treba je upoštevati, da se v izvršilnem postopku izvršuje v izvršilnem naslovu ugotovljena terjatev in se tako izvršba ne izčrpa (že) z izdajo neke končne odločbe, temveč je njen cilj dokončno poplačilo upnika. Prav zato se višje sodišče strinja s stališčem, da za izvršbo ne more biti temeljno načelo uspeha, kot to velja za pravdni postopek, temveč sta bistveni določili petega in šestega 38. člena ZIZ.

VSLJ Sklep I Ip 450/2026, 7. 5. 2026

Pri priglasitvi terjatve ne gre več za vsebinsko obravnavanje konkretne izvršilne zadeve, temveč je priglasitev terjatve namenjena le še poplačilu iz pridobljene kupnine za nepremičnino in tudi vsebinsko predstavlja obračun. Ne gre torej več niti za izvršbo na nepremičnino kot tako, ki je s prodajo in izdajo sklepa o izročitvi v ožjem smislu končana, temveč le še za končno dejanje poplačila, za katerega je potreben obračun. Sodišče prve stopnje je o priglašenih stroških tako odločalo po pravilni postavki.

VSLJ Sklep I Ip 222/2026, 22. 4. 2026

Ob neizpodbijanih dejanskih ugotovitvah je sodišče prve stopnje pravilno štelo upnikove stroške z delom izvršitelja kot potrebne za izvršbo v skladu s petim odstavkom 38. člena ZIZ in jih je utemeljeno naložilo v plačilo dolžniku.

VSC Sklep I Ip 31/2026, 11. 3. 2026

Dolžnik je prostovoljno plačal zneska in ne v okviru prisilne realizacije sklepa o izvršbi, zato je bilo obvestilo upnika potrebno in za nadaljevanje postopka objektivno koristno v smislu oprave izvršbe. V konkretnem primeru so bili upnikovi stroški za sestavo vlog potrebni za izvršbo glede na peti odstavek 38. člena ZIZ.

VSC Sklep I Ip 6/2026, 14. 1. 2026

6. **Tretji je dolžan povrniti stroške (sedmi odstavek)**
7. **Priglasitev stroškov**
8. **Vpliv stečaja na izvršilne stroške**
9. **Stroški začasnega zastopnika**
10. **Stroški postopka zavarovanja**
11. **Izvršilni stroški v izvršbi po uradni dolžnosti**
12. **Stroški pooblaščenca po uradni dolžnosti, brezplačne pravne pomoči in oprostitev stroškov postopka**
13. **Postopek s taksami**
14. **Izvršitelj je dolžan povrniti stroške strankam**

38.a člen (Varščina za plačilo dela in stroškov izvršitelja)

38.b člen (Hramba in izplačilo varščine)

38.c člen (Obračun plačila za delo in stroškov izvršitelja)

Iz petega odstavka 97. člena ZIZ jasno izhaja, da je izvršitelj dolžan na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča v osmih dneh od prejema pravnomočnega sklepa sodišča opraviti poplačilo upnika, presežek kupnine pa, če za to ni ovir, izročiti dolžniku, sicer pa denar za dolžnika položiti pri sodišču. Pri tem gre za zakonsko dolžnost izvršitelja. Ob obstoju presežka po opravljenem poplačilu upnika tako že na podlagi zakona nastane dolžnikova terjatev do izvršitelja, da mu presežek kupnine, s katerim razpolaga, izroči neposredno (bodisi v gotovini, bodisi z nakazilom na transakcijski račun dolžnika ali njegovega pooblaščenca) ali zanj položi na sodišču. Iz priloženega enotnega obračuna terjatve v 15. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa jasno izhaja, da znaša presežek plačila 424,35 EUR. Izvršitelj pa bo navedeni znesek izročil dolžniku, če bo ugotovil, da za to ni ovir.

VSMB Sklep I Ip 475/2026, 20. 8. 2026

Skladno s šestim odstavkom 38. člena ZIZ je merilo za upnikovo dolžnost povrnitve izvršilnih stroškov dolžniku okoliščina, ali jih je upnik dolžniku neutemeljeno povzročil.

Upnik je priglasil stroške skladno z obračunom izvršitelja. Ta praviloma opravlja neposredna izvršilna dejanja med delavniki med 8. in 16. uro, za opravo dela izven delovnega časa mora obstajati odredba sodišča oziroma drugega pooblaščenega organa, ali pa utemeljen razlog, zaradi katerega je oprava izvršilnega dejanja izven delovnega časa upravičena. Torej se za opravo izven delovnega časa lahko odloči tudi sam izvršitelj, kot je izvršitelj ravnal tudi v tej zadevi. Glede na navedeno in ker ni mogoče zanesljivo ugotoviti, da je izvršitelj popoldanski rubež opravljal iz neutemeljenega razloga, ki bi bil upniku znan, pa je kljub temu za rubež priglasil nagrado s 50% povečanjem, mu ni mogoče očitati, da je dolžnici stroške pritožbe z dne 30. 1. 2025 povzročil neutemeljeno. Zlasti ob dejstvu, da je bil prvotni sklep o stroških z dne 23. 1. 2025 razveljavljen zaradi procesne kršitve, to je pomanjkljive obrazložitve sodišča prve stopnje, na kar upnik ni imel vpliva.

VSLJ Sklep I Ip 781/2026, 16. 7. 2026

Upnik je bil poplačan za znesek kupnine, zmanjšan za višino stroškov izvršitelja. Ker pa so bili stroški izvršitelja že plačani neposredno izvršitelju, jih dolžniku v (ponovno) plačilo ni mogoče naložiti, temveč jih je možno le odmeriti kot nadaljnje izvršilne stroške, saj bodo potencialno lahko del odločanja o obračunu (poplačilu) terjatve.

VSLJ Sklep II Ip 452/2026, 14. 7. 2026

Da upnik zadosti zakonski zahtevi po takojšnji priglasitvi stroškov, ki so mu nastali z delom izvršitelja, jih mora priglasiti takoj po dokončnosti obračuna plačila za delo in stroškov izvršitelja. Obračun izvršitelja postane dokončen, če upnik v roku 8 dni od prejema obračuna ne zahteva, da o njem odloči sodišče (38.c člen ZIZ). V obravnavani zadevi je izvršitelj A. A. izdal Poročilo o opravljenih izvršilnih dejanjih in obračun plačila za delo in stroškov izvršitelja dne 23. 1. 2026. Upnik je bil šele z vročitvijo obračuna, ki mu je bil po lastnih navedbah vročen 23. 1. 2026, seznanjen z nastalimi stroški izvršitelja in njihovo višino, te stroške pa je pri sodišču prve stopnje priglasil še isti dan, kar pomeni, da so bili navedeni stroški priglašeni pravočasno, pred iztekom subjektivnega roka. Zmotno je pritožbeno stališče, da bi moral upnik stroške priglasiti najpozneje v 30 dneh od rubeža, opravljenega 19. 9. 2025, ker se po tem dejanju ni opravilo več nobeno izvršilno dejanje, dolžnik pa je svojo obveznost izpolnil prostovoljno. Kot izhaja iz vloge dolžnika z dne 12. 1. 2026, je namreč dolžnik plačila na račun upnikove terjatve opravil 8. 1. 2026 in 9. 1. 2026, upnik pa je v obsegu teh plačil z vlogo, vloženo 25. 2. 2026 delno umaknil predlog za izvršbo, o čemer je sodišče prve stopnje odločilo s sklepom I 1647/2025 z dne 4. 3. 2026. V času, ko je upnik zahteval povrnitev stroškov, o katerih je sodišče prve stopnje odločilo z izpodbijanim sklepom (tj. 23. 1. 2026), izvršilni postopek torej še ni bil ustavljen ali končan, dne 19. 9. 2025 opravljeni rubež, ki je šele prvo izvršilno dejanje v okviru izvršbe na premičnine, pa tudi ne predstavlja zadnjega izvršilnega dejanja v smislu osmega odstavka 38. člena ZIZ, s katerim bi bil izvršilni postopek končan in od katerega bi tekel objektivni rok za vložitev zahteve za povrnitev izvršilnih stroškov. Sodišče prve stopnje je zato 23. 1. 2026 vloženi zahtevek upnika za povrnitev nadaljnjih izvršilnih stroškov utemeljeno štelo kot pravočasen in o njem vsebinsko odločilo.

VSMB Sklep II Ip 300/2026-1, 19. 6. 2026

Napačno je sodišče prve stopnje ocenilo, da je 100% povečanje predvideno za primer deložacije, ko gre za odstranjevanje stvari in oseb, temveč drugi odstavek tar. št. 8 Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom govori o odstranjevanju stvari poleg oseb. Če se kakršnekoli stvari iz stanovanja sploh niso prisilno odstranjevale, izvršiteljica ne more biti upravičena do stroškov za deložacijo. Prav tako ne bi bila potrebna menjava ključavnice, če bi dolžnik, kot ta trdi, upniku oz. izvršiteljici res izročil ključe. Nazadnje pa v primeru, če je dolžnik izvršiteljico res obvestil o tem, da je nepremičnino izpraznil sam, ne bi bil potreben prihod podizvajalca s kombiniranim vozilom in delavci. Gre torej za pravno pomembne pritožbene novote, predlagan pa je tudi ustrezen dokaz z zaslišanjem.

VSLJ Sklep I Ip 530/2026, 2. 6. 2026

Kriterij za odločanje o dolžnikovi dolžnosti povrnitve izvršilnih stroškov upniku je skladno z določilom petega odstavka 38. člena ZIZ njihova potrebnost za izvršbo. Za konkretne stroške v zvezi z uspešnim rubežem premičnin je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da jih ni mogoče šteti kot potrebnih za predmetno izvršbo. Stroški v zvezi z izvršilnim dejanjem, ki je bilo nato zaradi ugoditve ugovoru tretje pravnomočno razveljavljeno, ker na skupno premoženje zakoncev v izvršbi ni dopustno poseči, ne ustrezajo zakonskemu kriteriju potrebnosti, saj razveljavljeno opravljeno izvršilno dejanje objektivno v ničemer ne bo prispevalo k poplačilu upnika.

VSLJ Sklep I Ip 314/2026, 19. 5. 2026

Navajanje pravne podlage v obračunu izvršitelja ni nujno potrebno, saj sodišče pozna pravo po uradni dolžnosti, nepoznavanje prava pa škoduje tudi stranki. Tudi če bi bilo upniku ali izvršitelju to znano, zgolj to, da na naslovu dolžnik ne posluje, še ne pomeni, da dolžnik na naslovu tudi nima

nobenih rubljivih premičnin.

VSLJ Sklep II Ip 311/2026, 15. 5. 2026

Dolžnik je dolžan plačati izterjevano terjatev, kajti sklep o izvršbi z dne 25. 1. 2024 je postal pravnomočen. Od takrat dalje se mora zavedati, da lahko izvršitelj kadarkoli opravi izvršilna dejanja.

Do neoprave izvršilnih dejanj lahko pride samo v primeru odloga izvršbe.

Dolžnik prilaga dve SMS sporočili izvršitelja o dogovoru z njim o obročnem poravnavanju obveznosti, vendar to ne dokazuje, da je z upnikom sklenil dogovor o odlogu izvršbe. Druga možnost je, da bi pri sodišču dokazal zakonske razloge za odlog izvršbe po 71. členu ZIZ, česar ne navaja. Ali bi moral izvršitelj izrecno poučiti dolžnika, da naj sklene dogovor z upnikom, sicer bo opravil rubež, ni stvar tega pritožbenega postopka.

VSC Sklep I Ip 89/2026, 22. 4. 2026

Izvršitelj je pravilno ugotovil, da dolžnika ni bilo doma, zato je pravilno priglasil stroške za neizveden rubež.

VSC Sklep II Ip 76/2026, 8. 4. 2026

Ob neizpodbijanih dejanskih ugotovitvah je sodišče prve stopnje pravilno štelo upnikove stroške z delom izvršitelja kot potrebne za izvršbo v skladu s petim odstavkom 38. člena ZIZ in jih je utemeljeno naložilo v plačilo dolžniku.

VSC Sklep I Ip 31/2026, 11. 3. 2026

Upnik utemeljeno opozarja na nekonsistentost, da sodišče šteje stroške v razmerju med upnikom in izvršiteljem kot nujne zaradi zagotovitve kontinuitete dela izvršitelja, nato pa istih stroškov v razmerju med strankama ne šteje kot potrebne za izvršbo po 5. odstavku 38. člena ZIZ.

VSC Sklep I Ip 49/2026, 11. 3. 2026

Sodišče prve stopnje je pri pogojevanju potrebnosti obračuna zamudnih obresti z datumom I. javne dražbe spregledalo, da mora izvršitelj izračunati upnikovo terjatev (vključno z obrestmi) že pred opravo rubeža premičnin, zaradi ustrezne ocene, koliko in katere stvari je treba rubiti, da bodo zadostovale za poplačilo upnika (71. člen Pravilnika o opravljanju službe izvršitelja - v nadaljevanju Pravilnik), izračun terjatve pa mora imeti pripravljen tudi zaradi morebitnega prostovoljnega plačila dolžnika pred pričetkom oprave izvršilnega dejanja rubeža (53. in 73. člen Pravilnika). Obrazložitev v izpodbijanem sklepu, da se obračun obresti opravi šele, ko je znan datum I. javne dražbe, da izvršitelj ve, koliko dolžnikovih stvari mora zarubiti, je tudi v nasprotju s siceršnjim potekom izvršbe na premičnine, ko se rubež opravi pred prodajo zarubljenih stvari na javni dražbi in ne obratno.

VSMB Sklep I Ip 42/2021, 6. 4. 2021

39. člen (Varščina)

40. člen (Vsebina predloga za izvršbo na podlagi izvršilnega naslova)

1. Splošno

Uveljavljanje terjatve pred sodiščem ali drugim pristojnim organom pa ne pretrga teka zastaranja, če upnik kasneje odstopi od takega dejanja. Vendar to velja le, če se je upnik želel odreči pravnemu varstvu in ne tudi, če je upnikova pasivnost posledica nezmožnosti oprave izvršbe.

Prav tako se zastaranje pretrga tudi, ko dolžnik pripozna dolg, kar lahko dolžnik stori tudi posredno, na primer tako, da kaj plača na račun. Zastaranje, pretrgano z dolžnikovo pripoznavo, začne

teči znova od pripoznave.

Glede na procesno gradivo, ki ga je (sicer upoštevaje 40. člen ZIZ v zadostni meri) v predlogu za izvršbo ponudil upnik, in dejstvo, da je dolžnik v ugovoru uveljavljal zastaranje zaradi poteka desetletnega zastaralnega roka od nastopa pravnomočnosti izvršilnih naslovov do vložitve predloga za izvršbo v obravnavani zadevi, upnik pa na ugovor dolžnika ni odgovoril, je namreč ugovor zastaranja treba šteti kot obrazložen in tudi utemeljen. Jasno je namreč, da je od nastopa pravnomočnosti izvršilnih naslovov do vložitve predmetnega predloga za izvršbo že poteklo več kot deset let, kar glede na 356. člen OZ v zvezi s prvim odstavkom 336. člena OZ pomeni, da je zastaranje že nastopilo.

VSLJ Sklep I Ip 386/2026, 18. 6. 2026

V skladu z določbo 17. člena ZIZ je izvršbo mogoče dovoliti na podlagi izvršilnega naslova, med drugim na podlagi izvršljive sodne odločbe. V skladu z določbo petega odstavka 40. člena ZIZ mora upnik predlogu za izvršbo, če izvršilni naslov predstavlja tuja sodna odločba, poleg izvršilnega naslova priložiti tudi listine, iz katerih izhaja, da so izpolnjeni pogoji iz 13. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je pri presoji teh pogojev v skladu z drugim odstavkom 13. člena ZIZ pravilno izhajalo iz določb Uredbe. V tem okviru je pravilno upoštevalo, da je v skladu z 39. členom Uredbe sodna odločba, ki je izdana v državi članici in je izvršljiva v tej državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah, ne da bi jo bilo treba razglasiti za izvršljivo, ter da mora za namene izvršitve sodne odločbe, izdane v drugi državi članici, v skladu s prvim odstavkom 42. člena Uredbe vlagatelj v državi članici organu, pristojnemu za izvršitev, predložiti izvod sodne odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za ugotovitev njegove verodostojnosti, in potrdilo, izdano v skladu s 53. členom, ki potrjuje izvršljivost sodne odločbe, ter vsebuje izvleček sodne odločbe in po potrebi pomembne informacije o vračljivih stroških postopka ter izračun obresti. Sodišče druge stopnje soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je upnik s predložitvijo zgoraj navedenih listin (točka 6 te obrazložitve) tem pogojem zadostil.

Pritožba tudi ne more uspeti z očitki o kršitvah, ki naj bi bile zaradi poteka postopka v nemškem jeziku in nemožnosti sodelovanja dolžnika v postopku, storjene v postopku pred avstrijskim sodiščem, in tudi ne z očitki v zvezi z neobstojem terjatve, ki je bila dolžniku v plačilo naloženo z zamudno sodbo. Že po pravilih slovenskega prava, ki ga je v zvezi z izvršitvijo zadevne zamudne sodbe treba uporabiti na podlagi 41. člena Uredbe, je izvršilno sodišče v skladu z načelom stroge formalne legalitete vezano na izvršilni naslov, in sicer tudi v primeru, ko gre za tujo sodno odločbo (17. člen ZIZ). V 52. členu Uredbe pa je tudi izrecno določeno, da pod nobenimi pogoji sodne odločbe, izdane v državi članici, ni dovoljeno preizkusiti glede vsebine v zaprošeni državi članici. Sodišče v izvršilnem postopku tako ni pristojno presojati utemeljenosti izdaje zadevne zamudne sodbe in obstoja terjatve, ki je v njej določena, prav tako pa tudi ne obstoja morebitnih procesnih kršitev v postopku, v katerem je bila izdana zadevna zamudna sodba. Takšne kršitve bi lahko dolžnik v skladu z relevantnimi procesnimi pravili uveljavljal le v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, v obravnavanem primeru torej v postopku pred avstrijskim sodiščem.

VSMB Sklep I Ip 144/2026, 22. 5. 2026

2. **Predlog zoper dolžnikovega delodajalca**
3. **Predlog z novim sredstvom, predmetom ali stranko**
4. **Predlog za zavarovanje**

40.c člen (Pristojnost za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

41. člen (Predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

Listina o začetku postopka v obravnavani izvršilni zadevi je upnikov predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine z dne 18. 11. 2025, ki pa tudi po presoji višjega sodišča z vidika zahtevka oziroma dolžnikove možnosti dobiti zadostne informacije o zahtevku, ni skladen z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 805/2004 z dne 21. aprila 2004 o uvedbi evropskega naloga za izvršbo nespornih zahtevkov. V izvršilnem predlogu je sicer glavnica zneskovno opredeljena (413,07 EUR, to je 3 x po 137,69 EUR), vendar pa je že sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da zahtevek ni ustrezno utemeljen. Res je, kar navaja pritožba, da je upnik določno označil verodostojne listine (vrsta, številka in datum izdaje posameznih listin - faktur). Vendar pa ob tem v obrazcu predloga za izvršbo v za to predpisani rubriki ni navedel oziroma določno opredelil tudi temelja samega zahtevka. Zadnje je predpisana sestavina predloga za izvršbo na podlagi verodostojne listine od novele ZIZ-L dalje, pri čemer je bila določba v zakon vnesena prav zaradi uskladitve z zahtevami Uredbe. Kljub temu, da je bil predmetni upnikov predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine vložen že po uveljavitvi novele ZIZ-L in je bil obrazec predloga za izvršbo prilagojen zakonski spremembi, pa v njem ni določno označeno, na kateri pravni podlagi so bile izdane zadevne verodostojne listine (fakture). Zgolj oznaka le-teh za ustrezno utemeljitev zahtevka ne zadošča. Zato upnik v pritožbi neutemeljeno navaja, da je bil v obravnavani zadevi zahtevek točno opredeljen, češ da se je nanašal na konkretne račune, ki so bili dolžniku že poslani in je bil z njimi seznanjen. Ob dejstvu, da verodostojne listine izvršilnemu predlogu niso bile priložene (ker to skladno s petim odstavkom 41. člena ZIZ niti ni bilo potrebno), upnik pa tudi ni določno opredelil temelja zahtevka, ni mogoče šteti, da je dolžnik dobil zadostne informacije o zahtevku. Glede glavnice iz pojasnjenega razloga sklepa o izvršbi VL 100971/2025 z dne 18. 11. 2025 ni mogoče potrditi kot evropski nalog za izvršbo.

Enaka ugotovitev pa velja tudi glede zakonskih zamudnih obresti in stroškov postopka, čeprav se sicer po 8. členu Uredbe kot evropski nalog za izvršbo lahko potrdijo tudi le posamezni deli sodne odločbe.

VSLJ Sklep II Ip 353/2026, 2. 6. 2026

V obravnavani zadevi je tožeča stranka tožbo vložila zoper A. A., kar pomeni, da je ta tožen kot fizična oseba. Naknadna navedba "nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji" in navedba matične številke ni vplivala na njegov procesni položaj kot stranke (fizične osebe) v postopku.

VSLJ Sodba in sklep II Cp 746/2025, 28. 4. 2026

41.a člen (Predlog za izvršbo na podlagi priložene menice)

42. člen (Potrdilo o izvršljivosti)

Ker je od pravilnosti vročitve sodbe odvisna njena pravnomočnost in vse s tem zvezane posledice (izvršljivost), mora biti stranki omogočeno, da v primeru nepravilne vročitve z ustreznim pravnim sredstvom izpodbija klavzulo pravnomočnosti in izvršljivosti ter z njo zvezane pravne

posledice. Mora ji biti torej omogočeno dokazovanje, da vročitev iz takega ali drugačnega razloga ni bila pravilno opravljena. Ker je sodišče dokazne predloge za zaslišanje, s katerimi je toženec skušal izpodbiti domnevo o perfektnosti vročitve, zavrnilo, mu je s tem onemogočilo izjavljanje v postopku.

Obnovitveni razlog iz 2. točke 394. člena ZPP se nanaša na kršitve, ki so nastale v postopku do izdaje sodne odločbe, ne pa na kršitve, ki se nanašajo (zgolj) na vročitev sodbe in so vplivale na možnost vložitve pritožbe. Ta se lahko sanira z razveljavitvijo potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti, saj zaradi napake pri vročanju še ni mogel začeti teči rok za vložitev pravnega sredstva, zaradi česar odločba še ni pravnomočna.

VSLJ Sklep I Cp 1123/2026, 21. 8. 2026

42.a člen (Potrdilo o izvršljivosti na podlagi Uredbe 2201/2003/ES, Uredbe 805/2004/ES, Uredbe 1896/2006/ES, Uredbe 861/2007/ES, Uredbe 4/2009/ES, Uredbe 1215/2012/EU, Uredbe 606/2013/EU, Uredbe 2016/1103/EU in Uredbe 2016/1104/EU ter na podlagi Uredbe 207/2009/ES, Uredbe 6/2002/ES, Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in Pogodbe o delovanju Evropske unije)

42.b člen (Priznanje in izvršitev tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine)

Izpodbijana odločitev temelji na ugotovitvi, da dejstvo, da je bila s sodbo Višjega deželnega sodišča v Dresdnu 10 U 1028/25 z dne 25. 9. 2025 zamudni sodbi 8 O 1449/24 odvzeta pravnomočnost, ne preprečuje izvršbe. Omenjena zamudna sodba je bila namreč v skladu z nemškim procesnim pravom razglašena za začasno izvršljivo, kar po nemškem pravu zadošča za izvršbo pred pravnomočnostjo zamudne sodbe. Po določbi 39. člena Uredbe Bruselj I bis je odločba, ki je izvršljiva v eni državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah. Sodišče prve stopnje je opozorilo, da je po načelu stroge formalne legalitete izvršilno sodišče vezano na izvršilni naslov dokler ta ni razveljavljen, spremenjen ali odpravljen (4. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ).

46. člen Uredbe Bruselj I bis določa, da se na zahtevo osebe, zoper katero se zahteva izvršitev, izvršitev sodne odločbe zavrne na podlagi tega, da obstaja eden od razlogov iz člena 45, ki med drugim določa kot primer za zavrnitev priznanja sodne odločbe tudi, če je bila sodna odločba izdana v odsotnosti toženca, če tožencu ni bilo vročeno pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno in na tak način, da bi lahko pripravil obrambo, razen če toženec ni začel postopka za izpodbijanje sodne odločbe, čeprav je imel to možnost (odstavek 1b).

O predlogu za zavrnitev priznanja tuje sodne odločbe se ne odloča v ugovornem postopku zoper sklep o izvršbi (izdan na podlagi take tuje sodne odločbe), ampak je v prvem odstavku 42.b člena ZIZ urejen poseben postopek: "Za izvedbo postopka izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave oziroma tuje javne listine v Republiki Sloveniji po določbah Uredbe 1215/2012/EU ali Uredbe 606/2013/EU, pri kateri ni treba izvesti postopka priznanja in izvršitve, dolžnik oziroma zainteresirana stranka pa ima v Republiki Sloveniji pravico vložiti predlog za zavrnitev priznanja, predlog za odločitev, da ni razlogov za zavrnitev priznanja ali predlog za zavrnitev izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine, je pristojno okrožno sodišče." Gre torej za poseben postopek, ki se vodi pred okrožnim sodiščem. Dolžnik je tak postopek sprožil in se vodi pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod I R 496/2025. Vse to pa ne glede na upnikove pritožbene razloge pomeni, da je v trenutku odločanja o ugovoru sporna zamudna sodba še vedno izvršljiva. Na tako odločitev ne vplivajo pritožbene trditve, da je OLG Dresden ugotovilo, da vročitev zamudne sodbe dolžniku ni bila veljavna in je dolžnikov ugovor zoper zamudno sodbo pravočasen. Kot rečeno, bo to predmet presoje v postopku I R 496/2025, ki teče pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani. Tudi trditev, da nemška 707 in 719 člen ZPO dolžniku, ki je vložil pravočasen ugovor (Einspruch) omogočata, da zahteva ustavitev začasne izvršljivosti, zlasti ko so ugotovljene hude procesne napake, kot je

neveljavna vročitev. Tudi če taka okoliščina predstavlja materialni dokaz za aktivacijo izključitvenega razloga po členu 45(1)(b) Uredbe Bruselj I bis in če odločba ne more biti priznana v Republiki Sloveniji, to ne pomeni, da izvršilno sodišče takšne okoliščine ugotavlja v ugovornem postopku, ampak gre ponovno za vprašanja, o katerih se odloča v postopku po prvem odstavku 42.b člena ZIZ, za katerega je pristojno okrožno sodišče.

VSLJ Sklep I Ip 435/2026, 1. 7. 2026

Ker v postopkih v zvezi z (ne)priznanjem tuje sodne odločbe na podlagi 71. člena Uredbe slovensko sodišče odločbe, izdane v drugi državi članici, pod nobenim pogojem ne sme preverjati glede vsebine, se lahko pravno relevantna dejstva nanašajo le na procesno dejansko stanje. To je skladno s stališčem SEU, da sodišče države, v kateri se zahteva priznanje, ne more preverjati niti, ali je sodišče države izvora pravilno uporabilo materialno pravo niti, ali je pravilno ugotovilo dejansko stanje.

Presoja o nujnosti zadeve pomeni del vsebine sklepa nemškega sodišča, zato sodišče priznanja oziroma izvršitve v skladu z 71. členom Uredbe tega, ali so podani razlogi nujnosti, ne sme preverjati.

Prepoved vsebinskega preverjanja sodnih odločb drugih držav članic velja po sodni praksi SEU tudi za razloge ogroženosti dobrobiti otroka, ki jih stranka zatrjuje po izdaji potrdila.

VSRS Sklep Cp 13/2025, 3. 9. 2025

a42.b člen (Priznanje in izvršitev po Uredbi 1215/2012/EU in Uredbi 606/2013/EU)

42.c člen (Popravek in razveljavitev potrdila o izvršljivosti)

43. člen (Umik in omejitev predloga)

1. Splošno

Zaradi kasnejšega dokončnega poplačila dolga in posledičnega upničinega umika izvršilnega predloga ni več podan pravni interes dolžnika za vsebinsko odločanje o samem ugovoru po roku, kar pa ne pomeni, da utemeljenosti ugovora ni treba presoditi za potrebe odločitve o stroških upničinega odgovora na ugovor. Zgolj na podlagi dejstva, da je sodišče prve stopnje ugovor po roku vročilo upnici v odgovor, in pravila, da v primeru pasivnosti upnika v ugovornem postopku velja domneva resničnosti ugovornih navedb, namreč še ni mogoče zaključiti, ali so bili stroški konkretnega upničinega odgovora na ugovor po roku z dne 8. 4. 2024 objektivno potrebni, ali ne. Da bi to ugotovilo, bi moralo sodišče prve stopnje presoditi, ali bi bil ugovor po roku, če ne bi bilo nato umika izvršilnega predloga zaradi kasnejšega plačila dolga, utemeljen ali ne.

Pri presoji (ne)potrebnosti stroškov za delni umik je treba razlikovati med primerom, ko upnik utesni izvršbo zaradi dolžnikovega prostovoljnega plačila, za katerega sodišče ne more vedeti že na podlagi podatkov v spisu, in primerom, ko gre za prisilno poplačilo, s strani dolžnikovega dolžnika oziroma izvršitelja. V zadnjem primeru stroškov delnega umika načeloma ni mogoče šteti kot potrebnih za izvršbo, vendar pa po naravi stvari to lahko velja le, če gre za prisilno poplačilo v sami izvršilni zadevi, v kateri je bil podan delni umik.

Dolžnik pa v obravnavani zadevi v pritožbi ne izpodbija, da je upnica delni umik z dne 1. 10. 2024 za dne 23. 9. 2024 plačanih 54,68 EUR podala zaradi prisilnega poplačila, opravljenega v drugi izvršilni zadevi, in sicer v zadevi I 133/2023. V navedeni izvršilni zadevi I 133/2023 je namreč prišlo do preplačila za znesek 54,68 EUR in je zato to preplačilo upnica upoštevala v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024 ter na ta račun podala delni umik. Ker je bil torej konkretni delni umik z dne 1. 10.

2024 sicer res vložen zaradi prisilnega poplačila, a ne v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024, temveč v zadevi I 133/2023, je treba v zvezi s to vlogo nastale stroške šteti kot potrebne stroške v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ. Brez navedene upničine vloge namreč sodišče samo ne bi moglo šteti, da naj se po volji upnice prisilno preplačilo iz zadeve I 133/2023 upošteva v predmetni zadevi I 18/2024, dolžnik pa bi moral navedeno plačilo, če ne bi bilo delnega umika, uveljavljati z ugovorom, s čimer bi nastali le dodatni stroški. Bistveno je torej, da če upnica delnega umika ne bi podala, sodišče preplačila v zadevi I 133/2023 ne bi moglo samoiniciativno upoštevati kot delnega plačila terjatve, uveljavljane v predmetni zadevi I 18/2024.

VSLJ Sklep I Ip 719/2026, 2. 9. 2026

Namen denarne kazni, ki jo predvideva tretji odstavek 226. člena ZIZ, zato ni kaznovanje dolžnika oz. sankcija za zamudo pri izpolnitvi nedenarne obveznosti, kot to zmotno meni upnica, temveč vplivanje na voljo dolžnika, da bo zaradi zagrožene denarne kazni izpolnil obveznost, ki izhaja iz izvršilnega naslova. Ustavitev izvršbe zaradi izpolnitve nenadomestnega dejanja (tj. posredovanje podatkov ZPIZ-u za vpis v matično evidenco upnice in prijave upnice v zavarovanje za vpis v matično evidenco pri ZPIZ-u od 18. 5. 2024 dalje), ki jo je sodišče prve stopnje dovolilo s sklepom o izvršbi I 161/2025 z dne 5. 9. 2025, pa zato pomeni tudi ustavitev izvršbe s predlaganim in edinim predvidenim izvršilnim sredstvom za dosego nenadomestnega dejanja, ki ga določa ZIZ v tretjem odstavku 226. člena, to je denarno kaznijo. Z ustavitvijo izvršbe glede nedenarne terjatve, ki jo lahko opravi le dolžnik, je prenehala pravna podlaga za vodenje izvršbe po uradni dolžnosti, s tem pa je odpadel tudi namen denarne kazni kot sredstva prisile za izpolnitev.

VSMB Sklep I Ip 306/2026, 12. 6. 2026

2. Umik s privolitvijo dolžnika

44. člen (Sklep o izvršbi)

44.a člen (Določitev izvršitelja)

44.b člen (Določitev pooblaščenega udeleženca trga vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

45. člen (Vročitev sklepa o izvršbi)

46. člen (Izvršba na podlagi nepravnomočnega sklepa)

Če v trenutku ustavitve oziroma umika še ni odločeno o vseh vloženih pravnih sredstvih, sklep o ustavitvi ne pomeni konca izvršilnega postopka v celoti, temveč le konec oprave izvršbe. V takem primeru se izvršilni postopek konča šele, ko je pravnomočno odločeno o vseh že vloženih pravnih sredstvih. O le-teh mora sodišče odločiti ne glede na to, ali je sklep o ustavitvi že pravnomočen, ali ne. Narava odločitve pa je odvisna od procesnega položaja v posameznem spisu oziroma od (ne)izpolnjenosti procesnih predpostavk za vsebinsko odločanje. Tako dejstvo, da je izvršba že pravnomočno ustavljena, še ne pomeni, da mora sodišče ugovor nujno zavreči. Nasprotno, tudi v takem primeru je treba o ugovoru meritorno odločiti, če ima dolžnik za to še pravni interes. V obravnavani zadevi gre za tak položaj. S sklepom o izvršbi je bila namreč dovoljena izvršba na dolžničina denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet, s prenosom zarubljenih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi, in je upnik na tej podlagi že bil (tudi)

prisilno poplačan. Če bi se izkazalo, da je bil sklep o izvršbi neutemeljeno izdan in bi bil na podlagi ugovora pravnomočno razveljavljen, pa bi bil to razlog za nasprotno izvršbo. O ugovoru dolžnice, ki je tudi pravočasen in popoln, je zato sodišče prve stopnje povsem pravilno odločalo po vsebini.

ZIZ v 8. točki prvega odstavka 55. člena kot enega od možnih ugovornih razlogov, ki preprečujejo izvršbo, določa tudi ugovor prenehanja terjatve, če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, toda v času, ko dolžnik tega ni mogel uveljavljati v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, oziroma če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po sklenitvi poravnave. Uveljavljano dejstvo, da je dolžnica državi kot plačnik davka in prispevkov za upravičenca ob prostovoljnem izplačilu prisojenega nadomestila za neizkoriščen dopust plačala javnopravne dajatve, je dejstvo, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe, s katero je bilo prisojeno nadomestilo (in tako ne more biti zajeto s časovnimi mejami pravnomočnosti), in na podlagi katerega je terjatev delno (v višini davčnega odtegljaja) prenehala. Iz izreka konkretnega izvršilnega naslova sicer res ne izhaja, da mora dolžnica plačati od prisojenih zneskov kakšno javnopravno dajatev. Vendar navedeno ne pomeni, da mora biti prisojeni znesek nadomestila za neizkoriščen dopust, da bi imela izpolnitev za posledico prenehanje obveznosti, v vsakem primeru plačan neposredno upniku (na njegov račun). Treba je upoštevati 280. člen OZ, po katerem mora biti obveznost izpolnjena upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. V primeru, ko iz izvršilnega naslova izhaja obveznost plačila denarnega zneska, ki je po zakonu obdavčen, in je zavezanec za izpolnitev obveznosti iz izvršilnega naslova oseba, ki se po 12. členu ZDavP-2 šteje za plačnika davka, je glede na navedeno določbo OZ, ob upoštevanju kogentne davčnopravne zakonodaje, takšno obveznost treba izpolniti na način, da se del denarne obveznosti, ki ustreza višini davčnega odtegljaja, v imenu in za račun upnika nakaže neposredno osebi, ki jo določa zakon, preostali del pa upniku v njegovo neposredno razpolaganje.

Zmotno je pritožbeno stališče, da pomeni upoštevanje ugovora prostovoljne izpolnitve terjatve, ko je bil del obveznosti iz izvršilnega naslova izpolnjen tako, da je dolžnik za upnika od njegovega dohodka državi odvedel javnopravne dajatve, kršitev načela formalne legalitete. Po navedenem načelu, ki je odraz pravnomočnosti odločbe, izvršilno sodišče ni več upravičeno preučevati resničnosti dejstev ali pravilnosti pravnega sklepanja glede terjatve v izvršilnem naslovu. Vendar pa navedeno načelo izvršilnemu sodišču ne nalaga, da mora na predlog upnika vedno dovoliti izvršbo v obsegu in višini celotne terjatve, navedene v izvršilnem naslovu, ni utemeljeno. Če bi bilo tako, ZIZ kot enega od možnih ugovorov v izvršbi ne bi predvideval ravno ugovora delne izpolnitve terjatve. Stališče, da je treba na dolžnikov ugovor šteti, da je del obveznosti upniku veljavno izpolnil že s tem, ko je zanj plačal javnopravne dajatve od v izvršilnem naslovu prisojenega zneska, ne posega v načelo formalne legalitete v izvršilnem postopku. Z upoštevanjem takšnega dolžničinega ugovora sodišče druge stopnje ni spremenilo niti terjatve niti strank iz izvršilnega naslova. Upnik iz izvršilnega naslova je namreč materialnopravno gledano dobil točno toliko, kolikor mu je bilo prisojeno s sodbo v pravdi, saj je treba upoštevati, da je tudi plačilo davčnega odtegljaja plačilo upniku oziroma natančneje za upnika. Dolžnik lahko z ugovorom delne izpolnitve terjatve (v višini plačanega davčnega odtegljaja) v izvršbi uspe le, če kot dokaz izpolnitve predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja in dokaz o plačilu davka državi. Po tem, ko plačnik davka sestavi obračun davka, ga mora v skladu s 129. členom ZDavP-2 davčni organ pregledati v okviru postopka nadzora obračuna. Navedeno pomeni, da je do odločanja o vprašanju obstoja obveznosti za plačilo davčnega odtegljaja in o njegovi višini na matičnem davčnopravnem področju že prišlo. Zato je izvršilno sodišče, če dolžnik v izvršbi predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja, ki je na podlagi 145. členu ZDavP-2 izvršilni naslov, na vsebino predloženega obračuna (glede obstoja davčne obveznosti in njene višine) vezano.

VSLJ Sklep I Ip 544/2026, 26. 8. 2026

47. člen (Meje izvršbe)

48. člen (Čas izvršbe)

Skladno s šestim odstavkom 38. člena ZIZ je merilo za upnikovo dolžnost povrnitve izvršilnih stroškov dolžniku okoliščina, ali jih je upnik dolžniku neutemeljeno povzročil.

Upnik je priglasil stroške skladno z obračunom izvršitelja. Ta praviloma opravlja neposredna izvršilna dejanja med delavniki med 8. in 16. uro, za opravo dela izven delovnega časa mora obstajati odredba sodišča oziroma drugega pooblaščenega organa, ali pa utemeljen razlog, zaradi katerega je oprava izvršilnega dejanja izven delovnega časa upravičena. Torej se za opravo izven delovnega časa lahko odloči tudi sam izvršitelj, kot je izvršitelj ravnal tudi v tej zadevi. Glede na navedeno in ker ni mogoče zanesljivo ugotoviti, da je izvršitelj popoldanski rubež opravljal iz neutemeljenega razloga, ki bi bil upniku znan, pa je kljub temu za rubež priglasil nagrado s 50% povečanjem, mu ni mogoče očitati, da je dolžnici stroške pritožbe z dne 30. 1. 2025 povzročil neutemeljeno. Zlasti ob dejstvu, da je bil prvotni sklep o stroških z dne 23. 1. 2025 razveljavljen zaradi procesne kršitve, to je pomanjkljive obrazložitve sodišča prve stopnje, na kar upnik ni imel vpliva.

VSLJ Sklep I Ip 781/2026, 16. 7. 2026

49. člen (Ravnanje izvršitelja)

50. člen (Izvršba v prostoru pravne osebe)

51. člen (Pomoč policije)

52. člen (Nepravilnosti pri opravljanju izvršbe)

53. člen (Ugovor kot edino dolžnikovo pravno sredstvo)

1. Splošno

Trditveno in dokazno breme glede obstoja preživninskega upravičenja po polnoletnosti je na upniku, ki mora redno šolanje zatrjevati in dokazati.

Upnik je z v odgovoru na ugovor podanimi trdivami in predloženimi dokazili ovrgel uveljavljani ugovorni razlog, da se ne šola redno, saj je dokazno podprto zatrjeval, da je neposredno po uspešno zaključenem dodiplomskem študiju na Ekonomski fakulteti Unevrze v A. nadaljeval z magistrskim študijem na poslovni šoli B. v Franciji. Trditveno in dokazno breme za uveljavljani ugovorni razlog, da kljub temu ni izpolnjen pogoj rednega šolanja, se je zato ponovno prevalilo na dolžnika. Dolžnik pa v pritožbi kot bistveno le pavšalno navaja, da študij na poslovni šoli B. v Franciji, ne ustreza pojmu magistrskega študijskega programa skladno z Zakonom o visokem šolstvu, oziroma da upnik tega ni z ničemer izkazal, čemur pa v ugovoru, kljub temu da je že takrat razpolagal s temi potrdili, ni oporekal. Sodišče prve stopnje, ki mu dolžnik očita tudi nepopolno ugotovljeno dejansko stanje, češ da ni ovrednotilo izobraževalnega programa, v katerega je vpisan upnik v Franciji, oziroma je napravilo nepravilno dokazno oceno, da je upnik izkazal, da gre za študij druge bolonjske stopnje, pa glede na ugovorne navedbe, tega ni bilo dolžno ovrednotiti po uradni dolžnosti.

VSLJ Sklep IV Ip 895/2026, 2. 9. 2026

Dolžnika sta v notarskem zapisu soglašala z njegovo neposredno izvršljivostjo, pri čemer iz

4. in 5. člena izhaja, da izrecno soglašata in priznavata tej listini pravno naravo izvršilnega naslova, v smislu ZN, 20.a člena ZIZ in 142. člena SPZ. Upnik zatrjuje predčasno zapadlost obveznosti iz naslova posojila, torej da zapadlost terjatve posojila ni odvisna od poteka roka, ker je dolžnik zamujal s plačilom dolgovanega zneska dvanajstega obroka. Dolžnika ne prerekata dejstva, da je prišlo do zamude s plačilom dvanajstega obroka, ki je zapadel 3. 10. 2025. Ker torej dvanajsti obrok ni bil v celoti poravnan do 3. 10. 2025, je zamuda s plačilom dvanajstega obroka nastopila 4. 10. 2025, s tem pa je bil upnik upravičen razdreti pogodbo tako, da je odstopil od pogodbe z dnem 6. 10. 2025 in dolžniku priporočeno po pošti poslal izjavo o zapadlosti. Bistveno je, da je upnik dokazal oddajo izjave o zapadlosti dolžniku priporočeno po pošti. Ni bilo torej potrebno, da bi bila vročitev dolžniku izkazana s podpisano povratnico, saj je treba zagotoviti varstvo pravnega položaja tistih upnikov, katerih dolžniki se izogibajo prejemu pošiljk. Za oddajno teorijo so se pogodbene stranke tudi izrecno dogovorile v 2. členu posojilne pogodbe.

V izvršilnem postopku velja zahteva po obrazloženosti ugovora, ki je posledica dejstva, da upnik zoper dolžnika že razpolaga z izvršilnim naslovom za terjatev, ki je dolžnik ni prostovoljno poravnal. Navedeno pomeni, da mora dolžnik v ugovoru navesti pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo in so primeroma našteta v prvem odstavku 55. člena ZIZ, pri čemer morajo biti ugovorne navedbe v zadostni meri konkretizirane in dokazno podprte.

VSLJ Sklep II Ip 577/2026, 19. 8. 2026

Dolžnik je v ugovoru izrecno potrdil poslovno sodelovanje z upnikom, iz ugovora pa tudi ne izhaja, da dolžniku obveznosti, ki so predmet izvršbe, morebiti ne bi bile znane. Sam je namreč navedel, da so te neusklajene in med strankama sporne in da je prerekal izdane račune upnika ter se poskušal dogovoriti za njihovo zmanjšanje na utemeljen znesek. V obravnavani zadevi tako ni podan položaj, ko dolžniku glede v ugovoru zatrjevanih dejstev ne bi bilo treba predlagati dokazov, kot to v skladu z ustaljenim stališčem sodne prakse velja, če dolžnik zatrjuje obstoj negativnih dejstev (npr. neobstoj poslovnega razmerja z upnikom) ali če uveljavlja ugovor nevednosti. Da bi bilo predmetni ugovor mogoče šteti kot obrazložen, bi dolžnik zato za svoje navedbe moral predlagati tudi dokaze (prim. odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-192/23 z dne 1. 2. 2024). Ker, kot v pritožbi pravilno opozarja upnik, dolžnik tega ni storil, je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo določbo drugega odstavka 61. člena ZIZ, ko je dolžnikov ugovor ocenilo kot obrazložen, in posledično sprejelo zmotno odločitev, ko je ugovoru na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ ugodilo. Neobrazložen ugovor mora namreč sodišče na podlagi petega odstavka 62. člena ZIZ kot neutemeljen zavrniti.

VSMB Sklep II Ip 352/2026, 10. 6. 2026

2. Vročanje ugovora v odgovor

54. člen (Pristojnost)

55. člen (Razlogi za ugovor)

1. Splošno

Sodne prakse v zvezi s prejšnjim sistemom plačevanja sodnih taks ni mogoče aplicirati tudi na nov zakon, sicer pa je po sprejemu ZST-1 sodna praksa glede taksnih obveznosti za ugovor zoper sklep o izvršbi povsem usklajena in zakon v tem delu razlaga tako, da se plačilo sodne takse za ugovor zoper sklep o izvršbi nanaša tako na postopke na podlagi izvršilnega naslova kot na postopke na podlagi verodostojne listine.

VSLJ Sklep II Ip 768/2026, 9. 9. 2026

Dolžnika sta v notarskem zapisu soglašala z njegovo neposredno izvršljivostjo, pri čemer iz 4. in 5. člena izhaja, da izrecno soglašata in priznavata tej listini pravno naravo izvršilnega naslova,

v smislu ZN, 20.a člena ZIZ in 142. člena SPZ. Upnik zatrjuje predčasno zapadlost obveznosti iz naslova posojila, torej da zapadlost terjatve posojila ni odvisna od poteka roka, ker je dolžnik zamujal s plačilom dolgovanega zneska dvanajstega obroka. Dolžnika ne prerekata dejstva, da je prišlo do zamude s plačilom dvanajstega obroka, ki je zapadel 3. 10. 2025. Ker torej dvanajsti obrok ni bil v celoti poravnan do 3. 10. 2025, je zamuda s plačilom dvanajstega obroka nastopila 4. 10. 2025, s tem pa je bil upnik upravičen razdreti pogodbo tako, da je odstopil od pogodbe z dnem 6. 10. 2025 in dolžniku priporočeno po pošti poslal izjavo o zapadlosti. Bistveno je, da je upnik dokazal oddajo izjave o zapadlosti dolžniku priporočeno po pošti. Ni bilo torej potrebno, da bi bila vročitev dolžniku izkazana s podpisano povratnico, saj je treba zagotoviti varstvo pravnega položaja tistih upnikov, katerih dolžniki se izogibajo prejemu pošiljk. Za oddajno teorijo so se pogodbene stranke tudi izrecno dogovorile v 2. členu posojilne pogodbe.

V izvršilnem postopku velja zahteva po obrazloženosti ugovora, ki je posledica dejstva, da upnik zoper dolžnika že razpolaga z izvršilnim naslovom za terjatev, ki je dolžnik ni prostovoljno poravnal. Navedeno pomeni, da mora dolžnik v ugovoru navesti pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo in so primeroma našteta v prvem odstavku 55. člena ZIZ, pri čemer morajo biti ugovorne navedbe v zadostni meri konkretizirane in dokazno podprte.

VSLJ Sklep II Ip 577/2026, 19. 8. 2026

2. **Ugovor glede izvršilnega naslova - listina ni izvršilni naslov, odločba je razveljavljena, odpravljena ali spremenjena - in obsega terjatve**

3. **Ugovor pobota**

4. **Ugovorni razlog stečaja oziroma prisilne poravnave**

5. **Ugovor zastaranja**

Uveljavljanje terjatve pred sodiščem ali drugim pristojnim organom pa ne pretrga teka zastaranja, če upnik kasneje odstopi od takega dejanja. Vendar to velja le, če se je upnik želel odreči pravnemu varstvu in ne tudi, če je upnikova pasivnost posledica nezmožnosti oprave izvršbe.

Prav tako se zastaranje pretrga tudi, ko dolžnik pripozna dolg, kar lahko dolžnik stori tudi posredno, na primer tako, da kaj plača na račun. Zastaranje, pretrgano z dolžnikovo pripoznavo, začne teči znova od pripoznave.

Glede na procesno gradivo, ki ga je (sicer upoštevaje 40. člen ZIZ v zadostni meri) v predlogu za izvršbo ponudil upnik, in dejstvo, da je dolžnik v ugovoru uveljavljal zastaranje zaradi poteka desetletnega zastaralnega roka od nastopa pravnomočnosti izvršilnih naslovov do vložitve predloga za izvršbo v obravnavani zadevi, upnik pa na ugovor dolžnika ni odgovoril, je namreč ugovor zastaranja treba šteti kot obrazložen in tudi utemeljen. Jasno je namreč, da je od nastopa pravnomočnosti izvršilnih naslovov do vložitve predmetnega predloga za izvršbo že poteklo več kot deset let, kar glede na 356. člen OZ v zvezi s prvim odstavkom 336. člena OZ pomeni, da je zastaranje že nastopilo.

VSLJ Sklep I Ip 386/2026, 18. 6. 2026

6. **Ugovor pri izvršbi na podedovano premoženje**

7. **Ugovor pri izvršbi terjatve v tuji valuti**

8. **Ugovor, da terjatev še ni zapadla - predčasna zapadlost, upnik je izpolnitev odložil za čas, ki še ni potekel**

Sodna odločba je izvršljiva, če je postala pravnomočna in če je potekel rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti (prvi odstavek 19. člena ZIZ). Če rok za izpolnitev obveznosti v sodni odločbi ni določen, to kljub navedeni določbi ne pomeni takšne pomanjkljivosti izvršilnega naslova, ki bi

preprečevala dovolitev izvršbe na podlagi takšnega izvršilnega naslova. Vendar pa mora navedeno pomanjkljivost v skladu z izrecno določbo drugega odstavka 21. člena ZIZ odpraviti izvršilno sodišče, ki mora v sklepu o izvršbi določiti rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, izvršbo pa dovoliti šele po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo izpolnitvenega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve obveznosti, šele v primeru neizpolnitve pa je terjatev prisilno izterjana. Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi tega ni upoštevalo, ampak je s sklepom o izvršbi izvršbo dovolilo, ne da bi dolžnicama predhodno določilo rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti. Navedeno kršitev je po izdaji sklepa o izvršbi (v primeru vložitve pravočasnega ugovora) mogoče sanirati le z razveljavitvijo sklepa o izvršbi in ponovno odločitvijo o predlogu za izvršbo v novem sklepu o izvršbi, izdanem ob upoštevanju drugega odstavka 21. člena ZIZ.

V točki II izreka sodbe P 12/2021 dolžnicama ni bilo naloženo nerazdelno plačilo zneska 86.400,00 EUR zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021, ampak je bila dolžnicama v plačilo naložena deljiva obveznost (tako tudi sodba VSRS II Ips 61/2025 z dne 4. 2. 2026, točka 25 obrazložitve). V izvršilnem naslovu (tudi pred njegovo spremembo s sodbo VSRS) zato ni bilo podlage, da se izvršba zoper obe dolžnici dovoli za izterjavo celotnega zneska 86.400,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021 dalje, ampak za dovolitev izvršbe zoper posamezno dolžnico zgolj za izterjavo polovice tega zneska (tj. 43.200,00 EUR) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

VSMB Sklep I Ip 153/2026, 15. 4. 2026

9. Ugovor pri izvršitvi delovne odločbe

10. Ugovor izpolnitve obveznosti oziroma prenehanja obveznosti

Če v trenutku ustavitve oziroma umika še ni odločeno o vseh vloženih pravnih sredstvih, sklep o ustavitvi ne pomeni konca izvršilnega postopka v celoti, temveč le konec oprave izvršbe. V takem primeru se izvršilni postopek konča šele, ko je pravnomočno odločeno o vseh že vloženih pravnih sredstvih. O le-teh mora sodišče odločiti ne glede na to, ali je sklep o ustavitvi že pravnomočen, ali ne. Narava odločitve pa je odvisna od procesnega položaja v posameznem spisu oziroma od (ne)izpolnjenosti procesnih predpostavk za vsebinsko odločanje. Tako dejstvo, da je izvršba že pravnomočno ustavljena, še ne pomeni, da mora sodišče ugovor nujno zavreči. Nasprotno, tudi v takem primeru je treba o ugovoru meritorno odločiti, če ima dolžnik za to še pravni interes. V obravnavani zadevi gre za tak položaj. S sklepom o izvršbi je bila namreč dovoljena izvršba na dolžničina denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet, s prenosom zarubljenih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi, in je upnik na tej podlagi že bil (tudi) prisilno poplačan. Če bi se izkazalo, da je bil sklep o izvršbi neutemeljeno izdan in bi bil na podlagi ugovora pravnomočno razveljavljen, pa bi bil to razlog za nasprotno izvršbo. O ugovoru dolžnice, ki je tudi pravočasen in popoln, je zato sodišče prve stopnje povsem pravilno odločalo po vsebini.

ZIZ v 8. točki prvega odstavka 55. člena kot enega od možnih ugovornih razlogov, ki preprečujejo izvršbo, določa tudi ugovor prenehanja terjatve, če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, toda v času, ko dolžnik tega ni mogel uveljavljati v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov, oziroma če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po sklenitvi poravnave. Uveljavljano dejstvo, da je dolžnica državi kot plačnik davka in prispevkov za upravičenca ob prostovoljnem izplačilu prisojenega nadomestila za neizkoriščen dopust plačala javnopravne dajatve, je dejstvo, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe, s katero je bilo prisojeno nadomestilo (in tako ne more biti zajeto s časovnimi mejami pravnomočnosti), in na podlagi katerega je terjatev delno (v višini davčnega odtegljaja) prenehala. Iz izreka konkretnega izvršilnega naslova sicer res ne izhaja, da mora dolžnica plačati od prisojenih zneskov kakšno javnopravno dajatev. Vendar navedeno ne pomeni, da mora biti prisojeni znesek nadomestila za neizkoriščen dopust, da bi imela izpolnitev za posledico prenehanje obveznosti, v

vsakem primeru plačan neposredno upniku (na njegov račun). Treba je upoštevati 280. člen OZ, po katerem mora biti obveznost izpolnjena upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. V primeru, ko iz izvršilnega naslova izhaja obveznost plačila denarnega zneska, ki je po zakonu obdavčen, in je zavezanec za izpolnitev obveznosti iz izvršilnega naslova oseba, ki se po 12. členu ZDavP-2 šteje za plačnika davka, je glede na navedeno določbo OZ, ob upoštevanju kogentne davčnopravne zakonodaje, takšno obveznost treba izpolniti na način, da se del denarne obveznosti, ki ustreza višini davčnega odtegljaja, v imenu in za račun upnika nakaže neposredno osebi, ki jo določa zakon, preostali del pa upniku v njegovo neposredno razpolaganje.

Zmotno je pritožbeno stališče, da pomeni upoštevanje ugovora prostovoljne izpolnitve terjatve, ko je bil del obveznosti iz izvršilnega naslova izpolnjen tako, da je dolžnik za upnika od njegovega dohodka državi odvedel javnopravne dajatve, kršitev načela formalne legalitete. Po navedenem načelu, ki je odraz pravnomočnosti odločbe, izvršilno sodišče ni več upravičeno preučevati resničnosti dejstev ali pravilnosti pravnega sklepanja glede terjatve v izvršilnem naslovu. Vendar pa navedeno načelo izvršilnemu sodišču ne nalaga, da mora na predlog upnika vedno dovoliti izvršbo v obsegu in višini celotne terjatve, navedene v izvršilnem naslovu, ni utemeljeno. Če bi bilo tako, ZIZ kot enega od možnih ugovorov v izvršbi ne bi predvideval ravno ugovora delne izpolnitve terjatve. Stališče, da je treba na dolžnikov ugovor šteti, da je del obveznosti upniku veljavno izpolnil že s tem, ko je zanj plačal javnopravne dajatve od v izvršilnem naslovu prisojenega zneska, ne posega v načelo formalne legalitete v izvršilnem postopku. Z upoštevanjem takšnega dolžničinega ugovora sodišče druge stopnje ni spremenilo niti terjatve niti strank iz izvršilnega naslova. Upnik iz izvršilnega naslova je namreč materialnopravno gledano dobil točno toliko, kolikor mu je bilo prisojeno s sodbo v pravdi, saj je treba upoštevati, da je tudi plačilo davčnega odtegljaja plačilo upniku oziroma natančneje za upnika. Dolžnik lahko z ugovorom delne izpolnitve terjatve (v višini plačanega davčnega odtegljaja) v izvršbi uspe le, če kot dokaz izpolnitve predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja in dokaz o plačilu davka državi. Po tem, ko plačnik davka sestavi obračun davka, ga mora v skladu s 129. členom ZDavP-2 davčni organ pregledati v okviru postopka nadzora obračuna. Navedeno pomeni, da je do odločanja o vprašanju obstoja obveznosti za plačilo davčnega odtegljaja in o njegovi višini na matičnem davčnopravnem področju že prišlo. Zato je izvršilno sodišče, če dolžnik v izvršbi predloži sestavljen obračun davčnega odtegljaja, ki je na podlagi 145. členu ZDavP-2 izvršilni naslov, na vsebino predloženega obračuna (glede obstoja davčne obveznosti in njene višine) vezano.

VSLJ Sklep I Ip 544/2026, 26. 8. 2026

Pritožnica trdi, da je obe zatrjevani plačili izvedla 7. 3. 2025. V kolikor to drži, gre za dejstvo, ki je nastalo po izteku roka za odgovor na tožbo in ga pritožnica, tudi če bi bilo sodišče prve stopnje z njim takoj seznanjeno, v tem sporu ne bi mogla več uspešno uveljavljati. Bo pa izvedeno plačilo lahko uveljavljala v morebitni izvršbi (če jo bo tožnica sprožila) in sicer na podlagi 8. točke prvega odstavka 55. člena ZIZ.

VSLJ Sodba II Cp 1484/2025, 13. 7. 2026

Izpodbijana odločitev temelji na ugotovitvi, da dejstvo, da je bila s sodbo Višjega deželnega sodišča v Dresdnu 10 U 1028/25 z dne 25. 9. 2025 zamudni sodbi 8 O 1449/24 odvzeta pravnomočnost, ne preprečuje izvršbe. Omenjena zamudna sodba je bila namreč v skladu z nemškim procesnim pravom razglašena za začasno izvršljivo, kar po nemškem pravu zadošča za izvršbo pred pravnomočnostjo zamudne sodbe. Po določbi 39. člena Uredbe Bruselj I bis je odločba, ki je izvršljiva v eni državi članici, izvršljiva tudi v drugih državah članicah. Sodišče prve stopnje je opozorilo, da je po načelu stroge formalne legalitete izvršilno sodišče vezano na izvršilni naslov dokler ta ni razveljavljen, spremenjen ali odpravljen (4. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ).

46. člen Uredbe Bruselj I bis določa, da se na zahtevo osebe, zoper katero se zahteva izvršitev, izvršitev sodne odločbe zavrne na podlagi tega, da obstaja eden od razlogov iz člena 45, ki med

drugim določa kot primer za zavrnitev priznanja sodne odločbe tudi, če je bila sodna odločba izdana v odsotnosti toženca, če tožencu ni bilo vročeno pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno in na tak način, da bi lahko pripravil obrambo, razen če toženec ni začel postopka za izpodbijanje sodne odločbe, čeprav je imel to možnost (odstavek 1b).

O predlogu za zavrnitev priznanja tuje sodne odločbe se ne odloča v ugovornem postopku zoper sklep o izvršbi (izdan na podlagi take tuje sodne odločbe), ampak je v prvem odstavku 42.b člena ZIZ urejen poseben postopek: "Za izvedbo postopka izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave oziroma tuje javne listine v Republiki Sloveniji po določbah Uredbe 1215/2012/EU ali Uredbe 606/2013/EU, pri kateri ni treba izvesti postopka priznanja in izvršitve, dolžnik oziroma zainteresirana stranka pa ima v Republiki Sloveniji pravico vložiti predlog za zavrnitev priznanja, predlog za odločitev, da ni razlogov za zavrnitev priznanja ali predlog za zavrnitev izvršitve tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine, je pristojno okrožno sodišče." Gre torej za poseben postopek, ki se vodi pred okrožnim sodiščem. Dolžnik je tak postopek sprožil in se vodi pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod I R 496/2025. Vse to pa ne glede na upnikove pritožbene razloge pomeni, da je v trenutku odločanja o ugovoru sporna zamudna sodba še vedno izvršljiva. Na tako odločitev ne vplivajo pritožbene trditve, da je OLG Dresden ugotovilo, da vročitev zamudne sodbe dolžniku ni bila veljavna in je dolžnikov ugovor zoper zamudno sodbo pravočasen. Kot rečeno, bo to predmet presoje v postopku I R 496/2025, ki teče pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani. Tudi trditev, da nemška 707 in 719 člen ZPO dolžniku, ki je vložil pravočasen ugovor (Einspruch) omogočata, da zahteva ustavitev začasne izvršljivosti, zlasti ko so ugotovljene hude procesne napake, kot je neveljavna vročitev. Tudi če taka okoliščina predstavlja materialni dokaz za aktivacijo izključitvenega razloga po členu 45(1)(b) Uredbe Bruselj I bis in če odločba ne more biti priznana v Republiki Sloveniji, to ne pomeni, da izvršilno sodišče takšne okoliščine ugotavlja v ugovornem postopku, ampak gre ponovno za vprašanja, o katerih se odloča v postopku po prvem odstavku 42.b člena ZIZ, za katerega je pristojno okrožno sodišče.

VSLJ Sklep I Ip 435/2026, 1. 7. 2026

Neutemeljen je očitek, da upnik ni zadostno specificiral dolga in da iz kartice prometa ni razvidno, da bi bili upoštevani vsi njegovi plačani zneski. Upnik je s predlogom za izvršbo vložil kartico prometa, drugodolžnik je imel možnost le-to preveriti in konkretno zatrjevati neupoštevana plačila.

VSC Sklep II Ip 205/2025, 9. 10. 2025

11. Ugovor v postopku zavarovanja

12. Ugovor glede predmeta izvršbe (7. točka)

Dolžnikovi dokazi lahko kažejo le na verjetnost, medtem ko je ugotavljanje resničnosti stvar izvršitelja. Dolžnik zato nima ugovora, da nima premičnin.

VSC Sklep II Ip 296/2025, 14. 1. 2026

13. Ugovorni razlog pri izterjavi preživninske terjatve

Trditveno in dokazno breme glede obstoja preživninskega upravičenja po polnoletnosti je na upniku, ki mora redno šolanje zatrjevati in dokazati.

Upnik je z v odgovoru na ugovor podanimi trdivami in predloženimi dokazili ovrgel uveljavljani ugovorni razlog, da se ne šola redno, saj je dokazno podprto zatrjeval, da je neposredno po uspešno zaključenem dodiplomskem študiju na Ekonomski fakulteti Unevrze v A. nadaljeval z magistrskim študijem na poslovni šoli B. v Franciji. Trditveno in dokazno breme za uveljavljani ugovorni razlog, da kljub temu ni izpolnjen pogoj rednega šolanja, se je zato ponovno prevalilo na dolžnika. Dolžnik pa v pritožbi kot bistveno le pavšalno navaja, da študij na poslovni šoli B. v Franciji, ne ustreza pojmu magistrskega študijskega programa skladno z Zakonom o visokem šolstvu, oziroma

da upnik tega ni z ničemer izkazal, čemur pa v ugovoru, kljub temu da je že takrat razpolagal s temi potrdili, ni oporekal. Sodišče prve stopnje, ki mu dolžnik očita tudi nepopolno ugotovljeno dejansko stanje, češ da ni ovrednotilo izobraževalnega programa, v katerega je vpisan upnik v Franciji, oziroma je napravilo nepravilno dokazno oceno, da je upnik izkazal, da gre za študij druge bolonjske stopnje, pa glede na ugovorne navedbe, tega ni bilo dolžno ovrednotiti po uradni dolžnosti.

VSLJ Sklep IV Ip 895/2026, 2. 9. 2026

Sodišče je tudi na podlagi neposrednega zaznavanja ugotovilo, da se starša nista sposobna sporazumevati niti glede preživljanja prostega časa otroka, vrtčevskih obveznosti in njegovega zdravstvenega stanja. Konflikt jima ne omogoča razumnega in spoštljivega pogovarjanja in dogovarjanja o vprašanjih otrokovega dnevnega življenja, zato nista sposobna vsakodnevnega prilagajanja, pogosto vnaprej nepredvidljivim situacijam. Po prepričanju sodišča prve stopnje bi odločitev o skupnem varstvu in vzgoji ustvarjala več novih spornih vprašanj in konfliktov med staršema, ki bi se začeli pojavljati tudi glede dnevnega življenja. Sodišče prve stopnje je torej preizkusilo, ali so v predmetni zadevi podani pogoji za skupno varstvo in vzgojo, a je na podlagi gornjih ugotovitev zaključilo, da niso.

V zadevi VSL IV Cp 1452/2024, iz katere je povzet gornji sklop in na katero se sklicuje sodišče prve stopnje, je šlo za vprašanje, ali pomeni pridobitev finskega državljanstva korist za otroka. Za tak primer pritožbeno sodišče nima nobenega pomisleka, da dodatno državljanstvo prinaša dodatno korist: Finska je država EU, poleg tega je splošno znano, da gre za eno najbolj razvitih in varnih držav na svetu. Nasprotno pa je za Mehiko splošno znano, da je to država v razvoju, da velja za eno manj varnih držav, poleg tega pa ni del EU, kar pomeni, da ni del njenega enotnega pravnega reda. Vse to po presoji pritožbenega sodišča postavlja pod vprašanje trditev, da ni nobene dileme, da za posameznika državljanstvo pomeni bonus.

VSLJ Sklep IV Cp 901/2026, 3. 6. 2026

Drugače, kot to velja v zvezi s terjatvami preživnine, glede katerih je bil dogovor sklenjen v točki II sodne poravnave, upravičenec do plačila terjatev, vsebovanih v točki V sodne poravnave, ni mladoletni otrok A. A., ki v tej izvršilni zadevi nastopa kot upnik, ampak njegova mati (nasprotna udeleženka v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov). Ta je namreč na podlagi dogovora v točki V sodne poravnave upravičena do vrnitve polovice v tej točki opredeljenih izdatkov za mladoletnega otroka (med drugim do vrnitve polovice izdatkov za očala), ki jih bo predhodno plačala sama. Izvršbo je dopustno dovoliti le za izterjavo terjatve, ki ima podlago v izvršilnem naslovu (17. člen ZIZ), upnik pa v predloženem izvršilnem naslovu nima podlage za izterjavo terjatve iz naslova polovice izdatkov za očala v svojo korist, v predlogu za izvršbo pa tudi ni določno označil javne ali po zakonu overjene listine, s katero lahko dokaže, da je bila navedena terjatev prenesena ali je na drug način prešla nanj (prvi odstavek 24. člena ZIZ), niti v tej smeri ni podal kakšnih trditev.

V točki V sodne poravnave je sicer določena obveznost dolžnika, da krije polovico izdatkov za otrokova očala, ki jih bo plačala otrokova mati, vendar pa v sami sodni poravnavi višina te obveznosti ni določena, niti niso v njej navedeni elementi, na podlagi katerih bi jo bilo mogoče določiti. Glede na opredelitev v sodni poravnavi je višina obveznosti namreč odvisna od bodočega negotovega dejstva, tj. nastanka dejanskega izdatka v zvezi z nakupom očal v obdobju po sklenitvi sodne poravnave in plačila le-tega s strani otrokove matere. Višine obveznosti, ki jo dolžnik dolguje na podlagi sklenjenega dogovora, tako ni mogoče ugotoviti na podlagi podatkov, navedenih v sodni poravnavi, ali na podlagi javno dostopnih (uradnih) podatkov, ampak šele na podlagi ugotovitve v poravnavi sicer opredeljenih bodočih dejstev (tj. višine dejanskega plačila za očala) in izvajanja dokazov v tej smeri. Za ugotovitev višine v sodni poravnavi dogovorjene obveznosti bi bilo torej potrebno dodatno vsebinsko odločanje, kar pa presega pristojnost izvršilnega sodišča. Sodna poravnava v relevantnem delu zato ni primeren izvršilni naslov.

VSM Sklep IV Ip 131/2026, 18. 5. 2026

14. Ugovor družbenika, delničarja

15. Ugovor, da terjatev ni prešla na upnika oziroma obveznost ni prešla na dolžnika (12. točka)

Novi dolžnik ima v primeru izdaje sklepa o spremembi dolžnika le eno pravno sredstvo, tj. ugovor zoper pravno nasledstvo iz prvega odstavka 56.a člena ZIZ, s katerim lahko sklep o spremembi dolžnika (v zvezi s sklepom o izvršbi, ki ga ta sklep spreminja) izpodbija iz razloga po 12. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ.

VSMB Sklep II Ip 378/2026, 2. 6. 2026 in VSMB Sklep II Ip 379/2026, 2. 6. 2026

Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da ugotovitvena tožba po 181. členu ZPP ni dopustna, če ima stranka v izvršilnem postopku na voljo učinkovito pravno sredstvo, s katerim je mogoče doseči isti cilj. Dolžnik lahko vprašanje veljavnosti prehoda terjatve učinkovito uveljavlja v izvršbi, saj ZIZ za tak položaj vsebuje poseben ugovorni razlog. To pomeni, da izvršilni postopek omogoča presojo istega vprašanja in s tem zagotavlja polno in učinkovito varstvo glede veljavnosti oziroma učinkov cesije.

VSLJ Sklep VI Cpg 139/2026, 26. 5. 2026

56. člen (Ugovor po izteku roka)

Zaradi kasnejšega dokončnega poplačila dolga in posledičnega upničinega umika izvršilnega predloga ni več podan pravni interes dolžnika za vsebinsko odločanje o samem ugovoru po roku, kar pa ne pomeni, da utemeljenosti ugovora ni treba presoditi za potrebe odločitve o stroških upničinega odgovora na ugovor. Zgolj na podlagi dejstva, da je sodišče prve stopnje ugovor po roku vročilo upnici v odgovor, in pravila, da v primeru pasivnosti upnika v ugovornem postopku velja domneva resničnosti ugovornih navedb, namreč še ni mogoče zaključiti, ali so bili stroški konkretnega upničinega odgovora na ugovor po roku z dne 8. 4. 2024 objektivno potrebni, ali ne. Da bi to ugotovilo, bi moralo sodišče prve stopnje presoditi, ali bi bil ugovor po roku, če ne bi bilo nato umika izvršilnega predloga zaradi kasnejšega plačila dolga, utemeljen ali ne.

Pri presoji (ne)potrebnosti stroškov za delni umik je treba razlikovati med primerom, ko upnik utesni izvršbo zaradi dolžnikovega prostovoljnega plačila, za katerega sodišče ne more vedeti že na podlagi podatkov v spisu, in primerom, ko gre za prisilno poplačilo, s strani dolžnikovega dolžnika oziroma izvršitelja. V zadnjem primeru stroškov delnega umika načeloma ni mogoče šteti kot potrebnih za izvršbo, vendar pa po naravi stvari to lahko velja le, če gre za prisilno poplačilo v sami izvršilni zadevi, v kateri je bil podan delni umik.

Dolžnik pa v obravnavani zadevi v pritožbi ne izpodbija, da je upnica delni umik z dne 1. 10. 2024 za dne 23. 9. 2024 plačanih 54,68 EUR podala zaradi prisilnega poplačila, opravljenega v drugi izvršilni zadevi, in sicer v zadevi I 133/2023. V navedeni izvršilni zadevi I 133/2023 je namreč prišlo do preplačila za znesek 54,68 EUR in je zato to preplačilo upnica upoštevala v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024 ter na ta račun podala delni umik. Ker je bil torej konkretni delni umik z dne 1. 10. 2024 sicer res vložen zaradi prisilnega poplačila, a ne v obravnavani izvršilni zadevi I 18/2024, temveč v zadevi I 133/2023, je treba v zvezi s to vlogo nastale stroške šteti kot potrebne stroške v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ. Brez navedene upničine vloge namreč sodišče samo ne bi moglo šteti, da naj se po volji upnice prisilno preplačilo iz zadeve I 133/2023 upošteva v predmetni zadevi I 18/2024, dolžnik pa bi moral navedeno plačilo, če ne bi bilo delnega umika, uveljavljati z ugovorom, s čimer bi nastali le dodatni stroški. Bistveno je torej, da če upnica delnega umika ne bi podala, sodišče preplačila v zadevi I 133/2023 ne bi moglo samoiniciativno upoštevati kot delnega plačila terjatve, uveljavljane v predmetni zadevi I 18/2024.

VSLJ Sklep I Ip 719/2026, 2. 9. 2026

Nerelevantno je ali so bili v vlogah argumenti dolžnice jasni, konkretizirani in dokazno

podkrepljeni. Z vlogami, naslovljenimi kot zahteva za odpravo nepravilnosti ali ugovor po izteku roka, je izražala nestrinjanje s pravnomočnimi sklepi sodišča. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je bilo o vseh njenih pravnih sredstvih že odločeno.

VSC Sklep I Ip 90/2026, 22. 4. 2026

56.a člen (Ugovor zoper pravno nasledstvo)

Novi dolžnik ima v primeru izdaje sklepa o spremembi dolžnika le eno pravno sredstvo, tj. ugovor zoper pravno nasledstvo iz prvega odstavka 56.a člena ZIZ, s katerim lahko sklep o spremembi dolžnika (v zvezi s sklepom o izvršbi, ki ga ta sklep spreminja) izpodbija iz razloga po 12. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ.

VSMB Sklep II Ip 378/2026, 2. 6. 2026 in VSMB Sklep II Ip 379/2026, 2. 6. 2026

57. člen (Odgovor na ugovor)

58. člen (Sklep o ugovoru)

Ker od stranke izvršilnega postopka ni nerazumno zahtevati, da pravno sredstvo vloži v 8 dnevnem roku, saj je v izvršilnem postopku poudarjeno načelo hitrosti, takojšnje zavrženje prepoznega pravnega sredstva ni nerazumno, zlasti ob dejstvu, da mora biti stranka na prekluzivnost roka oziroma na takojšnje zavrženje v primeru zamude roka za pravno sredstvo, opozorjena v pravnem pouku.

Zaradi zamude ugovornega roka se ugovor vsebinsko ne bo obravnaval, zavrženje pa ne pomeni posega v ustavne pravice dolžnika.

VSLJ Sklep II Ip 558/2026, 27. 5. 2026

59. člen (Pravda ali drug postopek za nedopustnost izvršbe)

60. člen (Obravnavanje nedopustnosti)

61. člen (Ugovor zoper sklep na podlagi verodostojne listine)

1. Splošno

Ima pa dolžnik pravni interes za pritožbo v delu prvostopenjskega sklepa, v katerem je razveljavilo sklep o izvršbi le v dovolitvenem delu, ne pa v celoti. Iz obrazloženega ugovora dolžnika jasno izhaja, da prereka obstoj terjatve, torej tudi naložitveni del sklepa o izvršbi, zato bi moralo sodišče prve stopnje upoštevajoč obrazložen ugovor, po drugem odstavku 62. člena ZIZ razveljaviti celoten sklep o izvršbi in ne le dovolitveni del.

VSMB Sklep I Ip 538/2026, 19. 8. 2026

Vročanje je ena od bistvenih sestavin ustavne človekove pravice do izjave v postopku, saj se lahko le stranka, ki sodno pisanje dejansko prejme, o njem pred sodiščem tudi izjavi in s tem vpliva na odločitev sodišča. V izvršilnem postopku je temeljni institut, s katerim dolžnik uresničuje svojo pravico do izjave, ugovor zoper sklep o izvršbi. Gre namreč za sploh prvo dolžnikovo možnost, da se brani pred zoper njega izdanim sklepom o izvršbi. To pravico pa lahko dolžnik učinkovito udejani le,

če mu je bil sklep o izvršbi najprej sploh (pravilno) vročen.

Vročitev po fikciji se lahko šteje za pravno učinkovito le, če ni dvoma, da je bila takšna vročitev opravljena pravilno oziroma skladno s pravili ZPP. Fizični osebi se vroča na naslovu njenega dejanskega prebivališča in ne more biti veljavna fiktivna vročitev, opravljena na naslovu, kjer stranka dejansko ne prebiva.

VSLJ Sklep I Ip 349/2026, 2. 6. 2026

2. Obrazloženost ugovora zoper sklep o izvršbi, izdan na podlagi verodostojne listine

Ima pa dolžnik pravni interes za pritožbo v delu prvostopenjskega sklepa, v katerem je razveljavilo sklep o izvršbi le v dovolitvenem delu, ne pa v celoti. Iz obrazloženega ugovora dolžnika jasno izhaja, da prereka obstoj terjatve, torej tudi naložitveni del sklepa o izvršbi, zato bi moralo sodišče prve stopnje upoštevajoč obrazložen ugovor, po drugem odstavku 62. člena ZIZ razveljaviti celoten sklep o izvršbi in ne le dovolitveni del.

VSMB Sklep I Ip 538/2026, 19. 8. 2026

Dolžnik je v ugovoru izrecno potrdil poslovno sodelovanje z upnikom, iz ugovora pa tudi ne izhaja, da dolžniku obveznosti, ki so predmet izvršbe, morebiti ne bi bile znane. Sam je namreč navedel, da so te neusklajene in med strankama sporne in da je prerekal izdane račune upnika ter se poskušal dogovoriti za njihovo zmanjšanje na utemeljen znesek. V obravnavani zadevi tako ni podan položaj, ko dolžniku glede v ugovoru zatrjevanih dejstev ne bi bilo treba predlagati dokazov, kot to v skladu z ustaljenim stališčem sodne prakse velja, če dolžnik zatrjuje obstoj negativnih dejstev (npr. neobstoj poslovnega razmerja z upnikom) ali če uveljavlja ugovor nevednosti. Da bi bilo predmetni ugovor mogoče šteti kot obrazložen, bi dolžnik zato za svoje navedbe moral predlagati tudi dokaze (prim. odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-192/23 z dne 1. 2. 2024). Ker, kot v pritožbi pravilno opozarja upnik, dolžnik tega ni storil, je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo določbo drugega odstavka 61. člena ZIZ, ko je dolžnikov ugovor ocenilo kot obrazložen, in posledično sprejelo zmotno odločitev, ko je ugovoru na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ ugodilo. Neobrazložen ugovor mora namreč sodišče na podlagi petega odstavka 62. člena ZIZ kot neutemeljen zavrniti.

VSMB Sklep II Ip 352/2026, 10. 6. 2026

V konkretnem primeru je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v korist upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi) za znesek 9.305,25 EUR dne 22. 4. 2025 prisilno izvršen, nato pa je bil ta sklep o izvršbi s sklepom o ugovoru pravnomočno razveljavljen (po tem, ko je sodišče prve stopnje pravnomočno razveljavilo njegovo potrdilo o pravnomočnosti in izvršljivosti).

Materialnopravno zmotno je stališče upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), da pravna podlaga za prejeto poplačilo ni odpadla, dokler ni pravnomočno odločeno o obstoju njegove terjatve v pravdnem postopku. Za odločitev o predlogu za nasprotno izvršbo namreč ni odločilno, da pravdni postopek, v katerem se na podlagi pravnomočnega sklepa o ugovoru odloča o upnikovi terjatvi, še ni pravnomočno zaključen, saj to v ničemer ne vpliva na dejstvo, da je podlaga za prisilno poplačilo upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), ki jo je le-ta sprva imel v pravnomočnem in izvršljivem sklepu o izvršbi na podlagi verodostojne listine, s pravnomočnostjo sklepa o ugovoru odpadla. Zaenkrat torej upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršilnim naslovom in posledično tudi ne s sklepom o izvršbi za zatrjevano terjatev do dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi) še ne razpolaga (več). Brez obojega pa prisilna izvršba ni mogoča, oziroma ni več pravnega temelja, da bi upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršbo prejeti znesek obdržal, čeprav pravnomočnega in izvršljivega sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za prisilno poplačilo, ni več.

Povsem nepomemben je razlog, zaradi katerega je prišlo do razveljavitve sklepa o izvršbi. Ni torej bistveno, ali je razveljavitvi sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine botroval procesnopravni ali materialnopravni razlog, oziroma kaj je tisto, zaradi česar se je dolžnikov ugovor štel kot obrazložen v smislu 61. člena ZIZ (kar je tudi edino, kar izvršilno sodišče lahko presoja).

Odločilno je, da je dolžnik z vložitvijo pravočasno vloženega obrazloženega ugovora uspel doseči sprejem odločitve po drugem odstavku 62. člena ZIZ, to je odločitve, da se sklep o izvršbi razveljavi, ter da bo o utemeljenosti upnikovega zahtevka odločalo (šele) sodišče v pravdnem postopku.

VSLJ Sklep I Ip 490/2026, 20. 5. 2026

Relevantna dejstva za redni ugovor zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine so bila kdaj ter kako se zgodila prometna nesreča in ta so obstajala pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi. Prav tako se je pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi dolžnica lahko zavedala ali je dolžna plačati vtoževano terjatev ali ne.

V kazenskem postopku pridobljeno izvedensko mnenje ni novo dejstvo, temveč en od dokazov. Tudi kazenski in prekrškovni postopek, v katerih je bila dolžnica pravnomočno oproščena, ne predstavljata novih dejstev, temveč sodno presojo dolžničine kazenske krivde oziroma prekrškovne odgovornosti. Sodišče prve stopnje je pravilno pojasnilo, da bi morala že v ugovoru zoper sklep o izvršbi zatrjevati, da ni dolžna plačati vtoževane terjatve.

VSC Sklep I Ip 14/2026, 21. 1. 2026

3. Ugovor po roku

4. Ugovori meničnih zavezancev – menica

62. člen (Postopek pri ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine)

1. Postopek z ugovorom

Dolžnik je v ugovoru izrecno potrdil poslovno sodelovanje z upnikom, iz ugovora pa tudi ne izhaja, da dolžniku obveznosti, ki so predmet izvršbe, morebiti ne bi bile znane. Sam je namreč navedel, da so te neusklajene in med strankama sporne in da je prerekal izdane račune upnika ter se poskušal dogovoriti za njihovo zmanjšanje na utemeljen znesek. V obravnavani zadevi tako ni podan položaj, ko dolžniku glede v ugovoru zatrjevanih dejstev ne bi bilo treba predlagati dokazov, kot to v skladu z ustaljenim stališčem sodne prakse velja, če dolžnik zatrjuje obstoj negativnih dejstev (npr. neobstoj poslovnega razmerja z upnikom) ali če uveljavlja ugovor nevednosti. Da bi bilo predmetni ugovor mogoče šteti kot obrazložen, bi dolžnik zato za svoje navedbe moral predlagati tudi dokaze (prim. odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-192/23 z dne 1. 2. 2024). Ker, kot v pritožbi pravilno opozarja upnik, dolžnik tega ni storil, je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo določbo drugega odstavka 61. člena ZIZ, ko je dolžnikov ugovor ocenilo kot obrazložen, in posledično sprejelo zmotno odločitev, ko je ugovoru na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ ugodilo. Neobrazložen ugovor mora namreč sodišče na podlagi petega odstavka 62. člena ZIZ kot neutemeljen zavrniti.

VSMB Sklep II Ip 352/2026, 10. 6. 2026

V konkretnem primeru je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v korist upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi) za znesek 9.305,25 EUR dne 22. 4. 2025 prisilno izvršen, nato pa je bil ta sklep o izvršbi s sklepom o ugovoru pravnomočno razveljavljen (po tem, ko je sodišče prve stopnje pravnomočno razveljavilo njegovo potrdilo o pravnomočnosti in izvršljivosti).

Materialnopravno zmotno je stališče upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), da pravna podlaga za prejeto poplačilo ni odpadla, dokler ni pravnomočno odločeno o obstoju njegove terjatve v pravdnem postopku. Za odločitev o predlogu za nasprotno izvršbo namreč ni odločilno, da pravdni postopek, v katerem se na podlagi pravnomočnega sklepa o ugovoru odloča o upnikovi terjatvi, še ni pravnomočno zaključen, saj to v ničemer ne vpliva na dejstvo, da je podlaga za prisilno poplačilo upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), ki jo je le-ta sprva imel v pravnomočnem in izvršljivem sklepu o izvršbi na podlagi verodostojne listine, s pravnomočnostjo sklepa o ugovoru odpadla. Zaenkrat torej

upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršilnim naslovom in posledično tudi ne s sklepom o izvršbi za zatrjevano terjatev do dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi) še ne razpolaga (več). Brez obojega pa prisilna izvršba ni mogoča, oziroma ni več pravnega temelja, da bi upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršbo prejeti znesek obdržal, čeprav pravnomočnega in izvršljivega sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za prisilno poplačilo, ni več.

Povsem nepomemben je razlog, zaradi katerega je prišlo do razveljavitve sklepa o izvršbi. Ni torej bistveno, ali je razveljavitvi sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine botroval procesnopravni ali materialnopravni razlog, oziroma kaj je tisto, zaradi česar se je dolžnikov ugovor štel kot obrazložen v smislu 61. člena ZIZ (kar je tudi edino, kar izvršilno sodišče lahko presoja). Odločilno je, da je dolžnik z vložitvijo pravočasno vloženega obrazloženega ugovora uspel doseči sprejem odločitve po drugem odstavku 62. člena ZIZ, to je odločitve, da se sklep o izvršbi razveljavi, ter da bo o utemeljenosti upnikovega zahtevka odločalo (šele) sodišče v pravdnem postopku.

VSLJ Sklep I Ip 490/2026, 20. 5. 2026

Dolžnica je z ugovorom izpodbijala sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti. Sodišče o takem (pravočasnem in popolnem) ugovoru lahko odloči zgolj tako, kot to določa 62. člen ZIZ, torej na dva načina: 1. če je ugovor obrazložen, razveljavi sklep o izvršbi in odloči, da se postopek nadaljuje kot pri ugovoru zoper plačilni nalog (tako kot v konkretnem primeru); 2. če ugovor ni obrazložen, pa ga sodišče zavrne. Odločitev o zavrženju predloga za izvršbo, za katero se zavzema pritožnik, in na kateri utemeljuje svoj pravni interes, bi bilo mogoče sprejeti le pred izdajo sklepa o izvršbi.

VSK Sklep I Ip 382/2025, 31. 3. 2026

2. Postopek z ugovorom – menica

3. Sklep o izvršbi izdan na podlagi verodostojne listine kot izvršilni naslov

63. člen (Obnova postopka)

64. člen (Pogoji in rok za ugovor)

Učinki dovoljenega zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini trajajo tudi po pravnomočnosti sklepa o zavarovanju in po vknjižbi zastavne pravice v zemljiški knjigi, ki jo zemljiškoknjižno sodišče izvede na podlagi pravnomočnega sklepa o dovolitvi vknjižbe. Če je bila zastavna pravica vknjižena pri nepremičnini, za katero tretji utemeljeno trdi, da (delno ali v celoti) ni v lasti dolžnika, ki je bil ob dovolitvi zavarovanja sicer kot njen lastnik vknjižen v zemljiški knjigi, ampak v lasti tretjega (ali da ima tretji na tej nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), dovolitev zavarovanja in na tej podlagi vknjižena zastavna pravica, vse dokler je takšna zastavna pravica vknjižena, neutemeljeno posegata v lastninsko pravico tretjega. Tretji pa lahko (brez sodelovanja upnika) prenehanje nedopustnega posega na svojo nepremičnino in izbris vknjižene zastavne pravice doseže le na podlagi sklepa sodišča, ki je izdalo sklep o zavarovanju, ki je bil podlaga za vknjižbo.

Izdajo sklepa, s katerim sodišče razveljavi opravljeno dejanje zavarovanja (tj. vknjižbo zastavne pravice na nepremičnini), lahko tretji v postopku zavarovanja doseže le na podlagi ugovora tretjega, če sodišče takemu ugovoru ugodi, oziroma, v primeru zavrnitve ugovora, na podlagi sodbe, izdane v postopku za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja, s katero pravdno sodišče pravnomočno ugotovi, da zavarovanje z zastavno pravico na tej nepremičnini, ki še ni končano, ni dopustno. Izdaje takšne sodbe tretji brez predhodne odločitve o zavrnitvi ugovora tretjega v postopku zavarovanja ne more izposlovati, saj je pravnomočen sklep o zavrnitvi ugovora tretjega procesna predpostavka za dopustnost tožbe za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja. Tretji pa dejstva, da je bila zastavna

pravica na podlagi sklepa sodišča vknjižena na nepremičnini, ki je bila že ob vknjižbi v lasti tretjega (oziroma da je imel tretji že ob vknjižbi zastavne pravice na nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), in da zato vknjižba zastavne pravice na nepremičnini ne bi smela biti dovoljena, tudi ne more uspešno uveljavljati v postopku z izbrisno tožbo (243.-245. člen ZZK-1), saj ta za takšen primer ni predvidena.

Glede na pojasnjeno se stališče, da konec postopka zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini v smislu drugega odstavka 64. člena v zvezi z 239. členom ZIZ nastopi že s pravnomočnostjo sklepa o zavarovanju oziroma s pravnomočnostjo vknjižbe zastavne pravice pri nepremičnini v zemljiški knjigi, izkaže za preozko. Ob takšni razlagi, v skladu s katero bi tretji ugovor tretjega lahko vložil (in tudi razveljavitev opravljenega dejanja zavarovanja na podlagi sodbe, s katero je ugotovljeno, da zavarovanje z zastavno pravico na določeni nepremičnini ni dopustno, lahko dosegel) le v relativno kratkem času do pravnomočnosti sklepa o zavarovanju oziroma do pravnomočnosti zemljiškoknjižnega sklepa o dovolitvi vknjižbe zastavne pravice na nepremičnini in na njegovi podlagi izvedene vknjižbe, bi bil tretji v bistvenem onemogočen pri uveljavljanju sodnega varstva zoper (še vedno trajajoči) neupravičen poseg v svojo lastninsko pravico. S tem pa bi bilo nedopustno poseženo v njegove ustavno varovane pravice iz 23. in 33. člena Ustave.

VSMB Sklep III Ip 527/2026, 12. 8. 2026

Tožnica lastninske pravice na zarubljenem govedu ni pridobila (1) niti sama z zavezovalnim pravnim poslom (ker goveda nikoli ni kupila), (2) niti preko zastopnika (ker pogodbeniki A. A. niso mogli sklepati, da deluje v tožničinem imenu - v času nakupov v potnih listih namreč kot imetnica goveda ni bila navedena tožnica, temveč A. A.), (3) niti, ker je bilo govedo skoteno na njeni kmetiji (ker krave, ki so to govedo povrgle, niso bile v njeni lasti). Ker tožnica ni dokazala, da je lastnica zarubljenega goveda, ne obstoji pravica, ki preprečuje izvršbo na njem.

VSL Sodba II Cp 11/2025, 9. 3. 2026

65. člen (Sklep o ugovoru)

1. Splošno

Učinki dovoljenega zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini trajajo tudi po pravnomočnosti sklepa o zavarovanju in po vknjižbi zastavne pravice v zemljiški knjigi, ki jo zemljiškoknjižno sodišče izvede na podlagi pravnomočnega sklepa o dovolitvi vknjižbe. Če je bila zastavna pravica vknjižena pri nepremičnini, za katero tretji utemeljeno trdi, da (delno ali v celoti) ni v lasti dolžnika, ki je bil ob dovolitvi zavarovanja sicer kot njen lastnik vknjižen v zemljiški knjigi, ampak v lasti tretjega (ali da ima tretji na tej nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), dovolitev zavarovanja in na tej podlagi vknjižena zastavna pravica, vse dokler je takšna zastavna pravica vknjižena, neutemeljeno posegata v lastninsko pravico tretjega. Tretji pa lahko (brez sodelovanja upnika) prenehanje nedopustnega posega na svojo nepremičnino in izbris vknjižene zastavne pravice doseže le na podlagi sklepa sodišča, ki je izdalo sklep o zavarovanju, ki je bil podlaga za vknjižbo.

Izdajo sklepa, s katerim sodišče razveljavi opravljeno dejanje zavarovanja (tj. vknjižbo zastavne pravice na nepremičnini), lahko tretji v postopku zavarovanja doseže le na podlagi ugovora tretjega, če sodišče takemu ugovoru ugodi, oziroma, v primeru zavrnitve ugovora, na podlagi sodbe, izdane v postopku za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja, s katero pravdno sodišče pravnomočno ugotovi, da zavarovanje z zastavno pravico na tej nepremičnini, ki še ni končano, ni dopustno. Izdaje takšne sodbe tretji brez predhodne odločitve o zavrnitvi ugovora tretjega v postopku zavarovanja ne more izposlovati, saj je pravnomočen sklep o zavrnitvi ugovora tretjega procesna predpostavka za dopustnost tožbe za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja. Tretji pa dejstva, da je bila zastavna pravica na podlagi sklepa sodišča vknjižena na nepremičnini, ki je bila že ob vknjižbi v lasti tretjega (oziroma da je imel tretji že ob vknjižbi zastavne pravice na nepremičnini lastninsko pravico v

pričakovanju), in da zato vknjižba zastavne pravice na nepremičnini ne bi smela biti dovoljena, tudi ne more uspešno uveljavljati v postopku z izbrisno tožbo (243.-245. člen ZZK-1), saj ta za takšen primer ni predvidena.

Glede na pojasnjeno se stališče, da konec postopka zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini v smislu drugega odstavka 64. člena v zvezi z 239. členom ZIZ nastopi že s pravnomočnostjo sklepa o zavarovanju oziroma s pravnomočnostjo vknjižbe zastavne pravice pri nepremičnini v zemljiški knjigi, izkaže za preozko. Ob takšni razlagi, v skladu s katero bi tretji ugovor tretjega lahko vložil (in tudi razveljavitev opravljenega dejanja zavarovanja na podlagi sodbe, s katero je ugotovljeno, da zavarovanje z zastavno pravico na določeni nepremičnini ni dopustno, lahko dosegel) le v relativno kratkem času do pravnomočnosti sklepa o zavarovanju oziroma do pravnomočnosti zemljiškoknjižnega sklepa o dovolitvi vknjižbe zastavne pravice na nepremičnini in na njegovi podlagi izvedene vknjižbe, bi bil tretji v bistvenem onemogočen pri uveljavljanju sodnega varstva zoper (še vedno trajajoči) neupravičen poseg v svojo lastninsko pravico. S tem pa bi bilo nedopustno poseženo v njegove ustavno varovane pravice iz 23. in 33. člena Ustave.

VSMB Sklep III Ip 527/2026, 12. 8. 2026

Tožnica lastninske pravice na zarubljenem govedu ni pridobila (1) niti sama z zavezovalnim pravnim poslom (ker goveda nikoli ni kupila), (2) niti preko zastopnika (ker pogodbeniki A. A. niso mogli sklepati, da deluje v tožničinem imenu - v času nakupov v potnih listih namreč kot imetnica goveda ni bila navedena tožnica, temveč A. A.), (3) niti, ker je bilo govedo skoteno na njeni kmetiji (ker krave, ki so to govedo povrgle, niso bile v njeni lasti). Ker tožnica ni dokazala, da je lastnica zarubljenega goveda, ne obstoji pravica, ki preprečuje izvršbo na njem.

VSL Sodba II Cp 11/2025, 9. 3. 2026

Ni sporno, da sta tretja vložila ugovor in da mu je upnik nasprotoval. V teh okoliščinah je pravilna odločitev, da se ugovor zavrne.

VSC Sklep II Ip 236/2025, 16. 10. 2025

2. Rok za vložitev tožbe na nedopustnost izvršbe

3. Predlog tretjega za odlog izvršbe zaradi vložitve tožbe na nedopustnost

4. Odločitve v pravdnem postopku - nedopustnost izvršbe

Tožnica lastninske pravice na zarubljenem govedu ni pridobila (1) niti sama z zavezovalnim pravnim poslom (ker goveda nikoli ni kupila), (2) niti preko zastopnika (ker pogodbeniki A. A. niso mogli sklepati, da deluje v tožničinem imenu - v času nakupov v potnih listih namreč kot imetnica goveda ni bila navedena tožnica, temveč A. A.), (3) niti, ker je bilo govedo skoteno na njeni kmetiji (ker krave, ki so to govedo povrgle, niso bile v njeni lasti). Ker tožnica ni dokazala, da je lastnica zarubljenega goveda, ne obstoji pravica, ki preprečuje izvršbo na njem.

VSL Sodba II Cp 11/2025, 9. 3. 2026

66. člen (Kdaj se ne more zahtevati, da se izvršba izreče za nedopustno)

67. člen (Razlogi za nasprotno izvršbo)

V konkretnem primeru je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v korist upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi) za znesek 9.305,25 EUR dne 22. 4. 2025 prisilno izvršen, nato pa je bil ta sklep o izvršbi s sklepom o ugovoru pravnomočno razveljavljen (po tem, ko je sodišče prve stopnje pravnomočno razveljavilo njegovo potrdilo o pravnomočnosti in izvršljivosti).

Materialnopravno zmotno je stališče upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), da pravna

podlaga za prejeto poplačilo ni odpadla, dokler ni pravnomočno odločeno o obstoju njegove terjatve v pravdnem postopku. Za odločitev o predlogu za nasprotno izvršbo namreč ni odločilno, da pravdni postopek, v katerem se na podlagi pravnomočnega sklepa o ugovoru odloča o upnikovi terjatvi, še ni pravnomočno zaključen, saj to v ničemer ne vpliva na dejstvo, da je podlaga za prisilno poplačilo upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi), ki jo je le-ta sprva imel v pravnomočnem in izvršljivem sklepu o izvršbi na podlagi verodostojne listine, s pravnomočnostjo sklepa o ugovoru odpadla. Zaenkrat torej upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršilnim naslovom in posledično tudi ne s sklepom o izvršbi za zatrjevano terjatev do dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi) še ne razpolaga (več). Brez obojega pa prisilna izvršba ni mogoča, oziroma ni več pravnega temelja, da bi upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) z izvršbo prejeti znesek obdržal, čeprav pravnomočnega in izvršljivega sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine, ki je bil podlaga za prisilno poplačilo, ni več.

Povsem nepomemben je razlog, zaradi katerega je prišlo do razveljavitve sklepa o izvršbi. Ni torej bistveno, ali je razveljavitvi sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine botroval procesnopravni ali materialnopravni razlog, oziroma kaj je tisto, zaradi česar se je dolžnikov ugovor štel kot obrazložen v smislu 61. člena ZIZ (kar je tudi edino, kar izvršilno sodišče lahko presoja). Odločilno je, da je dolžnik z vložitvijo pravočasno vloženega obrazloženega ugovora uspel doseči sprejem odločitve po drugem odstavku 62. člena ZIZ, to je odločitve, da se sklep o izvršbi razveljavi, ter da bo o utemeljenosti upnikovega zahtevka odločalo (šele) sodišče v pravdnem postopku.

VSLJ Sklep I Ip 490/2026, 20. 5. 2026

68. člen (Postopek s predlogom za nasprotno izvršbo)

69. člen (Sklep o nasprotni izvršbi)

70. člen (Če nasprotna izvršba ni mogoča)

71. člen (Na predlog dolžnika in po uradni dolžnosti)

1. Splošno

Sodišče prve stopnje je o dolžničinem predlogu za odlog izvršbe odločilo ne da bi upniku poprej omogočilo, da se o s strani dolžnice podanih dejstvih in dokazih izjavi že v postopku na prvi stopnji. S tem je upniku kršilo pravico do izjave. Tehtanje med človekovimi oziroma ustavnimi pravicami v t. i. "horizontalnih" razmerjih oziroma v razmerju prirejenih subjektov je treba opraviti z metodo praktične konkordance.

VSLJ Sklep I Ip 552/2026, 13. 7. 2026

Upnik utemeljeno navaja, da dolžnica ni obrazloženo prerekala njegovih trditev, da pri sklepanju posla ni nastopala kot potrošnica in da je posojilo najela za reševanje dolgov iz poslovne oziroma pridobitne dejavnosti. Bila je pasivna glede svojega statusa medtem, ko je bil upnik aktiven, podajal je trditve in predlagal dokaze, a jih je sodišče prve stopnje zavrnilo. V teh okoliščinah bi moralo sodišče prve stopnje ugotoviti, da dolžnica ni potrošnica.

VSC Sklep I Ip 36/2026, 25. 2. 2026

Neutemeljena je pritožbena graja, da bi moralo sodišče prve stopnje zaustaviti izvršilna dejanja. Postopek za izdajo izpraznitvenega naloga je pravdni postopek, pravdno sodišče pa nima pooblastil, da bi zaustavilo opravo neposrednih izvršilnih dejanj. O odlogu izvršbe je namreč dopustno odločati zgolj v izvršilnem postopku (71. člen ZIZ). Zato je sodišče prve stopnje predlog

tožencev za zaustavitev izvršilnih dejanj, ki je bil podan v pravdnem postopku, pravilno zavrnilo.

VSM Sklep V Cp 80/2026, 10. 2. 2026

2. Pogoji za odlog izvršbe

Kot je izhajajoč iz navedb dolžnika, podanih v predlogu za odlog izvršbe, pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, dolžnik ni izkazal pogojev za odlog izvršbe iz prvega odstavka 71. člena ZIZ, saj ni niti zatrjeval obstoja katerega od primerov iz 1. do 12. točke prvega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je nadalje tudi pravilno ugotovilo, da dolžnik s tem, ko se je skliceval, da je edini v družini zaposlen in zato skrbi za vse stroške družine, ni izkazal obstoja posebno upravičenega razloga za odlog izvršbe iz drugega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče druge stopnje pa glede dolžnikovih trditev, da bo dovoljena izvršba in z njo blokada njegovega transakcijskega računa njegovi družini povzročila trajne nepopravljive posledice in socialno ogroženost, še pojasnjuje, da ZIZ v 102. členu v zvezi s 137. členom določa minimalni znesek denarnih sredstev, ki mora dolžniku ostati v primeru izvršbe na dolžnikovo plačilo oziroma na dolžnikova denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet in na katerega v okviru izvršbe ni mogoče poseči. S tem pa je že na podlagi zakona varovan eksistenčni minimum dolžnika in oseb, ki jih je dolžnik dolžan preživljati.

VSMB Sklep I Ip 319/2026, 16. 7. 2026

3. Odlog iz posebno upravičenih razlogov

4. Varščina kot pogoj za odlog

5. Izvršba zaradi varstva in vzgoje otrok

6. Nedopustnost pogodbenih pogojev

Upnik utemeljeno navaja, da dolžnica ni obrazloženo prerekala njegovih trditev, da pri sklepanju posla ni nastopala kot potrošnica in da je posojilo najela za reševanje dolgov iz poslovne oziroma pridobitne dejavnosti. Bila je pasivna glede svojega statusa medtem, ko je bil upnik aktiven, podajal je trditve in predlagal dokaze, a jih je sodišče prve stopnje zavrnilo. V teh okoliščinah bi moralo sodišče prve stopnje ugotoviti, da dolžnica ni potrošnica.

VSC Sklep I Ip 36/2026, 25. 2. 2026

7. Izvršba na dolžnikov dom

V izvršilnem postopku upnik dokončno uresničuje svojo ustavno pravico do sodnega varstva (23. člen URS), ki mora biti dejansko učinkovita. Ker upnik zoper dolžnika že razpolaga z izvršilnim naslovom, dolžnik pa svoje obveznosti kljub temu še ni prostovoljno poravnal, je to dejstvo treba upoštevati pri tehtanju z dolžnikovim pravnim položajem tudi v zvezi z odlogom izvršbe. Izvršba se sicer ne sme opraviti za vsako ceno, brez omejitev, a mora biti upnikov položaj vendarle že v izhodišču močnejši od dolžnikovega.

Zadnji noveli ZIZ-L in ZIZ-M sta sicer dolžnikov položaj (tudi) v tem pogledu okrepili, saj je sedaj zakonska ureditev odloga izvršbe za dolžnika bolj ugodna. Eden od namenov novele ZIZ-L je bil namreč preprečitev t. i. socialnih nepremičninskih izvršb, to je izvršb na nepremičnino, ki je dolžnikov dom, za izterjavo bagatelnih terjatev. Povedano drugače, namen zakonodajalca je bil v navedenih primerih z odlogom (trajno) izogniti se izvršbi na nepremičnino, ki je dom dolžnika, če bi do poplačila upnika lahko v doglednem času prišlo tudi na drug način. Na primer tako, da bi dolžnik s pomočjo svojih bližnjih ali humanitarnih organizacij v času odloga lahko prostovoljno poplačal dolg, ali da bi do poplačila prišlo z manj invazivnimi izvršilnimi sredstvi. Posledica te težnje je sedanja določba 1. točke drugega odstavka 71. člena ZIZ, po kateri se lahko izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, na predlog dolžnika odloži, če gre za izterjavo nesorazmerno

nizke terjatve glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine.

Ugotovljena vrednost nepremičnine je upoštevaje dikcijo 1. točke drugega odstavka 71. člena ZIZ za odločanje o odlogu bistvena, ne glede na potek časa od izdelave cenitve in ne glede na morebitno kasnejšo spremembo razmer na nepremičninskem trgu. Neutemeljeno se tako dolžnik sklicuje na sedanjo (večjo) vrednost nepremičnine po GURS, če stranka meni, da se je vrednost nepremičnine od prejšnje ugotovitve vrednosti bistveno spremenila, ima možnost predlagati ponovno ugotovitev vrednosti nepremičnine po četrtem odstavku 178. člena ZIZ.

Primarno je na dolžniku (vsaj osnovno) trditveno in dokazno breme, da je podano očitno nesorazmerje med višino terjatve in ugotovljeno vrednostjo nepremičnine.

VSLJ Sklep I Ip 535/2026, 6. 8. 2026

Pritožnik trditev, da nepremičnina, na katero se nanaša izpodbijani sklep, predstavlja dom dolžnika in njegove družine, ne more uspešno uveljavljati s pritožbo zoper izpodbijani sklep. Lahko pa jih bo v povezavi s trditvami o svojem zdravstvenem stanju uveljavljal v okviru pravnih sredstev, ki so mu na razpolago v izvršilnem postopku.

Z novelo ZFPPIPP-H je bil, prav z namenom varstva dolžnikove pravice do doma, spremenjen četrti odstavek 395. člena ZFPPIPP, ki je določal, da izvršilna dejanja iz 221. člena ZIZ (po katerem se izvršba za izpraznitev in izročitev nepremičnine opravi tako, da izvršitelj izroči nepremičnino v posest upniku) na podlagi pravnomočnega sklepa iz tretjega odstavka 395. člena ZFPPIPP namesto izvršitelja opravi upravitelj, in sicer tako, da mora sedaj po četrtem odstavku 395. člena ZFPPIPP upravitelj v imenu stečajne mase predlagati prisilno izvršitev pravnomočnega sklepa iz drugega odstavka 395. člena ZFPPIPP. Takšni spremembi je botrovala odločba Ustavnega sodišča U-I-171/16-15, Up-793/16-25 z dne 11. 7. 2019, ki se je sicer nanašala na razveljavitev 71. člena ZIZ, kolikor se odlog izvršbe dovoljuje za najdlje tri mesece in le enkrat, kadar gre za izvršbo za izpraznitev in izročitev stanovanjske nepremičnine, ki je dolžnikov dom.

VSL Sklep Cst 61/2026, 26. 3. 2026

8. Odlog v postopku začasne odredbe

72. člen (Na predlog upnika)

1. Splošno

2. Odlog premičninske izvršbe

73. člen (Na predlog tretjega)

1. Splošno

2. Varščina

74. člen (Čas, za katerega se izvršba odlaga)

Sodna odločba je izvršljiva, če je postala pravnomočna in če je potekel rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti (prvi odstavek 19. člena ZIZ). Če rok za izpolnitev obveznosti v sodni odločbi ni določen, to kljub navedeni določbi ne pomeni takšne pomanjkljivosti izvršilnega naslova, ki bi preprečevala dovolitev izvršbe na podlagi takšnega izvršilnega naslova. Vendar pa mora navedeno pomanjkljivost v skladu z izrecno določbo drugega odstavka 21. člena ZIZ odpraviti izvršilno sodišče, ki mora v sklepu o izvršbi določiti rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti, izvršbo pa dovoliti šele

po poteku roka, torej za primer, da dolžnik obveznosti v danem roku ne bo prostovoljno izpolnil. Z določitvijo izpolnitvenega roka dolžnik tako dobi dodatno možnost prostovoljne izpolnitve obveznosti, šele v primeru neizpolnitve pa je terjatev prisilno izterjana. Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi tega ni upoštevalo, ampak je s sklepom o izvršbi izvršbo dovolilo, ne da bi dolžnicama predhodno določilo rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti. Navedeno kršitev je po izdaji sklepa o izvršbi (v primeru vložitve pravočasnega ugovora) mogoče sanirati le z razveljavitvijo sklepa o izvršbi in ponovno odločitvijo o predlogu za izvršbo v novem sklepu o izvršbi, izdanem ob upoštevanju drugega odstavka 21. člena ZIZ.

V točki II izreka sodbe P 12/2021 dolžnicama ni bilo naloženo nerazdelno plačilo zneska 86.400,00 EUR zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021, ampak je bila dolžnicama v plačilo naložena deljiva obveznost (tako tudi sodba VSRS II Ips 61/2025 z dne 4. 2. 2026, točka 25 obrazložitve). V izvršilnem naslovu (tudi pred njegovo spremembo s sodbo VSRS) zato ni bilo podlage, da se izvršba zoper obe dolžnici dovoli za izterjavo celotnega zneska 86.400,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 3. 2021 dalje, ampak za dovolitev izvršbe zoper posamezno dolžnico zgolj za izterjavo polovice tega zneska (tj. 43.200,00 EUR) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi.

VSMB Sklep I Ip 153/2026, 15. 4. 2026

75. člen (Nadaljevanje odložene izvršbe)

76. člen (Ustavitev izvršbe)

1. Splošno

Učinki dovoljenega zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini trajajo tudi po pravnomočnosti sklepa o zavarovanju in po vknjižbi zastavne pravice v zemljiški knjigi, ki jo zemljiškoknjižno sodišče izvede na podlagi pravnomočnega sklepa o dovolitvi vknjižbe. Če je bila zastavna pravica vknjižena pri nepremičnini, za katero tretji utemeljeno trdi, da (delno ali v celoti) ni v lasti dolžnika, ki je bil ob dovolitvi zavarovanja sicer kot njen lastnik vknjižen v zemljiški knjigi, ampak v lasti tretjega (ali da ima tretji na tej nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), dovolitev zavarovanja in na tej podlagi vknjižena zastavna pravica, vse dokler je takšna zastavna pravica vknjižena, neutemeljeno posegata v lastninsko pravico tretjega. Tretji pa lahko (brez sodelovanja upnika) prenehanje nedopustnega posega na svojo nepremičnino in izbris vknjižene zastavne pravice doseže le na podlagi sklepa sodišča, ki je izdalo sklep o zavarovanju, ki je bil podlaga za vknjižbo.

Izdajo sklepa, s katerim sodišče razveljavi opravljeno dejanje zavarovanja (tj. vknjižbo zastavne pravice na nepremičnini), lahko tretji v postopku zavarovanja doseže le na podlagi ugovora tretjega, če sodišče takemu ugovoru ugodi, oziroma, v primeru zavrnitve ugovora, na podlagi sodbe, izdane v postopku za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja, s katero pravdno sodišče pravnomočno ugotovi, da zavarovanje z zastavno pravico na tej nepremičnini, ki še ni končano, ni dopustno. Izdaje takšne sodbe tretji brez predhodne odločitve o zavrnitvi ugovora tretjega v postopku zavarovanja ne more izposlovati, saj je pravnomočen sklep o zavrnitvi ugovora tretjega procesna predpostavka za dopustnost tožbe za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja. Tretji pa dejstva, da je bila zastavna pravica na podlagi sklepa sodišča vknjižena na nepremičnini, ki je bila že ob vknjižbi v lasti tretjega (oziroma da je imel tretji že ob vknjižbi zastavne pravice na nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), in da zato vknjižba zastavne pravice na nepremičnini ne bi smela biti dovoljena, tudi ne more uspešno uveljavljati v postopku z izbrisno tožbo (243.-245. člen ZZK-1), saj ta za takšen primer ni predvidena.

Glede na pojasnjeno se stališče, da konec postopka zavarovanja z zastavno pravico na

nepremičnini v smislu drugega odstavka 64. člena v zvezi z 239. členom ZIZ nastopi že s pravnomočnostjo sklepa o zavarovanju oziroma s pravnomočnostjo vknjižbe zastavne pravice pri nepremičnini v zemljiški knjigi, izkaže za preozko. Ob takšni razlagi, v skladu s katero bi tretji ugovor tretjega lahko vložil (in tudi razveljavitev opravljenega dejanja zavarovanja na podlagi sodbe, s katero je ugotovljeno, da zavarovanje z zastavno pravico na določeni nepremičnini ni dopustno, lahko dosegel) le v relativno kratkem času do pravnomočnosti sklepa o zavarovanju oziroma do pravnomočnosti zemljiškoknjižnega sklepa o dovolitvi vknjižbe zastavne pravice na nepremičnini in na njegovi podlagi izvedene vknjižbe, bi bil tretji v bistvenem onemogočen pri uveljavljanju sodnega varstva zoper (še vedno trajajoči) neupravičen poseg v svojo lastninsko pravico. S tem pa bi bilo nedopustno poseženo v njegove ustavno varovane pravice iz 23. in 33. člena Ustave.

VSMB Sklep III Ip 527/2026, 12. 8. 2026

Namen denarne kazni, ki jo predvideva tretji odstavek 226. člena ZIZ, zato ni kaznovanje dolžnika oz. sankcija za zamudo pri izpolnitvi nedenarne obveznosti, kot to zmotno meni upnica, temveč vplivanje na voljo dolžnika, da bo zaradi zagrožene denarne kazni izpolnil obveznost, ki izhaja iz izvršilnega naslova. Ustavitev izvršbe zaradi izpolnitve nenadomestnega dejanja (tj. posredovanje podatkov ZPIZ-u za vpis v matično evidenco upnice in prijave upnice v zavarovanje za vpis v matično evidenco pri ZPIZ-u od 18. 5. 2024 dalje), ki jo je sodišče prve stopnje dovolilo s sklepom o izvršbi I 161/2025 z dne 5. 9. 2025, pa zato pomeni tudi ustavitev izvršbe s predlaganim in edinim predvidenim izvršilnim sredstvom za dosego nenadomestnega dejanja, ki ga določa ZIZ v tretjem odstavku 226. člena, to je denarno kaznijo. Z ustavitvijo izvršbe glede nedenarne terjatve, ki jo lahko opravi le dolžnik, je prenehala pravna podlaga za vodenje izvršbe po uradni dolžnosti, s tem pa je odpadel tudi namen denarne kazni kot sredstva prisile za izpolnitev.

VSMB Sklep I Ip 306/2026, 12. 6. 2026

2. Ustavitev v zvezi s postopki zavarovanja

77. člen (Če je v predlogu navedeno, kje so stvari)

78. člen (Če v predlogu ni navedeno, kje so stvari)

79. člen (Predmeti, izvzeti iz izvršbe)

80. člen (Omejitve izvršbe proti pravnim osebam, podjetniku in zasebniku)

81. člen (Izvršilna dejanja)

82. člen (Obvestilo o rubežu)

83. člen (Predmet rubeža)

84. člen (Obseg rubeža)

84.a člen (Učinki rubeža gotovine in prostovoljnega plačila)

85. člen (Hramba zarubljenih stvari)

86. člen (Prepoved razpolaganja z zarubljenimi stvarmi)

87. člen (Pridobitev zastavne pravice)

88. člen (Neuspešen ali neizveden rubež)

89. člen (Cenitev)

90. člen (Rubežni in cenilni zapisnik)

91. člen (Zaznamba namesto rubeža)

92. člen (Čas prodaje)

93. člen (Način prodaje)

93.a člen (Spletni iskalnik prodaj premičnin)

Ni relevantne sodne prakse.

94. člen (Prodajna cena)

95. člen (Ustavitev izvršbe)

96. člen (Obveznosti in pravice kupca in izvršitelja)

97. člen (Če je en sam upnik)

Iz petega odstavka 97. člena ZIZ jasno izhaja, da je izvršitelj dolžan na podlagi pravnomočnega sklepa sodišča v osmih dneh od prejema pravnomočnega sklepa sodišča opraviti poplačilo upnika, presežek kupnine pa, če za to ni ovir, izročiti dolžniku, sicer pa denar za dolžnika položiti pri sodišču. Pri tem gre za zakonsko dolžnost izvršitelja. Ob obstoju presežka po opravljenem poplačilu upnika tako že na podlagi zakona nastane dolžnikova terjatev do izvršitelja, da mu presežek kupnine, s katerim razpolaga, izroči neposredno (bodisi v gotovini, bodisi z nakazilom na transakcijski račun dolžnika ali njegovega pooblaščenca) ali zanj položi na sodišču. Iz priloženega enotnega obračuna terjatve v 15. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa jasno izhaja, da znaša presežek plačila 424,35 EUR. Izvršitelj pa bo navedeni znesek izročil dolžniku, če bo ugotovil, da za to ni ovir.

VSMB Sklep I Ip 475/2026, 20. 8. 2026

Upnik je bil poplačan za znesek kupnine, zmanjšan za višino stroškov izvršitelja. Ker pa so bili stroški izvršitelja že plačani neposredno izvršitelju, jih dolžniku v (ponovno) plačilo ni mogoče naložiti, temveč jih je možno le odmeriti kot nadaljnje izvršilne stroške, saj bodo potencialno lahko del odločanja o obračunu (poplačilu) terjatve.

VSLJ Sklep II Ip 452/2026, 14. 7. 2026

98. člen (Če je več upnikov)

99. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

100. člen (Krajevna pristojnost)

101. člen (Prejemki, ki so izvzeti iz izvršbe)

Če dolžnik med postopkom prejme prejemek, ki sicer sodi v stečajno maso (ne gre za prejemek iz 101. člena ZIZ), vendar seštevek njegovih mesečnih prejemkov ne doseže 76 odstotkov minimalne plače, je potrebno upoštevati omejitve, določene v 102. členu ZIZ.

VSLJ Sklep Cst 190/2026, 14. 7. 2026

102. člen (Omejitve izvršbe)

Kot je izhajajoč iz navedb dolžnika, podanih v predlogu za odlog izvršbe, pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, dolžnik ni izkazal pogojev za odlog izvršbe iz prvega odstavka 71. člena ZIZ, saj ni niti zatrjeval obstoja katerega od primerov iz 1. do 12. točke prvega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je nadalje tudi pravilno ugotovilo, da dolžnik s tem, ko se je skliceval, da je edini v družini zaposlen in zato skrbi za vse stroške družine, ni izkazal obstoja posebno upravičenega razloga za odlog izvršbe iz drugega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče druge stopnje pa glede dolžnikovih trditev, da bo dovoljena izvršba in z njo blokada njegovega transakcijskega računa njegovi družini povzročila trajne nepopravljive posledice in socialno ogroženost, še pojasnjuje, da ZIZ v 102. členu v zvezi s 137. členom določa minimalni znesek denarnih sredstev, ki mora dolžniku ostati v primeru izvršbe na dolžnikovo plačilo oziroma na dolžnikova denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet in na katerega v okviru izvršbe ni mogoče poseči. S tem pa je že na podlagi zakona varovan eksistenčni minimum dolžnika in oseb, ki jih je dolžnik dolžan preživljati.

VSMB Sklep I Ip 319/2026, 16. 7. 2026

Če dolžnik med postopkom prejme prejemek, ki sicer sodi v stečajno maso (ne gre za prejemek iz 101. člena ZIZ), vendar seštevek njegovih mesečnih prejemkov ne doseže 76 odstotkov minimalne plače, je potrebno upoštevati omejitve, določene v 102. členu ZIZ.

VSLJ Sklep Cst 190/2026, 14. 7. 2026

102.a člen (Nadomestilo izvrševalca sklepa o izvršbi)

103. člen (Davki in prispevki, izvzeti iz izvršbe)

104. člen (Način izvršbe)

105. člen (Obseg izvršbe)

106. člen (Občasne dajatve)

107. člen (Učinek)

108. člen (Rubež terjatve iz vrednostnega papirja)

109. člen (Zastavna pravica na obrestih)

Ni relevantne sodne prakse.

110. člen (Vrstni red)

111. člen (Izjava dolžnikovega dolžnika)

112. člen (Odgovornost dolžnikovega dolžnika)

113. člen (Rubež terjatve, zavarovane z zastavno pravico, ki je vpisana v zemljiški knjigi)

114. člen (Vrsta prenosa)

115. člen (Sklep o prenosu)

Pri izdaji sklepa o prenosu zarubljene denarne terjatve v izterjavo sodišče ne ugotavlja, ali dolžnikovi dolžniki imajo poravnane oziroma zapadle obveznosti do dolžnika, kar je vsebina pritožbe. Relevantna je samo ugotovitev, ali je sklep o rubežu denarne terjatve postal pravnomočen.

VSC Sklep II Ip 48/2026, 11. 3. 2026

116. člen (Posebni pogoji za prenos nedeljive terjatve)

117. člen (Kdaj je prenos opravljen)

118. člen (Obveznosti dolžnika in upnika)

119. člen (Položitev terjatve pri sodišču)

120. člen (Pravice upnika)

121. člen (Prenos v izterjavo terjatve, vpisane v zemljiški knjigi)

122. člen (Če je obveznost dolžnikovega dolžnika pogojena z izročitvijo stvari)

123. člen (Obvestilo o tožbi za izterjavo prenesene terjatve)

124. člen (Zamuda pri izterjavi prenesene terjatve)

125. člen (Poplačilo upnika)

126. člen (Izterjava zneska, ki presega upnikovo terjatev)

Ni relevantne sodne prakse.

127. člen (Prenos namesto plačila)

128. člen (Uporaba določb tega poglavja)

129. člen (Sklep o izvršbi)

130. člen (Povečanje plače)

Ni relevantne sodne prakse.

131. člen (Če ima več oseb pravico do preživnine)

Ni relevantne sodne prakse.

132. člen (Kraj plačila)

133. člen (Prenehanje delovnega razmerja)

Neutemeljeni so upnikovi pritožbeni očitki v zvezi s tem, da je dolžnik kot poslovodna oseba in hkrati lastnik podjetja A. d.o.o. tudi zaposlen v tem podjetju. Kot je sodišče upniku obrazložilo že v dopisu z dne 26. 11. 2025 (in kot izhaja tudi iz listin, ki jih je v postopku predložil upnik - obvestila ZPIZ z dne 29. 9. 2025), je namreč dolžnik za polni delovni čas zavarovan kot družbenik in poslovodna oseba (direktor) družbe A. d.o.o. Navedeno v nasprotju s prepričanjem upnika pomeni, da dolžnik ni zaposlen v navedeni družbi in ne prejema plače in drugih stalnih denarnih prejemkov iz tega naslova, zaradi česar izvršba na njegovo plačo oziroma druge stalne denarne prejemke ni mogoča. Sodišče druge stopnje glede tega še dodaja, da lahko poslovodne osebe v družbi opravljajo funkcijo poslovodje tudi na podlagi statusno-pravnega razmerja, ne da bi bile z družbo v delovnopravnem razmerju, v takem primeru pa se za potrebe zavarovanja uporablja šifra zavarovanja 040, kot to iz izpiska iz registra ZZZS (l. št. 15) izhaja tudi za dolžnika. Po pojasnjenem se izkaže, da je sodišče prve stopnje po ugotovitvi, da dolžnik ni zaposlen in da viri za to izvršilno sredstvo ne obstajajo, izvršbo na dolžnikovo plačo utemeljeno ustavilo.

VSMB Sklep I Ip 189/2026, 25. 5. 2026

133.a člen (Ustavitev izvršbe)

134. člen (Odgovornost za opuščeno odtegnitev in izplačilo zapadlih zneskov)

135. člen (Upravna izplačilna prepoved)

136. člen (Uporaba določb tega poglavja)

137. člen (Omejitev izvršbe)

Kot je izhajajoč iz navedb dolžnika, podanih v predlogu za odlog izvršbe, pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, dolžnik ni izkazal pogojev za odlog izvršbe iz prvega odstavka 71. člena ZIZ, saj ni niti zatrjeval obstoja katerega od primerov iz 1. do 12. točke prvega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče prve stopnje je nadalje tudi pravilno ugotovilo, da dolžnik s tem, ko se je skliceval, da je edini v družini zaposlen in zato skrbi za vse stroške družine, ni izkazal obstoja posebno upravičenega razloga za odlog izvršbe iz drugega odstavka 71. člena ZIZ. Sodišče druge stopnje pa glede dolžnikovih trditev, da bo dovoljena izvršba in z njo blokada njegovega transakcijskega računa njegovi družini povzročila trajne nepopravljive posledice in socialno ogroženost, še pojasnjuje, da ZIZ v 102. členu v zvezi s 137. členom določa minimalni znesek denarnih sredstev, ki mora dolžniku ostati v primeru izvršbe na dolžnikovo plačilo oziroma na dolžnikova denarna sredstva pri organizacijah za plačilni promet in na katerega v okviru izvršbe ni mogoče poseči. S tem pa je že na podlagi zakona varovan eksistenčni minimum dolžnika in oseb, ki jih je dolžnik dolžan preživljati.

VSMB Sklep I Ip 319/2026, 16. 7. 2026

138. člen (Sklep o izvršbi)

139. člen (Izvršba na sredstva v tuji valuti)

141. člen (Način poplačila terjatev)

1. Splošno

Sodišče nima dolžnosti, da bi samo raziskovalo, ali ima dolžnik morda odprt kakšen drug račun, ki ni razviden iz uradnih evidenc, v katere vpogleda.

RTR je centralizirana baza podatkov, ki jo upravlja Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve in ne sodišče, zato je slednje vezano na uradne podatke tega registra.

VSCE Sklep IV Ip 93/2026, 23. 4. 2026

2. Odlog izvršbe na dolžnikova denarna sredstva pri organizaciji za plačilni promet

142. člen (Izvršba na hranilno vlogo)

Ni relevantne sodne prakse.

143. člen (Občasne dajatve)

144. člen (Vrstni red poravnave terjatev s posameznih računov)

145. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

146. člen (Izvršba proti solidarnemu dolžniku)

147. člen (Odgovornost organizacije za plačilni promet)

148. člen (Gospodarske zadeve)

149. člen (Izvršba na sredstva države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih zavodov)

150. člen (Prenos pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi)

151. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

Ni relevantne sodne prakse.

152. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

153. člen (Način izvršbe)

154. člen (Učinek prenosa)

155. člen (Če dolžnikova terjatev še ni zapadla; tožba proti dolžnikovemu dolžniku)

156. člen (Uporaba določb o izvršbi na denarno terjatev)

157. člen (Izročitev premičnin v hrambo)

158. člen (Prodaja stvari in poplačilo upnika)

159. člen (Izročitev upniku)

Ni relevantne sodne prakse.

160. člen (Prodaja)

Ni relevantne sodne prakse.

161. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

Ni relevantne sodne prakse.

162. člen (Krajevna pristojnost)

163. člen (Način izvršbe)

163.a člen (Krajevna pristojnost)

163.b člen (Vpis sklepa o izvršbi)

163.c člen (Izvršba za izterjavo denarne terjatve)

163.č člen (Izvršba za izročitev vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

164. člen (Krajevna pristojnost)

165. člen (Način izvršbe)

166. člen (Krajevna pristojnost)

Ker je upnik vložil predlog za nadaljevanje izvršbe z novim izvršilnim sredstvom (izvršbo na nepremičnine) in je kot prvo navedel nepremičnino, ki leži na območju Okrajnega sodišča v Slovenj Gradcu, je za dovolitev izvršbe tudi z novim izvršilnim sredstvom, tudi za nepremičnine, ki ležijo na območju drugega sodišča, v celoti pristojno Okrajno sodišče v Slovenj Gradcu. Za samo izvršbo pa do nadalje pristojno tisto sodišče, na območju katerega leži posamezna nepremičnina.

VSRS Sklep I R 84/2026, 22. 7. 2026

Katastrske občine, ki spadajo v določen sodni okraj, so še vedno določene z Zakonom o postopku za ustanovitev, združitev oziroma spremembo območja občine ter območjih občin. Sporne dolžnikove nepremičnine se nahajajo na območju katastrske občine ..., ki je v skladu z 49. točko 8. člena ZPUZSO spadala v območje občine Ribnica oziroma sodnega okraja Ribnica in s tem v območje Okrajnega sodišča v Kočevju in ne na območje Okrajnega sodišča v Ljubljani, kot je v svojem sklepu napačno navedlo Okrajno sodišče v Piranu.

VSRS Sklep III R 11/2026, 7. 7. 2026

167. člen (Izvršilna dejanja)

168. člen (Dokaz o dolžnikovi lastnini)

1. Splošno

2. Dolžnik ni vpisan kot lastnik nepremičnine

3. Nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo

169. člen (Izvršba na druga sredstva ali na drugo nepremičnino)

1. Splošno

Kot je nakazalo sodišče prve stopnje v 30. točki obrazložitve, bo presoja sorazmernosti in potrebnosti oprave izvršbe z vsemi dovoljenimi sredstvi in na vse nepremičnine omogočena na predlog dolžnikov (tudi) v nadaljevanju postopka, zlasti v primeru poplačila z denarnimi sredstvi in prejemki dolžnikov ali poplačilom izven postopka. Prav tako je k tej presoji ves čas zavezano sodišče (3. člen ZIZ), ki bo v nadaljevanju opravilo izvršbo (le) v obsegu, ki je potreben za poplačilo, in sicer z milejšim izvršilnim sredstvom, če bo le-to omogočalo poplačilo terjatve.

VSMB Sklep I Ip 396/2026, 2. 6. 2026

2. Izvršba na nepremičnino, ki je dolžnikov dom

170. člen (Zaznamba izvršbe)

Iz razlogov, kot jih je podalo sodišče prve stopnje, pravni položaj dolžnice kot hipotekarne dolžnice ne izhaja. Sodišče prve stopnje namreč ugotavlja, da pritožničino lastništvo učinkuje od leta 2006, upnik pa naj bi zoper njo pridobil poplačilno pravico šele v letu 2008 v izvršilnem postopku, in sicer za dolg dolžnice A. A. Določila 170. člena ZIZ ni mogoče razlagati mimo časa dejanskega učinkovanja lastninske pravice. Pritožnica sicer navidezno v svojo škodo uveljavlja, da naj bi lastninsko pravico pridobila kot kupka v izvršilnem postopku leta 2015, vendar bi potemtakem lastninsko pravico v tistem postopku morala pridobiti prosto bremen ter je izbris bremen potemtakem predmet tistega postopka. Razlogi sklepa so tako v nasprotju z odločitvijo.

VSLJ Sklep I Ip 240/2026, 7. 5. 2026

171. člen (Pristop k izvršbi)

171.a člen (Prodaja nepremičnine kot celote)

172. člen (Poplačilo zastavnega upnika in upnika zemljiškega dolga)

Priglasiteljica ne samo ni izkazala, da za priglašeno terjatev nima izvršilnega naslova, temveč ni izkazala niti, da je sploh imetnica pravice iz papirja. To pa pomeni, da ni izkazala, da ima sploh pravico biti poplačana iz kupnine za nepremičnino, oz. da je upnica zemljiškega dolga. Vse, kar je izkazala, je, da ima pravico do papirja, do posesti zemljiškega pisma, iz kakršnegakoli razloga že. Kot taka pa procesno in stvarno niti ni oseba, ki ima po citiranih določilih in po prvem odstavku 201. člena ZIZ pravico biti poplačana oziroma takšne pravice sploh ne izkazuje, zato ne gre za osebo,

zoper katero bi bila sploh potrebna tožba na izpodbijanje terjatve.

VSLJ Sklep I Ip 495/2026, 25. 5. 2026

172.a člen (Oklic imetniku zemljiškega pisma)

Priglasiteljica ne samo ni izkazala, da za priglašeno terjatev nima izvršilnega naslova, temveč ni izkazala niti, da je sploh imetnica pravice iz papirja. To pa pomeni, da ni izkazala, da ima sploh pravico biti poplačana iz kupnine za nepremičnino, oz. da je upnica zemljiškega dolga. Vse, kar je izkazala, je, da ima pravico do papirja, do posesti zemljiškega pisma, iz kakršnegakoli razloga že. Kot taka pa procesno in stvarno niti ni oseba, ki ima po citiranih določilih in po prvem odstavku 201. člena ZIZ pravico biti poplačana oziroma takšne pravice sploh ne izkazuje, zato ne gre za osebo, zoper katero bi bila sploh potrebna tožba na izpodbijanje terjatve.

VSLJ Sklep I Ip 495/2026, 25. 5. 2026

173. člen (Prenehanje zastavne pravice in zemljiškega dolga)

174. člen (Služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

175. člen (Najemno in zakupno razmerje)

176. člen (Ogled nepremičnine)

177. člen (Nepremičnine izvzete iz izvršbe)

178. člen (Način ugotovitve vrednosti)

1. Splošno

Za uporabo cenitve iz drugega sodnega postopka morajo biti izpolnjeni naslednji pogoji: - stranka mora podati predlog, da se ne postavi sodni cenilec za ugotovitev vrednosti nepremičnine; - predložiti mora cenitev nepremičnine, ki je predmet prodaje iz drugega sodnega spisa, ki ni starejša od dveh let; in - da vnovične cenitve na svoje stroške ne zahtevajo stranke ali tisti, ki morajo biti poplačani iz kupnine, pridobljene s prodajo nepremičnine.

VSLJ Sklep I Ip 561/2026, 17. 8. 2026

V izvršilnem postopku upnik dokončno uresničuje svojo ustavno pravico do sodnega varstva (23. člen URS), ki mora biti dejansko učinkovita. Ker upnik zoper dolžnika že razpolaga z izvršilnim naslovom, dolžnik pa svoje obveznosti kljub temu še ni prostovoljno poravnal, je to dejstvo treba upoštevati pri tehtanju z dolžnikovim pravnim položajem tudi v zvezi z odlogom izvršbe. Izvršba se sicer ne sme opraviti za vsako ceno, brez omejitev, a mora biti upnikov položaj vendarle že v izhodišču močnejši od dolžnikovega.

Zadnji noveli ZIZ-L in ZIZ-M sta sicer dolžnikov položaj (tudi) v tem pogledu okrepili, saj je sedaj zakonska ureditev odloga izvršbe za dolžnika bolj ugodna. Eden od namenov novele ZIZ-L je bil namreč preprečitev t. i. socialnih nepremičninskih izvršb, to je izvršb na nepremičnino, ki je dolžnikov dom, za izterjavo bagatelnih terjatev. Povedano drugače, namen zakonodajalca je bil v navedenih primerih z odlogom (trajno) izogniti se izvršbi na nepremičnino, ki je dom dolžnika, če bi

do poplačila upnika lahko v doglednem času prišlo tudi na drug način. Na primer tako, da bi dolžnik s pomočjo svojih bližnjih ali humanitarnih organizacij v času odloga lahko prostovoljno poplačal dolg, ali da bi do poplačila prišlo z manj invazivnimi izvršilnimi sredstvi. Posledica te težnje je sedanja določba 1. točke drugega odstavka 71. člena ZIZ, po kateri se lahko izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, na predlog dolžnika odloži, če gre za izterjavo nesorazmerno nizke terjatve glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine.

Ugotovljena vrednost nepremičnine je upoštevaje dikcijo 1. točke drugega odstavka 71. člena ZIZ za odločanje o odlogu bistvena, ne glede na potek časa od izdelave cenitve in ne glede na morebitno kasnejšo spremembo razmer na nepremičninskem trgu. Neutemeljeno se tako dolžnik sklicuje na sedanjo (večjo) vrednost nepremičnine po GURS, če stranka meni, da se je vrednost nepremičnine od prejšnje ugotovitve vrednosti bistveno spremenila, ima možnost predlagati ponovno ugotovitev vrednosti nepremičnine po četrtem odstavku 178. člena ZIZ.

Primarno je na dolžniku (vsaj osnovno) trditveno in dokazno breme, da je podano očitno nesorazmerje med višino terjatve in ugotovljeno vrednostjo nepremičnine.

VSLJ Sklep I Ip 535/2026, 6. 8. 2026

2. Ponovna ugotovitev vrednosti nepremičnine

179. člen (Sklep o ugotovitvi vrednosti)

Za uporabo cenitve iz drugega sodnega postopka morajo biti izpolnjeni naslednji pogoji: - stranka mora podati predlog, da se ne postavi sodni cenilec za ugotovitev vrednosti nepremičnine; - predložiti mora cenitev nepremičnine, ki je predmet prodaje iz drugega sodnega spisa, ki ni starejša od dveh let; in - da vnovične cenitve na svoje stroške ne zahtevajo stranke ali tisti, ki morajo biti poplačani iz kupnine, pridobljene s prodajo nepremičnine.

VSLJ Sklep I Ip 561/2026, 17. 8. 2026

180. člen (Ustavitev izvršbe po predlogu)

181. člen (Odredba o prodaji)

181.a člen (Spletni iskalnik prodaj nepremičnin)

182. člen (Predkupna in odkupna pravica)

183. člen (Način prodaje)

184. člen (Pogoji za prodajo)

185. člen (Položitev varščine)

186. člen (Če je pri prodaji navzoč en sam ponudnik)

187. člen (Kdo ne more biti kupec)

188. člen (Prodajna cena)

188.a člen (Spletna javna dražba)

189. člen (Prodajni narok in domik)

189.a člen (Prodaja z zavezujočim zbiranjem ponudb)

Ni relevantne sodne prakse.

190. člen (Domik pri prodaji z neposredno pogodbo)

191. člen (Položitev kupnine)

Brez predloga upnika sodišče samo ne more pozvati na plačilo kupnine drugega oziroma naslednje najboljše kupce.

VSLJ Sklep II Ip 434/2026, 7. 7. 2026

192. člen (Izročitev nepremičnine kupcu)

193. člen (Varstvo kupčevih pravic)

194. člen (Ustavitev izvršbe)

Pravilo iz tretjega odstavka 34. člena ZIZ določa, da se možnost naknadne objektivne kumulacije ne nanaša na sredstva in predmete izvršbe, glede katerih je bila izvršba že dovoljena in kasneje ustavljena. Možnost vpliva spremenjenih okoliščin je v sodno prakso vnesla odločba VSRS II Ips 332/2011 z dne 22. 12. 2011 v primeru, kadar upnik preseže omenjene meje pravnomočnosti z izkazovanjem obstoja spremenjenih okoliščin in s tem izpolni abstraktni dejanski stan iz tretjega odstavka 34. člena ZIZ. Gre torej za kriterij, ki se je razvil v sodni praksi in ga je potrebno razlagati ozko iz razloga, ker gre za preboj načela pravnomočnosti. V odločbi II Ips 332/2011 je v 7. točki navedeno, da lahko upnik preseže časovne meje pravnomočnosti odločitve o ustavitvi izvršilnega postopka, če izkaže obstoj spremenjenih okoliščin. Vendar pa so pri tem mišljeni primeri, ko je bila izvršba na določen predmet ustavljena iz razloga neuspešnosti, ne pa tudi tedaj, ko je bila izvršba ustavljena zaradi ravnanja oziroma neaktivnosti upnika. Možnosti za uspeh izvršbe na določen predmet se namreč naknadno lahko spremenijo (npr. možnosti za prodajo določene nepremičnine se lahko povečajo), medtem ko upnikovo ravnanje oziroma neaktivnost predstavlja nespremenljivo dejstvo.

VSLJ Sklep I Ip 708/2026, 2. 9. 2026

Predlagatelj je izbris hipoteke predlagal na podlagi izbrisnih pobotnic in sklepa izvršilnega sodišča o ustavitvi postopka. V konkretnem primeru gre za specifično situacijo, ko je bila izvršba ustavljena na podlagi drugega odstavka 194. člena ZIZ. V takem primeru upnik obdrži zastavno pravico na nepremičnini za zavarovanje svoje terjatve in sodišče ne razveljavi zaznambe sklepa o izvršbi v zemljiški knjigi (četrti odstavek 194. člena ZIZ). Zemljiškoknjižno sodišče je v takih specifičnih situacijah že dopustilo možnost, da imetnik hipoteke doseže izbris, če poleg izbrisnega dovolila predloži ustrezen sklep izvršilnega sodišča, in se sklicevalo na namensko razlago pravil, ki se nanašajo na izbris zaznambe izvršbe.

Ko gre za izvedene stvarne pravice na nepremičninah, se oblikovalno upravičenje odreka pravici uresniči z izstavitvijo zemljiškoknjižnega dovolila in je v tem primeru poslovna podlaga zemljiškoknjižnega dovolila ravno odstopno upravičenje.

VSKP Sklep CDn 136/2024, 15. 10. 2024

195. člen (Kdaj se poplačajo)

V skladu z drugim odstavkom 201. člena ZIZ lahko dolžnik terjatev upnika na razdelitvenem naroku izpodbija le, če terjatve ni mogel izpodbijati z drugimi izvršilnimi sredstvi med izvršilnim postopkom. Glede na to da je dolžnik zadevna plačila neuspešno uveljavljal že med postopkom, z ugovori po izteku roka, ta pogoj v obravnavani zadevi ni izpolnjen, kar je v izpodbijanem sklepu pravilno obrazložilo tudi sodišče prve stopnje. Sodišče druge stopnje pa k temu še dodaja, da se dokazila, ki jih je dolžnik na razdelitvenem naroku predložil v zvezi s plačili terjatev upnika v vodilni in pristopljeni zadevi, nanašajo na obdobje pred izdajo sklepov o izvršbi v vodilni zadevi I 357/20211 in pristopljeni zadevi I 419/2021, zaradi česar bi, če upnika plačil morebiti ne bi upoštevala že ob vložitvi predlogov za izvršbo, lahko dolžnik navedbe o teh plačilih podal že v rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi (razlogov, da tega brez svoje krivde morebiti ni mogel storiti, dolžnik v pritožbi ni zatrjeval), medtem ko na razdelitvenem naroku glede na določbo drugega odstavka 201. člena ZIZ

teh plačil ne more več uveljavljati.

VSM Sklep I Ip 132/2026, 18. 5. 2026

196. člen (Kateri upniki se poplačajo)

Priglasiteljica ne samo ni izkazala, da za priglašeno terjatev nima izvršilnega naslova, temveč ni izkazala niti, da je sploh imetnica pravice iz papirja. To pa pomeni, da ni izkazala, da ima sploh pravico biti poplačana iz kupnine za nepremičnino, oz. da je upnica zemljiškega dolga. Vse, kar je izkazala, je, da ima pravico do papirja, do posesti zemljiškega pisma, iz kakršnegakoli razloga že. Kot taka pa procesno in stvarno niti ni oseba, ki ima po citiranih določilih in po prvem odstavku 201. člena ZIZ pravico biti poplačana oziroma takšne pravice sploh ne izkazuje, zato ne gre za osebo, zoper katero bi bila sploh potrebna tožba na izpodbijanje terjatve.

VSLJ Sklep I Ip 495/2026, 25. 5. 2026

197. člen (Prednost pri poplačilu)

V skladu z drugim odstavkom 201. člena ZIZ lahko dolžnik terjatev upnika na razdelitvenem naroku izpodbija le, če terjatve ni mogel izpodbijati z drugimi izvršilnimi sredstvi med izvršilnim postopkom. Glede na to da je dolžnik zadevna plačila neuspešno uveljavljal že med postopkom, z ugovori po izteku roka, ta pogoj v obravnavani zadevi ni izpolnjen, kar je v izpodbijanem sklepu pravilno obrazložilo tudi sodišče prve stopnje. Sodišče druge stopnje pa k temu še dodaja, da se dokazila, ki jih je dolžnik na razdelitvenem naroku predložil v zvezi s plačili terjatev upnika v vodilni in pristopljeni zadevi, nanašajo na obdobje pred izdajo sklepov o izvršbi v vodilni zadevi I 357/20211 in pristopljeni zadevi I 419/2021, zaradi česar bi, če upnika plačil morebiti ne bi upoštevala že ob vložitvi predlogov za izvršbo, lahko dolžnik navedbe o teh plačilih podal že v rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi (razlogov, da tega brez svoje krivde morebiti ni mogel storiti, dolžnik v pritožbi ni zatrjeval), medtem ko na razdelitvenem naroku glede na določbo drugega odstavka 201. člena ZIZ teh plačil ne more več uveljavljati.

VSM Sklep I Ip 132/2026, 18. 5. 2026

Pri priglasitvi terjatve ne gre več za vsebinsko obravnavanje konkretne izvršilne zadeve, temveč je priglasitev terjatve namenjena le še poplačilu iz pridobljene kupnine za nepremičnino in tudi vsebinsko predstavlja obračun. Ne gre torej več niti za izvršbo na nepremičnino kot tako, ki je s prodajo in izdajo sklepa o izročitvi v ožjem smislu končana, temveč le še za končno dejanje poplačila, za katerega je potreben obračun. Sodišče prve stopnje je o priglašenih stroških tako odločalo po pravilni postavki.

VSLJ Sklep I Ip 222/2026, 22. 4. 2026

198. člen (Vrstni red drugih terjatev)

V skladu z drugim odstavkom 201. člena ZIZ lahko dolžnik terjatev upnika na razdelitvenem naroku izpodbija le, če terjatve ni mogel izpodbijati z drugimi izvršilnimi sredstvi med izvršilnim postopkom. Glede na to da je dolžnik zadevna plačila neuspešno uveljavljal že med postopkom, z ugovori po izteku roka, ta pogoj v obravnavani zadevi ni izpolnjen, kar je v izpodbijanem sklepu pravilno obrazložilo tudi sodišče prve stopnje. Sodišče druge stopnje pa k temu še dodaja, da se dokazila, ki jih je dolžnik na razdelitvenem naroku predložil v zvezi s plačili terjatev upnika v vodilni in pristopljeni zadevi, nanašajo na obdobje pred izdajo sklepov o izvršbi v vodilni zadevi I 357/20211 in pristopljeni zadevi I 419/2021, zaradi česar bi, če upnika plačil morebiti ne bi upoštevala že ob vložitvi predlogov za izvršbo, lahko dolžnik navedbe o teh plačilih podal že v rednem ugovoru zoper

sklep o izvršbi (razlogov, da tega brez svoje krivde morebiti ni mogel storiti, dolžnik v pritožbi ni zatrjeval), medtem ko na razdelitvenem naroku glede na določbo drugega odstavka 201. člena ZIZ teh plačil ne more več uveljavljati.

VSM Sklep I Ip 132/2026, 18. 5. 2026

Pri priglasitvi terjatve ne gre več za vsebinsko obravnavanje konkretne izvršilne zadeve, temveč je priglasitev terjatve namenjena le še poplačilu iz pridobljene kupnine za nepremičnino in tudi vsebinsko predstavlja obračun. Ne gre torej več niti za izvršbo na nepremičnino kot tako, ki je s prodajo in izdajo sklepa o izročitvi v ožjem smislu končana, temveč le še za končno dejanje poplačila, za katerega je potreben obračun. Sodišče prve stopnje je o priglašenih stroških tako odločalo po pravilni postavki.

VSLJ Sklep I Ip 222/2026, 22. 4. 2026

199. člen (Nadomestila za osebne služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

Ni relevantne sodne prakse.

200. člen (Sorazmerno poplačilo terjatev)

Ni mogoče reči, da je tožnik kot kupec sporni solastniški delež nepremičnin pridobil po vrednosti 55.000 EUR, če je pa zanj vendar ponudil izklicno ceno 38.500 EUR in bil s tako ponujeno ceno na dražbi uspešen. To, da se je naknadno štelo, da je tožnik kot upnik bil poplačan do zneska 55.000 EUR, pa je po presoji sodišča pravna posledica, ki je v smislu davčne obravnave z davkom na kapitalski dobiček kasnejša in ločena od trenutka pridobitve kapitala in njegove tedanje nabavne vrednosti.

UPRS Sodba I U 1789/2023-20, 21. 11. 2025

200.a člen (Poplačilo upnika, ki je kupec nepremičnine)

Revizija se dopusti glede vprašanja, ali gre pri ureditvi ZFPPIPP, ki ne določa, da se v primeru, ko upnik v stečajnem postopku kupi nepremičnino po nižji ceni od ocenjene vrednosti, kupnina pa ne zadošča za poplačilo njegove terjatve, šteje, da je ta upnik poplačan do višine ocenjene vrednosti nepremičnine, za pravno praznino, ki jo je potrebno zapolniti z analogno uporabo določbe 200.a člena ZIZ.

VSRS Sklep III DoR 21/2026, 10. 6. 2026

Revizija se dopusti glede vprašanja:

Ali je pravilna razlaga, da je določbo 200.a člena ZIZ mogoče upoštevati le v notranjem upniško - dolžniškem razmerju med upnikom in dolžnikom v zvezi z vprašanjem poplačila terjatve, ne pa tudi v razmerju takšnega upnika kot kupca nepremičnine v izvršilnem postopku do države oziroma oblastnih organov ob odmeri kapitalskega dobička, pri čemer gre pri določbi 200.a člena ZIZ za fikcijo, ki je namenjena odvrnitvi nesorazmernosti položaja, ko bi upnik, ki je kupil nepremičnino po nižji vrednosti, obdržal terjatev do dolžnika, ne nanaša pa se ta fikcija na kupnino, ki jo v zameno za nepremičnino plača upnik kot kupec?

VSRS Sklep X DoR 176/2025-5, 3. 6. 2026

200.b člen (Povezane osebe)

201. člen (Izpodbijanje terjatev)

V skladu z drugim odstavkom 201. člena ZIZ lahko dolžnik terjatev upnika na razdelitvenem naroku izpodbija le, če terjatve ni mogel izpodbijati z drugimi izvršilnimi sredstvi med izvršilnim postopkom. Glede na to da je dolžnik zadevna plačila neuspešno uveljavljal že med postopkom, z ugovori po izteku roka, ta pogoj v obravnavani zadevi ni izpolnjen, kar je v izpodbijanem sklepu pravilno obrazložilo tudi sodišče prve stopnje. Sodišče druge stopnje pa k temu še dodaja, da se dokazila, ki jih je dolžnik na razdelitvenem naroku predložil v zvezi s plačili terjatev upnika v vodilni in pristopljeni zadevi, nanašajo na obdobje pred izdajo sklepov o izvršbi v vodilni zadevi I 357/20211 in pristopljeni zadevi I 419/2021, zaradi česar bi, če upnika plačil morebiti ne bi upoštevala že ob vložitvi predlogov za izvršbo, lahko dolžnik navedbe o teh plačilih podal že v rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi (razlogov, da tega brez svoje krivde morebiti ni mogel storiti, dolžnik v pritožbi ni zatrjeval), medtem ko na razdelitvenem naroku glede na določbo drugega odstavka 201. člena ZIZ teh plačil ne more več uveljavljati.

VSM Sklep I Ip 132/2026, 18. 5. 2026

Priglasiteljica ne samo ni izkazala, da za priglašeno terjatev nima izvršilnega naslova, temveč ni izkazala niti, da je sploh imetnica pravice iz papirja. To pa pomeni, da ni izkazala, da ima sploh pravico biti poplačana iz kupnine za nepremičnino, oz. da je upnica zemljiškega dolga. Vse, kar je izkazala, je, da ima pravico do papirja, do posesti zemljiškega pisma, iz kakršnegakoli razloga že. Kot taka pa procesno in stvarno niti ni oseba, ki ima po citiranih določilih in po prvem odstavku 201. člena ZIZ pravico biti poplačana oziroma takšne pravice sploh ne izkazuje, zato ne gre za osebo, zoper katero bi bila sploh potrebna tožba na izpodbijanje terjatve.

VSLJ Sklep I Ip 495/2026, 25. 5. 2026

202. člen (Napotitev na pravdo)

Pritožnik je izpolnil zahtevo iz prvega odstavka 202. člena ZIZ in zato ni podlage za postopanje prvostopenjskega sodišča po četrtem odstavku 202. člena ZIZ. Dejstvo je, da je upnica Republika Slovenija v roku iz V. točke izreka sklepa z dne 4. 11. 2024, dne 11. 12. 2024 sodišču prve stopnje predložila dokazilo, da je v roku iz IV. točke izreka navedenega sklepa na Okrožno sodišče v Ljubljani vložila tožbo zoper pritožnika, pri čemer iz predloženega potrdila izhaja, da je bila tožba vložena zaradi izpodbijanja terjatve, z vrednostjo spora 146.059,81 EUR. S tem je upnica Republika Slovenija tudi po presoji višjega sodišča zadostila pogoju, določenemu v napotitvenem sklepu z dne 4. 11. 2024, izdanem na podlagi prvega odstavka 202. člena ZIZ. Ali je vložena tožba dejansko materialnopravno ustrezna oziroma sklepčna, pa ne more biti več stvar predmetnega izvršilnega postopka. Presoja navedenega je izključno v domeni pravdnega sodišča, medtem ko je za izvršilni postopek bistveno (že), da je upnica Republika Slovenija opravila procesno dejanje, naloženo ji z napotitvenim sklepom. Ne more in ne sme pa izvršilno sodišče vsebinsko ugotavljati, ali je dokazano pravočasno vložena tožba res izpodbojna, oziroma ali je materialnopravno utemeljena. Izvršilni postopek, v katerem se upnikova terjatev le izvršuje, temu ne more biti namenjen. Da je odločilno že, da je upnik, ki izpodbija terjatev drugega upnika, vložil tožbo v roku iz napotitvenega sklepa, potrjuje tudi dejstvo, da na vsebino napotitvenega sklepa izvršilnega sodišča, upnik, ki je bil napoten na pravdo, niti ni vezan.

Izvršilno sodišče vsebinske pravilnosti vložene tožbe ne presoja. To je v pristojnosti pravdnega sodišča in dokler ne bo znan izid pravdnega postopka, je treba poplačilo iz ostanka

pridobljene kupnine v izvršilnem postopku zadržati.

Upnik, ki izpodbija terjatev drugega upnika, na vsebino napotitvenega sklepa izvršilnega sodišča ni vezan. Zadošča, da je upnik sodišče obvestil o vložitvi tožbe.

VSLJ Sklep I Ip 159/2026, 18. 5. 2026

203. člen (Nezapadla terjatev)

204. člen (Nezapadla terjatev občasnih prejemkov)

205. člen (Pogojna terjatev)

206. člen (Predznamba zastavne pravice in zaznamba spora)

Ni relevantne sodne prakse.

207. člen (Razdelitveni narok)

208. člen (Sklep o poplačilu)

V skladu z drugim odstavkom 201. člena ZIZ lahko dolžnik terjatev upnika na razdelitvenem naroku izpodbija le, če terjatve ni mogel izpodbijati z drugimi izvršilnimi sredstvi med izvršilnim postopkom. Glede na to da je dolžnik zadevna plačila neuspešno uveljavljal že med postopkom, z ugovori po izteku roka, ta pogoj v obravnavani zadevi ni izpolnjen, kar je v izpodbijanem sklepu pravilno obrazložilo tudi sodišče prve stopnje. Sodišče druge stopnje pa k temu še dodaja, da se dokazila, ki jih je dolžnik na razdelitvenem naroku predložil v zvezi s plačili terjatev upnika v vodilni in pristopljeni zadevi, nanašajo na obdobje pred izdajo sklepov o izvršbi v vodilni zadevi I 357/20211 in pristopljeni zadevi I 419/2021, zaradi česar bi, če upnika plačil morebiti ne bi upoštevala že ob vložitvi predlogov za izvršbo, lahko dolžnik navedbe o teh plačilih podal že v rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi (razlogov, da tega brez svoje krivde morebiti ni mogel storiti, dolžnik v pritožbi ni zatrjeval), medtem ko na razdelitvenem naroku glede na določbo drugega odstavka 201. člena ZIZ teh plačil ne more več uveljavljati.

VSM Sklep I Ip 132/2026, 18. 5. 2026

209. člen (Izbris pravic in bremen)

210. člen (Dolžnikova pravica na prodanem stanovanju)

211. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiško

knjigo)

211.a člen (Izvršba na stavbno pravico)

212. člen (Sodni penali)

213. člen (Krajevna pristojnost)

214. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

215. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

216. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

217. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

Ni relevantne sodne prakse.

218. člen (Če stvari ni bilo mogoče kupiti niti drugje)

Ni relevantne sodne prakse.

219. člen (Pravica do odškodnine)

220. člen (Krajevna pristojnost)

221. člen (Način izvršbe)

222. člen (Odstranitev premičnin)

223. člen (Prodaja premičnih stvari)

224. člen (Krajevna pristojnost)

224.a člen (Sodelovanje izvršitelja)

225. člen (Dejanje, ki ga lahko opravi tudi kdo drug)

Držijo razlogi sodišča prve stopnje, da je na zaslišanju izvedenec izpovedal, da je plastenjak, ki ga je dolžnik postavil marca 2025, izpolnjeval strukturne pogoje, ki jih zahteva plastenjak, da je rastlinjak izpolnjeval minimalne zahteve za vzgojo in rast rastlin, da je rastlinjak zaradi pritrditve na prvem in zadnjem loku ravno tako funkcionalen ("tista solata lahko raste notri"), da so bile cevi predhodno ustrezno vkopane, da to, da niso bile zvarjene, ni vplivalo na funkcionalnost ter da je tiste pogoje, ki jih zahteva rastlinjak, ta izpolnjeval, že v osnovni prvotni konstrukciji pa je bil rastlinjak nepopolno zgrajen. Ob tem višje sodišče poudarja, da se od dolžnika po izvršilnem naslovu ni zahtevala popolna zgraditev rastlinjaka.

VSLJ Sklep I Ip 451/2026, 20. 5. 2026

226. člen (Dejanje, ki ga more opraviti le dolžnik)

Javnega interesa ni mogoče enačiti z že(l)jo javnosti (bralcev) po senzacionalizmu. Za spletne vplivneže še ni bil sprejet kak etični kodeks, niti ni v dovoljšni meri sankcionirano širjenje lažnih informacij. Podobnost z mediji je v številu oseb, ki jih dosežejo podane informacije takšne osebe in katerim so informacije predstavljene kot resnične. Zaradi navedenega mora tudi svoboda izražanja takšnih oseb, še zlasti, kadar posegajo v osebnostne pravice druge osebe, biti podvržena strogim kriterijem resničnosti objav. Dolžnik seveda tudi ni niti kaka oseba s pooblastili za preiskovanje in razkrivanje kaznivih dejanj, pa tudi ne za njihovo obravnavo in sankcioniranje, zlasti ne z javnim linčem in pogromom.

VSLJ Sklep III Ip 690/2026, 8. 7. 2026

Sklep, izdan v postopku zaradi motenja posesti, je izvršilni naslov. Če dolžnik obveznosti, naložene z izvršilnim naslovom, ne izpolni, lahko upnik v izvršilnem postopku predlaga njegovo prisilno izvršitev, izvršilno sodišče pa v sklepu o izvršbi določi primerno sredstvo izvršbe. Niti določbe ZPP in SPZ niti določbe ZIZ ne dajejo podlage za to, da bi sodišče v postopkih zaradi motenja posesti sredstvo izvršbe določilo že v izvršilnem naslovu, še preden so izpolnjeni pogoji za prisilno izvršitev v njem določene obveznosti.

VSLJ Sklep II Cp 935/2026, 3. 7. 2026

Namen denarne kazni, ki jo predvideva tretji odstavek 226. člena ZIZ, zato ni kaznovanje dolžnika oz. sankcija za zamudo pri izpolnitvi nedenarne obveznosti, kot to zmotno meni upnica, temveč vplivanje na voljo dolžnika, da bo zaradi zagrožene denarne kazni izpolnil obveznost, ki izhaja iz izvršilnega naslova. Ustavitev izvršbe zaradi izpolnitve nenadomestnega dejanja (tj. posredovanje podatkov ZPIZ-u za vpis v matično evidenco upnice in prijave upnice v zavarovanje za vpis v matično evidenco pri ZPIZ-u od 18. 5. 2024 dalje), ki jo je sodišče prve stopnje dovolilo s sklepom o izvršbi I 161/2025 z dne 5. 9. 2025, pa zato pomeni tudi ustavitev izvršbe s predlaganim in edinim predvidenim izvršilnim sredstvom za dosego nenadomestnega dejanja, ki ga določa ZIZ v tretjem odstavku 226. člena, to je denarno kaznijo. Z ustavitvijo izvršbe glede nedenarne terjatve, ki jo lahko opravi le dolžnik, je prenehala pravna podlaga za vodenje izvršbe po uradni dolžnosti, s tem pa je odpadel tudi namen denarne kazni kot sredstva prisile za izpolnitev.

VSMB Sklep I Ip 306/2026, 12. 6. 2026

Denarna kazen po 226. členu ZIZ se izterja v korist proračuna in ne v korist tožnikov. Navedeno namreč izhaja iz namenske razlage omenjenega člena. Namen denarne kazni za primer neizpolnitve obveznosti ne more biti kompenzacija za nematerialno škodo, kot to zahtevata tožnika, saj je ravno kompenzacija oziroma odškodnina za nematerialno škodo predmet pravdnega postopka, v okviru katerega tožnika predlagata njeno zavarovanje. Namen zavarovanja terjatve je varstvo upnika pred ravnanji tožnika, ki bi preprečila kasnejšo izpolnitev pravnomočne odločbe.

V skladu z 268. členom ZIZ ima sklep o začasni odredbi, ki je izdan v pravdnem postopku, učinek sklepa o izvršbi in mora kot tak vsebovati tudi ustrezno sredstvo izvršbe, sicer začasne odredbe ni mogoče realizirati. Sodišče prve stopnje je zato ravnalo pravilno, ko je predlog za začasno odredbo, ki je vseboval neustrezno izvršilno sredstvo, v celoti zavrnilo.

VSLJ Sklep II Cp 802/2026, 14. 5. 2026

Namen denarne kazni ni v kaznovanju, ampak v vplivanju na voljo toženca, da izvrši obveznosti iz začasne odredbe.

VSL Sklep II Cp 727/2026, 7. 5. 2026

Sodišče druge stopnje sicer ugotavlja, da je prvostopenjsko sodišče storilo napako, ko je slepo sledilo navedbam CSD, da „neposredno izvrševanje stikov s skladu z ureditvijo teden-teden … ni izvršljivo“ in da je „edina opcija, da pride do ponovne vzpostavitve stikov in krepitve zaupanja med očetom in mld. A. A., da se le ti izvajajo pod nadzorom“. Sodišče prve stopnje je namreč spregledalo določbo 226. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju (v nadaljevanju ZIZ), v skladu s katero se izpolnitev nenadomestnega dejanja prisilno izvrši z izrekanjem denarnih kazni, s čemer se poskuša vplivati na voljo zavezanca (v tem primeru matere, ki mld. otroka očitno ne pripravi na stik in, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju, stike aktivno preprečuje, kar je v tem postopku izkazano s stopnjo verjetnosti).

VSMB Sklep IV Cp 230/2026, 14. 4. 2026

Izrečena denarna kazen je tudi po višini povsem primerna, z njo pa se zasleduje odvračalni učinek.

VSMB Sklep III Cp 371/2026, 9. 4. 2026

Opisani vedenjski vzorci nasprotne udeleženke in njena dosedanja ravnanja in nerealni predlogi, ogrožajo (oba) otroka do take mere, da je treba že med postopkom (oba) otroka začasno dodeliti v varstvo in vzgojo predlagatelju, kar je treba tudi pravno formalizirati. Prav te okoliščine so v bistvenem drugačne od zadev iz sodne prakse, ki takšne oblike začasnega sodnega varstva niso dopustile.

VSL Sklep IV Cp 452/2026, 13. 3. 2026

227. člen (Dopustitev in opustitev)

Izrečena denarna kazen je tudi po višini povsem primerna, z njo pa se zasleduje odvračalni učinek.

VSMB Sklep III Cp 371/2026, 9. 4. 2026

228. člen (Vzpostavitev prejšnjega stanja)

229. člen (Ponovno motenje posesti)

230. člen (Krajevna pristojnost)

231. člen (Rok za vložitev predloga za izvršbo)

232. člen (Način izvršbe)

233. člen (Nadomestilo plače pri vrnitvi delavca na delo)

234. člen (Krajevna pristojnost)

235. člen (Fizična razdelitev)

236. člen (Razdelitev s prodajo)

237. člen (Stroški postopka)

238. člen (Izjava volje)

238.a člen (Krajevna pristojnost)

238.b člen (Izvršilni predlog in sklep)

238.c člen (Učinkovanje sklepa)

238.č člen (Izvršilna sredstva)

238.d člen (Posredna izročitev)

238.e člen (Neposredna izročitev)

238.f člen (Izvršitev odločbe o osebnih stikih)

238.g člen (Izvršitev odločbe o prepovedi stikov)

Ni relevantne sodne prakse.

239. člen (Uporaba določb o izvršbi)

Učinki dovoljenega zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini trajajo tudi po pravnomočnosti sklepa o zavarovanju in po vknjižbi zastavne pravice v zemljiški knjigi, ki jo zemljiškoknjižno sodišče izvede na podlagi pravnomočnega sklepa o dovolitvi vknjižbe. Če je bila zastavna pravica vknjižena pri nepremičnini, za katero tretji utemeljeno trdi, da (delno ali v celoti) ni v lasti dolžnika, ki je bil ob dovolitvi zavarovanja sicer kot njen lastnik vknjižen v zemljiški knjigi, ampak v lasti tretjega (ali da ima tretji na tej nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), dovolitev zavarovanja in na tej podlagi vknjižena zastavna pravica, vse dokler je takšna zastavna pravica vknjižena, neutemeljeno posegata v lastninsko pravico tretjega. Tretji pa lahko (brez sodelovanja upnika) prenehanje nedopustnega posega na svojo nepremičnino in izbris vknjižene zastavne pravice doseže le na podlagi sklepa sodišča, ki je izdalo sklep o zavarovanju, ki je bil podlaga za vknjižbo.

Izdajo sklepa, s katerim sodišče razveljavi opravljeno dejanje zavarovanja (tj. vknjižbo zastavne pravice na nepremičnini), lahko tretji v postopku zavarovanja doseže le na podlagi ugovora tretjega, če sodišče takemu ugovoru ugodi, oziroma, v primeru zavrnitve ugovora, na podlagi sodbe, izdane v postopku za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja, s katero pravdno sodišče pravnomočno ugotovi, da zavarovanje z zastavno pravico na tej nepremičnini, ki še ni končano, ni dopustno. Izdaje takšne sodbe tretji brez predhodne odločitve o zavrnitvi ugovora tretjega v postopku zavarovanja ne more izposlovati, saj je pravnomočen sklep o zavrnitvi ugovora tretjega procesna predpostavka za dopustnost tožbe za ugotovitev nedopustnosti zavarovanja. Tretji pa dejstva, da je bila zastavna pravica na podlagi sklepa sodišča vknjižena na nepremičnini, ki je bila že ob vknjižbi v lasti tretjega (oziroma da je imel tretji že ob vknjižbi zastavne pravice na nepremičnini lastninsko pravico v pričakovanju), in da zato vknjižba zastavne pravice na nepremičnini ne bi smela biti dovoljena, tudi ne more uspešno uveljavljati v postopku z izbrisno tožbo (243.-245. člen ZZK-1), saj ta za takšen primer ni predvidena.

Glede na pojasnjeno se stališče, da konec postopka zavarovanja z zastavno pravico na nepremičnini v smislu drugega odstavka 64. člena v zvezi z 239. členom ZIZ nastopi že s pravnomočnostjo sklepa o zavarovanju oziroma s pravnomočnostjo vknjižbe zastavne pravice pri nepremičnini v zemljiški knjigi, izkaže za preozko. Ob takšni razlagi, v skladu s katero bi tretji ugovor tretjega lahko vložil (in tudi razveljavitev opravljenega dejanja zavarovanja na podlagi sodbe, s katero je ugotovljeno, da zavarovanje z zastavno pravico na določeni nepremičnini ni dopustno, lahko dosegel) le v relativno kratkem času do pravnomočnosti sklepa o zavarovanju oziroma do pravnomočnosti zemljiškoknjižnega sklepa o dovolitvi vknjižbe zastavne pravice na nepremičnini in na njegovi podlagi izvedene vknjižbe, bi bil tretji v bistvenem onemogočen pri uveljavljanju sodnega varstva zoper (še vedno trajajoči) neupravičen poseg v svojo lastninsko pravico. S tem pa bi bilo nedopustno poseženo v njegove ustavno varovane pravice iz 23. in 33. člena Ustave.

VSMB Sklep III Ip 527/2026, 12. 8. 2026

239.a člen (Sklep o zavarovanju in določitev izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

240. člen (Sredstva zavarovanja)

241. člen (Nedopustnost zavarovanja)

242. člen (Krajevna pristojnost)

243. člen (Pogoji za zastavno pravico)

Predlog za zavarovanje, ki ga vloži davčni organ na sodišče na podlagi 243. člena ZIZ, sodi med uradna dejanja davčnega organa iz drugega odstavka 126. člena ZDavP-2 in pretrga tek zastaranja pravice do izterjave zavarovane terjatve že z dnem oprave tega dejanja, pod pogojem, da je dolžnik o tem dejanju že obveščen. Za učinkovanje pretrganja zastaranja pa ni odločilno, kdaj točno je bil dolžnik o dejanju obveščen - zadostuje, da se je to zgodilo pred potekom relativnega zastaralnega roka.

VSRS Sklep X Ips 46/2025, 20. 5. 2026

244. člen (Način pridobitve zastavne pravice na nepremičnini)

245. člen (Učinek vknjižbe in zaznambe)

245.a člen (Krajevna pristojnost)

245.b člen (Pogoji za zastavno pravico)

245.c člen (Način pridobitve zastavne pravice na poslovnem deležu)

246. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

247. člen (Pogoji za zastavno pravico)

248. člen (Način pridobitve zastavne pravice na premičnini)

254. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiški

knjigi)

256. člen (Krajevna pristojnost)

257. člen (Pogoji za predhodno odredbo)

1. Splošno

Člen 279.a ZIZ napotuje na Uredbo in odločilen je pojem dejanskega tveganja po prvem odstavku 7. člena Uredbe. Razlagati ga je treba tako, da se nanaša na konkretno in aktualno tveganje ob vložitvi predloga za zamrznitev, in torej ne le na potencialno ali morebitno tveganje (gl. 42. in nasl. točke obrazložitve sodbe Sodišča EU C-198/24 z dne 21. 5. 2026 v zadevi TQ proti Mr Green Limited).

VSLJ Sklep IV Cpg 270/2026, 23. 7. 2026

Upnik se selektivno sklicuje na terjatve in zaloge dolžnika v računovodskih izkazih, kajti te niso edino premoženje dolžnika. V pritožbi ne izpodbija odločilne ugotovitve sodišča prve stopnje, da je imel dolžnik na dan 31. 12. 2024 za 1,129.878,00 EUR denarnih sredstev ter da upnikova terjatev znaša 43.912,37 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 12. 2016 dalje, kar (relativno) ni visoka terjatev. Sporni izplačili lastnikom v računovodskih izkazih (231.648,00 EUR v letu 2023 in 343.300,00 EUR v letu 2024) ne pretehtata zadostnih likvidnostnih sredstev na transakcijskem računu.

VSC Sklep III Ip 79/2026, 8. 4. 2026

2. **Odločba, ki je podlaga za izdajo predhodne odredbe**
3. **Izkaz nevarnosti**

258. člen (Domnevana nevarnost)

259. člen (Zavarovanje še ne zapadlih občasnih dajatev)

260. člen (Vrste predhodnih odredb)

1. **Rubež premičnin**
2. **Rubež denarne terjatve ali terjatve, da se izročijo stvari**
3. **Rubež drugih premoženjskih oziroma materialnih pravic**
4. **Rubež denarnega zneska na dolžnikovem računu pri organizaciji za plačilni promet**
5. **Vpis zastavne pravice v sodnem registru na deležu družbenika v družbi oziroma v centralnem registru vrednostnih papirjev na nematerializiranih vrednostnih papirjih**
6. **Predznamba zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici vknjiženi na nepremičnini**
7. **Več predhodnih odredb**
8. **Razno**

262. člen (Prodaja zarubljenih stvari in prenos dolžnikove terjatve)

263. člen (Sklep o predhodni odredbi)

264. člen (Prenehanje predhodne odredbe)

265. člen (Ustavitev v primeru, če upnik ne zahteva izvršbe)

266. člen (Krajevna pristojnost)

Za odločanje o začasni odredbi pred uvedbo postopka pred delovnim sodiščem ni pristojno to sodišče, ampak okrajno sodišče.

VSRS Sklep VIII R 7/2026, 7. 8. 2026

267. člen (Kdaj je mogoče izdati začasno odredbo)

Glede na sedanjo ureditev s stekom pogojev za izvršbo preneha prej izdana začasna odredba.

VSLJ Sklep I Cp 1019/2026, 2. 7. 2026

268. člen (Učinek sklepa o začasni odredbi)

Vloge upnika z dne 29. 9. 2025, s katero se je predmetni izvršilni postopek I 298/2025 začel, niti po naslovu, niti - kar je sicer bistveno - po vsebini, ni mogoče šteti kot predlog za izvršbo za uveljavitev upnikove nedenarne terjatve. V njej namreč tožnik, sedaj upnik, ni predlagal prisilne izvršbe za uveljavitev nedenarne terjatve iz kakšnega izvršilnega naslova (konkretno iz pravnomočnega in izvršljivega sklepa Okrajnega sodišča v Domžalah P 64/2023 z dne 17. 1. 20252 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani I Cp 427/2025 z dne 12. 5. 2025), temveč je predlagal nadaljnjo izvršitev sklepa o začasni odredbi, izdanega v pravdni zadevi Okrajnega sodišča v Domžalah P 64/2023, in sicer z denarno kaznijo v višini 6.000,00 EUR. Kot je v vlogi z dne 29. 9. 2025 pojasnil tožnik (sedaj upnik), namreč toženec (sedaj dolžnik) kljub sklepu P 64/2023 z dne 16. 10. 2024 (s katerim je pravdno sodišče odločilo, da se izrečena denarna kazen 5.000,00 EUR izterja po uradni dolžnosti in se za primer nove kršitve izreče višja denarna kazen v znesku 6.000,00 EUR) še vedno ne spoštuje začasne odredbe.

Sklep o začasni odredbi, ki je izdan v pravdnem ali katerem drugem sodnem postopku, ima učinek sklepa o izvršbi. Tak učinek pomeni večje varstvo za upnika, saj mu za izvršitev začasne odredbe ne bo treba še skozi postopek dovolitve izvršbe, ampak bodo na njeni podlagi že mogoča neposedna izvršilna dejanja. Tako je predmet izvršbe lahko tudi sklep, ki ga ni izdalo izvršilno sodišče. Kot poudarja teorija, ima določba 268. člena ZIZ poseben vpliv tudi pri motenju posesti, za kar je šlo tudi v konkretnem primeru. Če je z začasno odredbo motilcu naložena dolžnost opustitve motilnih ravnanj, pa ponovno ravna na smiselno isti način, ima posestnik v rokah že sklep o izvršbi, na podlagi katerega lahko zahtevo opravo neposrednih izvršilnih dejanj. V taki situaciji se morebiten nov predlog za izdajo začasne odredbe ali predlog za izvršbo zaradi neobstoja pravnega interesa zavrže.

Vloga upnika z dne 29. 9. 2025 niti po vsebini ne predstavlja predloga za izvršbo na podlagi izvršilnega naslova za uveljavitev nedenarne terjatve, kot jo je sprva zmotno prekvalificiralo sodišče prve stopnje. Posledično prvostopenjsko sodišče ni imelo podlage za dvakratno pozivanje upnika k dopolnitvi vloge z dne 29. 9. 2025 kot predloga za izvršbo, s tem pa tudi ne za kasnejšo izdajo sklepa o izvršbi I 298/2025 z dne 10. 11. 2025, ko je upnik podal obe dopolnitvi. S svojim postopanjem je sodišče prve stopnje kršilo načelo dispozitivnosti iz prvega odstavka 2. člena ZIZ in prvega odstavka 2. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ. Že iz tega razloga se izpodbijana odločitev o ugoditvi ugovoru izkaže kot pravilna.

VSLJ Sklep II Ip 652/2026, 9. 9. 2026

Denarna kazen po 226. členu ZIZ se izterja v korist proračuna in ne v korist tožnikov. Navedeno namreč izhaja iz namenske razlage omenjenega člena. Namen denarne kazni za primer neizpolnitve obveznosti ne more biti kompenzacija za nematerialno škodo, kot to zahtevata tožnika, saj je ravno kompenzacija oziroma odškodnina za nematerialno škodo predmet pravdnega postopka, v okviru katerega tožnika predlagata njeno zavarovanje. Namen zavarovanja terjatve je varstvo upnika pred ravnanji tožnika, ki bi preprečila kasnejšo izpolnitev pravnomočne odločbe.

V skladu z 268. členom ZIZ ima sklep o začasni odredbi, ki je izdan v pravdnem postopku, učinek sklepa o izvršbi in mora kot tak vsebovati tudi ustrezno sredstvo izvršbe, sicer začasne odredbe ni mogoče realizirati. Sodišče prve stopnje je zato ravnalo pravilno, ko je predlog za začasno odredbo, ki je vseboval neustrezno izvršilno sredstvo, v celoti zavrnilo.

VSLJ Sklep II Cp 802/2026, 14. 5. 2026

Tudi po dopolnitvi vloge predlagana začasna odredba, s katero tožnik zgolj posplošeno zahteva prenehanje kršitev materialnih avtorskih pravic v zvezi z izumom konektorski priklop priključne vrvice, ne predstavlja takšne konkretizacije prepovednega zahtevka, da bi bil ta izvršljiv. To velja tudi za nadaljnje zahtevke, ki jih je tožnik postavil v predlogu. Ker ni opredelil obveznosti določljivo in s tem tako, da bi bila izvršljiva (21. in 268. člen ZIZ), je sodišče prve stopnje predlog

za izdajo začasne odredbe pravilno zavrglo (četrti odstavek 108. člena ZPP).

VDSS Sklep Pdp 158/2026, 1. 4. 2026

269. člen (Nedopustnost začasne odredbe)

270. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

2. Verjeten obstoj terjatve

Z izpodbijanim sklepom je sodišče prve stopnje predlog zavrnilo, ker tožnica v zvezi s pogojem verjetno izkazanega obstoja terjatve iz prvega odstavka 272. člena ZIZ v predlogu za izdajo začasne odredbe ni podala ustreznih trditev in dokazov, saj se je v njem le sklicevala na tožbene navedbe v zvezi s tem. Kot je pravilno štelo sodišče prve stopnje, je postopek za izdajo začasne odredbe poseben in samostojen postopek, pri katerem ni odločilno, ali je predlog za izdajo začasne odredbe vložen skupaj s tožbo (v skupni vlogi) ali v posebni vlogi, temveč je pomembno, da upnik upoštevaje razpravno načelo, ki velja tudi za postopek zavarovanja terjatev (15. člen ZIZ v zvezi s 7. in 212. členom ZPP), navede glede zakonskih pogojev za začasno odredbo vsa dejstva in zanje predlaga dokaze z upoštevanjem dokaznega standarda verjetnosti. Tožnica se je v predlogu za začasno odredbo v zvezi s pogojem verjetnosti obstoja terjatve (konkretno verjetnosti, da je izpodbijana odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita) zgolj sklicevala na "podane tožbene navedbe". Sodišče prve stopnje je zato pravilno štelo, da s tem svojemu trditvenemu in dokaznemu bremenu v zvezi s to materialnopravno predpostavko v postopku zavarovanja ni zadostila in tako verjetnosti obstoja terjatve ni izkazala.

VDSS Sklep Pdp 293/2026, 10. 6. 2026

Tožnik tudi v ponovnem predlogu za izdajo začasne odredbe ni zadostno podal svojih trditev glede obstoja terjatve in ni verjetno izkazal obstoja svoje terjatve do toženca. Gre zgolj za pavšalno navajanje, da v postopku ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje, da so vse izdane upravne in sodne odločbe zgolj formalno, ne pa materialno pravnomočne. Ni podanih relevantnih trditev glede odškodninske terjatve.

VDSS Sklep Psp 42/2026, 2. 3. 2026

Tožnica z tožbo v obravnavanem pravdnem postopku zahteva razveljavitev darilne pogodbe SV 93/2023 z dne 20.3.2023 in izstavitev zemljiškoknjižnega dovolila, njen zahtevek je, torej nedenaren. Zato lahko v obravnavanem pravdnem postopku predlaga zavarovanje zahtevane nedenarne terjatve. Upoštevaje navedeno so vsa zatrjevanja tožnice, ki se nanašajo na denarno terjatev, predvsem v delu, ko navaja, da bo tožnica prikrajšana za plačilo domske oskrbe, če bo prvi toženec nepremičnine odtujil, neutemeljena.

VSMB Sklep I Cp 893/2025, 4. 11. 2025

3. Verjeten obstoj nevarnosti

Zadostuje verjetnost, da bo zaradi dolžnikovih razpolagalnih ravnanj uveljavitev terjatve precej otežena. V prid razlagi, po kateri za verjeten izkaz nevarnosti iz drugega odstavka 270. čena ZIZ ni odločilen namen dolžnikovega ravnanja, ampak zadostuje njegovo delovanje, ki ima negativen vpliv na uveljavitev terjatve (se pravi onemogočenje ali otežitev izvršbe), se je izreklo tudi Vrhovno sodišče v sklepu III Ips 78/99 z dne 10. 6. 1999.

VSLJ Sklep I Cp 1324/2026, 6. 8. 2026

Člen 279.a ZIZ napotuje na Uredbo in odločilen je pojem dejanskega tveganja po prvem

odstavku 7. člena Uredbe. Razlagati ga je treba tako, da se nanaša na konkretno in aktualno tveganje ob vložitvi predloga za zamrznitev, in torej ne le na potencialno ali morebitno tveganje (gl. 42. in nasl. točke obrazložitve sodbe Sodišča EU C-198/24 z dne 21. 5. 2026 v zadevi TQ proti Mr Green Limited).

VSLJ Sklep IV Cpg 270/2026, 23. 7. 2026

V tem trenutku je sporna veljavnost oporoke, zato je seveda sporno tudi, kdo so dediči, posledično pa tudi kje je oz. kdo ima predmete, ki spadajo v zapuščino. Oporočna dediča nista zanikala, da bi bilo, s strani zakonitih dedičev navedeno, premoženje pri njima, kje točno bi bilo, pa nista povedala. Vse to po presoji pritožbenega sodišča kaže na verjetnost, da skrivata te podatke o zapustnikovem premoženju, kar pa pomeni verjetno nevarnost, da bo uveljavitev terjatve zakonitih dedičev na vrnitev teh predmetov v zapuščino vsaj otežena. Če ni znano, kje so predmeti, katerih vrnitev v zapuščino se zahteva, bo namreč bistveno otežena izvršba, če oporočna dediča ob morebitnem uspehu zakonitih dedičev v pravdi ne bi prostovoljno vrnila predmetov v zapuščino.

VSLJ Sklep II Cp 687/2026, 3. 6. 2026

4. Neznatna škoda

5. Domneva nevarnosti

6. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

Tudi v posestnih sporih je odločitev o regulacijski začasni odredbi odvisna od vsakokratnih okoliščin posameznega primera.

VSL Sklep II Cp 448/2026, 10. 3. 2026

271. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

2. Namen začasne odredbe

3. Prepoved, da dolžnik ne sme razpolagati s premičninami in hramba teh stvari ter vpis prepovedi v register

4. Prepoved, da dolžnik ne sme odtujiti ali obremeniti svoje nepremičnine ali stvarnih pravic in zaznamba te prepovedi v zemljiški knjigi

5. Prepoved dolžnikovemu dolžniku, da dolžniku ne sme izplačati terjatve ali mu izročiti stvari ter prepoved dolžniku, da ne sme sprejeti stvari, izterjati terjatve ali razpolagati z njimi

6. Nalog organizaciji za plačilni promet, da mora dolžniku ali drugemu po njegovem nalogu odreči izplačilo denarnega zneska za katerega je izdana začasna odredba, z dolžnikovega računa

7. Druge vrste začasnih odredb

272. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Ker gre v obravnavani zadevi za varstvo pred motenjem posesti, ki pomeni začasno pravno varstvo, morajo biti razlogi za izdajo začasne odredbe še posebej nujni. Pravilo o restriktivnosti izdaje začasnih odredb v primerih, ko je vsebina enaka tožbenemu zahtevku, je v posestnem sporu še

aktualnejše, kajti takšen spor je že po samem zakonu treba hitro rešiti.

VSMB Sklep II Cp 789/2026, 27. 8. 2026

V skladu z 200. členom ZD lahko zapuščinsko sodišče vsak čas odredi ukrepe za zavarovanje zapuščine, med katerimi so tudi začasne odredbe.

VSMB Sklep II Cp 605/2026, 7. 7. 2026

Sodišče druge stopnje ugotavlja, da pritožnik s svojim predlogom za izdajo začasne odredbe ne zahteva ureditve stanja, na katerega se nanaša vložena tožba, saj s slednjo zahteva zgolj odstranitev ključa iz ključavnice. V kolikor bi sodišče prve stopnje sedanjemu predlogu za izdajo začasne odredbe ugodilo, bi tožnik preko nje dobil več (čeprav le začasno), kot bi sicer lahko dobil s končno odločitvijo v sporu o motenju posesti.

VSMB Sklep II Cp 640/2026, 7. 7. 2026

Ureditvene začasne odredbe so namenjene izjemnim in nujnim primerom, zato je treba k njihovi izdaji pristopati restriktivno. To še posebej velja v sporih zaradi motenja posesti, ki se obravnavajo prednostno in že sami po sebi zagotavljajo provizorično sodno varstvo. Izdaja začasne odredbe je v takšnih sporih upravičena le, če upniku brez takojšnjega sodnega varstva - kljub pričakovano hitremu zaključku postopka - grozi nastanek takšne škode oziroma tako hudih negativnih posledic, da morebitni kasnejši uspeh v pravdi zanj ne bi imel več nobenega dejanskega pomena.

VSLJ Sklep II Cp 1072/2026, 3. 7. 2026

Glede na sedanjo ureditev s stekom pogojev za izvršbo preneha prej izdana začasna odredba.

VSLJ Sklep I Cp 1019/2026, 2. 7. 2026

Tožničine nedenarne terjatve po njenih lastnih navedbah ne ogroža nevarnost, da toženec ob zaključku postopka ne bi več bil imetnik poslovnega deleža ali da bi bil ta obremenjen, temveč da bi bil zaradi načina upravljanja družbe in razpolaganja z družbinim premoženjem ta delež manj ali celo ničvreden oziroma, kot se v pritožbi izrazi pritožnica, "izčrpan, razvrednoten, izvotljen, brez ekonomske substance". Takšnih ravnanj predlagana začasna odredba na prepoved odsvojitve ali obremenitve poslovnega deleža ne preprečuje.

VSLJ Sklep I Cp 990/2026, 4. 6. 2026

Sodišče prve stopnje je zavrnilo ugovor tožene stranke, ker je ugotovilo, da sta izpolnjena za izdajo začasne odredbe nujna razloga, ki ju določata prvi odstavek 272. člena in druga alineja drugega odstavka 272. člena ZIZ, kakor ju (s pravom EU skladno) razlaga aktualna sodna praksa.

VSLJ Sklep II Cp 2075/2025, 25. 5. 2026

Namen denarne kazni ni v kaznovanju, ampak v vplivanju na voljo toženca, da izvrši obveznosti iz začasne odredbe.

VSL Sklep II Cp 727/2026, 7. 5. 2026

Obrazložitev izpodbijanega sklepa nima razlogov o odločilnih dejstvih (glede statusa tožnika kot sindikalnega zaupnika, ki uživa posebno pravno varstvo pred odpovedjo, o prisojeni reparaciji in denarni kazni, nejasnosti v izreku), zaradi česar se sklepa ne da preizkusiti. Podana je absolutno bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP, oboje v zvezi s 15. členom ZIZ.

VDSS Sklep Pdp 226/2026, 4. 5. 2026

Golo dejstvo lastništva enega izmed stanovanj v sporni stavbi samo po sebi še ne izkazuje verjetnosti obstoja terjatve. Za izpolnitev predpostavke iz prvega odstavka 272. člena ZIZ bi moral predlagatelj izkazati verjetnost obstoja terjatve po tožbenem zahtevku, torej da je oziroma bo njegov zahtevek za ugotovitev neveljavnosti sklepa etažnih lastnikov (verjetno) utemeljen, ker sklep ni bil

oziroma ne bo sprejet z ustrezno večino glasov etažnih lastnikov.

VSL Sklep II Cp 603/2026, 21. 4. 2026

Cilj zavarovanja z začasno odredbo je v vzpostavitvi pravnega in dejanskega položaja, v katerem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogoja ne bi bilo.

VSL Sklep I Cp 220/2026, 20. 4. 2026

V postopku izdaje začasne odredbe se odloča na podlagi dokaznega standarda verjetnosti. Ta je podan takrat, ko več razlogov govori v prid nekega zaključka od tistih, ki kažejo nasprotno. Tudi po pritožbeni oceni tožnik ni izkazal ne verjetnosti nastanka terjatve niti nevarnosti nastanka težko nadomestljive škode. Na podlagi navedb in listinske dokumentacije v tej fazi postopka obstoji več okoliščin, ki govorijo v prid pravilnosti in zakonitosti izdanih odločb o izplačilu sorazmernega dela tožnikovega sorazmernega dela starostne pokojnine, kot pa okoliščin, ki temu nasprotujejo.

VDSS Sklep Psp 27/2026, 29. 1. 2026

Predlagatelja začasne odredbe nista podala nobenih trditev, iz katerih bi izhajalo, da bi bilo mogoče, kljub izdani začasni odredbi, v primeru, če bi sodišče prve stopnje kasneje, s sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek v motenjski pravdi, vzpostaviti prejšnje stanje.

VSM Sklep I Cp 954/2025, 9. 12. 2025

Tožnica z tožbo v obravnavanem pravdnem postopku zahteva razveljavitev darilne pogodbe SV 93/2023 z dne 20.3.2023 in izstavitev zemljiškoknjižnega dovolila, njen zahtevek je, torej nedenaren. Zato lahko v obravnavanem pravdnem postopku predlaga zavarovanje zahtevane nedenarne terjatve. Upoštevaje navedeno so vsa zatrjevanja tožnice, ki se nanašajo na denarno terjatev, predvsem v delu, ko navaja, da bo tožnica prikrajšana za plačilo domske oskrbe, če bo prvi toženec nepremičnine odtujil, neutemeljena.

VSMB Sklep I Cp 893/2025, 4. 11. 2025

2. Predpostavke za izdajo začasne odredbe - nedenarne terjatve

V postopku izdaje začasne odredbe za zavarovanje nedenarne terjatve se obstoj terjatve presoja s stopnjo verjetnosti. Pri presoji verjetnega obstoja terjatve zaradi zatrjevane navideznosti pogodbe o dosmrtnem preživljanju je treba upoštevati vse okoliščine konkretnega primera, zlasti naravo in obseg prevzetih obveznosti ter njihovo dejansko izvrševanje. Sama okoliščina, da ob sklenitvi pogodbe ni bilo mogoče predvideti potrebe po intenzivni in dolgotrajni oskrbi preživljanca, sicer ne zadošča za sklep o navideznosti pogodbe, lahko pa skupaj z drugimi okoliščinami predstavlja indic, da pogodba prikriva darilo.

Pogodba o dosmrtnem preživljanju med zakoncema je dopustna, vendar je treba v primeru spora o njeni navideznosti presoditi, ali je preživljalec prevzel in dejansko izvrševal obveznosti, ki po svojem obsegu in vsebini presegajo običajno medsebojno pomoč med zakoncema.

Zgolj okoliščina, da je tožnik od zapustnika prejel darilo, sama po sebi še ne izključuje možnosti njegovega prikrajšanja pri nujnem deležu. Za ugotovitev, ali je nujni delež dejansko prikrajšan, je treba najprej ugotoviti obračunsko vrednost zapuščine.

VSLJ Sklep I Cp 814/2026, 3. 7. 2026

Škoda, ki se jo da denarno ovrednotiti, je nadomestljiva.

VSLJ Sklep II Cp 1068/2026, 16. 6. 2026

V primeru odločanja o začasni odredbi so trditve in dokazi, ki so sodišču v tej fazi odločanja na razpolago, procesno gradivo, na podlagi katerega sodišče odloča. Pravilen je zato dokazni zaključek sodišča, da v tej fazi postopka ne zadoščajo tožnikove pavšalne trditve, da pri tožniku ni prišlo do kršitve pogodbenih prevzetih obveznosti, ki so bile povod za izbris iz evidence brezposelnih. Ali so bile odločbe pravilne in zakonite bo predmet presoje v okviru rednega sojenja, sedaj je

odločilen le odgovor na vprašanje, ali je tožnik izkazal verjetnost nastanka svoje terjatve. Ker ni izpolnjen eden izmed kumulativno zahtevanih pogojev za izdajo začasne odredbe niso izpolnjeni pogoji za začasno ureditev spornega razmerja.

VDSS Sklep Psp 132/2026, 10. 6. 2026

Za izdajo začasne odredbe za zavarovanje nedenarne terjatve ne zadostuje zgolj abstraktna možnost, da bo uveljavitev pravice otežena, temveč mora upnik zatrjevati in verjetno izkazati konkretne okoliščine, iz katerih izhaja nevarnost, da terjatev ne bo izpolnjena oziroma bo njena uveljavitev precej otežena. Samo dejstvo, da ima lastnik pravico razpolagati s svojimi nepremičninami, in zgolj teoretična možnost, da bo to pravico uresničil, za verjeten izkaz ogroženosti uveljavitve terjatve ne zadoščata.

VSLJ Sklep I Cp 855/2026, 4. 6. 2026

Sodišče prve stopnje je zavrnilo ugovor tožene stranke, ker je ugotovilo, da sta izpolnjena za izdajo začasne odredbe nujna razloga, ki ju določata prvi odstavek 272. člena in druga alineja drugega odstavka 272. člena ZIZ, kakor ju (s pravom EU skladno) razlaga aktualna sodna praksa.

VSLJ Sklep II Cp 2075/2025, 25. 5. 2026

Tožnica v tej fazi postopka ni verjetno izkazala obstoja terjatve. V sporu o zakonitosti odpovedi to pomeni, da mora biti z vidika uspeha tožbe verjetno izkazano, da je odpoved nezakonita oziroma očitno neutemeljena. Dejanska utemeljenost poslovnega razloga se bo praviloma presojala šele po izvedbi dokazov v kontradiktornem postopku. Obstoj terjatve je v tej fazi verjetno izkazan zlasti tedaj, ko iz navedb in predloženih listin izhaja, da je bila odpoved podana iz očitno neutemeljenega razloga, da delodajalec postopka odpovedi ni izpeljal skladno z določbami ZDR-1 oziroma da razlogi za ugoditev tožbenemu zahtevku prevladujejo nad razlogi za njegovo zavrnitev.

VDSS Sklep Pdp 244/2026, 13. 5. 2026

Sodišče prve stopnje se je namreč napačno zadovoljilo zgolj z ugotovitvijo objektivne nevarnosti, medtem ko je obstoj konkretne nevarnosti ugotavljalo zgolj na pavšalni ravni, na kar pravilno smiselno opozarjata tudi pritožbi. Upoštevanje strogih pogojev sodišču narekuje ugotavljanje konkretnih okoliščin in konkretne nevarnosti v predmetni zadevi. Predlagatelj začasne odredbe, ki zatrjuje nevarnost nastanka težko nadomestljive škode, mora za to konkretno in natančno navesti relevantna dejstva, tudi splošno znana.

VSMB Sklep I Cp 365/2026, 12. 5. 2026

Tema obravnavanja v posestnem sporu je omejena. Sodišče v postopku obravnava zadnje posestno stanje in nastalo motenje. Da bo podano motenje posesti, mora tako biti podana sprememba dejanskega stanja, ki ima za stranko, ki zahteva pravno varstvo, poleg pravnega tudi ekonomski in praktični pomen. Bistvo vsake motenjske pravde je dajatveni zahtevek in sicer vzpostavitev prejšnjega stanja, saj je posestnik zainteresiran, da posestno stanje traja kar najdalj, da lahko pridobiva ekonomske koristi od stvari, ki jih ima v posesti. Če tožnik v motenjski pravdi tožbenega zahtevka na vzpostavitev prejšnjega stanja sploh ne postavi, potem potrebe za varstvo v motenjski pravdi ni izkazal in je odločitev sodišča, ki je tožbo zavrglo, pravilna.

VSL Sklep I Cp 80/2025, 31. 3. 2026

Iz ugotovitev sodišča prve stopnje izhaja, da sta druga in šesta toženka v obdobju po začetku davčnih postopkov oziroma v času, ko je že obstajal davčni dolg družbe B. d. n. o., sklenila več pravnih poslov, s katerimi sta premoženje prenesla na svoji hčerki. Takšni prenosi premoženja na ožje družinske člane, ob hkratni neuspešnosti izvršbe zoper družbo in ob dejstvu, da osebno odgovorna družbenika za obveznosti družbe odgovarjata z vsem svojim premoženjem, tudi po presoji pritožbenega sodišča kažejo na realno nevarnost, da bi bila brez izdaje začasne odredbe uveljavitev terjatve tožeče stranke otežena ali celo onemogočena. Pritožbeni očitki, da bi morala biti objektivna nevarnost za uveljavitev nedenarne terjatve izkazana s konkretnimi že začetimi razpolagalnimi

ravnanji (npr. z oglaševanjem ali drugimi prodajnimi aktivnostmi), niso utemeljeni, saj je pri nedenarni terjatvi predmet izpolnitve individualno določena stvar, zaradi česar je izvršba lahko onemogočena že z razpolaganjem s tem konkretnim predmetom. Prav zaradi te vezanosti na določen predmet je dokazni standard glede nevarnosti olajšan, zato je sodišče prve stopnje utemeljeno sklepalo, da obstaja realna in ne zgolj hipotetična nevarnost, da bo uveljavitev terjatve tožeče stranke onemogočena ali precej otežena.

VSL Sklep II Cp 756/2025, 5. 3. 2026

Tožnik tudi v ponovnem predlogu za izdajo začasne odredbe ni zadostno podal svojih trditev glede obstoja terjatve in ni verjetno izkazal obstoja svoje terjatve do toženca. Gre zgolj za pavšalno navajanje, da v postopku ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje, da so vse izdane upravne in sodne odločbe zgolj formalno, ne pa materialno pravnomočne. Ni podanih relevantnih trditev glede odškodninske terjatve.

VDSS Sklep Psp 42/2026, 2. 3. 2026

Še enkrat je poudariti, da v postopku zavarovanja, kjer se verjetnost obstoja terjatve in druge predpostavke za izdajo začasne odredbe ugotavljajo z dokaznim standardom verjetnosti, je pravilno sodišče prve stopnje zaključilo, da toženka ustrezne pojasnilne dolžnosti tožnikoma ob najemu kredita skladno z že zgoraj navedeno sodno prakso ni podala. Tako podana pojasnilna dolžnost pa tudi ne kaže na dobro vero toženke kot banke, ki je objektivni pojem, saj se je banka kot finančna inštitucija mogla zavedati, da lahko pride do tako drastičnih gibanj menjalnega tečaja, kot se je zgodil z valuto CHF.

VSMB Sklep I Cp 177/2026, 26. 2. 2026

Stranka, ki uveljavlja varstvo pred motenjem posesti, mora dokazati, da je imela pred zatrjevanim motenjem posest sporne stvari, da je bila posest zares motena, da je bil toženec tisti, ki je v posest posegel, da njegovo ravnanje res pomeni motenje in da je to dejanje protipravno. Za uspeh s tožbenim zahtevkom v takem sporu morajo biti izpolnjene vse navedene predpostavke, dokazno breme glede njihovega obstoja pa je na stranki, ki zahteva posestno varstvo. Pravilna je ugotovitev sodišča prve stopnje, da tožnika nista zmogla svojega dokaznega bremena glede obstoja motilnega ravnanja, ki naj bi ga izvršil toženec. Njuna trditvena podlaga glede tega je bila ustrezna, vendar svojih trditev nista uspela dokazati.

Neutemeljene so pritožbene navedbe glede tega, česa toženec v postopku ni dokazal, na kar se osredotoča bistveni del pritožbe. Šele uspeh dokazovanja tiste stranke, ki nosi materialno dokazno breme (v konkretni zadevi tožnikov), lahko prevali procesno dokazno breme na nasprotno stranko. Ker toženca nista zmogla svojega materialnega dokaznega bremena, do prevalitve procesnega dokaznega bremena na toženca sploh še ni prišlo.

Zaradi zavrnitve tožbenega zahtevka o glavni stvari ni več izkazana verjetnost obstoja terjatve, zato je vprašanje o obstoju nevarnosti nastanka težko nadomestljive škode po 2. alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ, ki je predmet pritožbene polemike, pravno nepomembno. Pogoji za izdajo začasne odredbe po 272. členu ZIZ morajo biti namreč izkazani kumulativno.

VSL Sklep II Cp 2134/2025, 27. 1. 2026

Ne drži, da upnica ni prispevala finančno k ničemer in da njena terjatev ni z verjetnostjo izkazana. Zelo nazorno je bilo priznanje dolžnika, da je moral po razpadu zakonske zveze v začetku leta 2025 prenehati s plačevanjem kreditnih obveznosti, ker je zapadel v finančne težave, kar je bil za sodišče dodaten razlog, da je s stopnjo verjetnosti verjelo upnici, da je za čas trajanja zakonske zveze prispevala k preživljanju družine in da je bilo njeno prispevanje ključno, da je družina plačevala mesečne obveznosti, s čimer je prispevala k ustvarjanju skupnega premoženja. Če dolžnik v času trajanja zakonske zveze ni imel finančnih težav s plačevanjem kredita, imel pa jih je po razpadu zakonske zveze, potem jih prej ni imel ravno na račun upničinega prispevka v skupno premoženje.

VSC Sklep III Ip 15/2026, 21. 1. 2026

Predmet zavarovanja je upničina terjatev (izkazana z verjetnostjo), ki je predmet sodnega postopka oz. je z njo povezana - slednjo mora tožnica kot upnica v predlogu za izdajo začasne odredbe določno opredeliti na način, da navede, kakšno pravno varstvo zahteva.

VSC Sklep I Cp 281/2025, 7. 8. 2025

3. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

Ker gre v obravnavani zadevi za varstvo pred motenjem posesti, ki pomeni začasno pravno varstvo, morajo biti razlogi za izdajo začasne odredbe še posebej nujni. Pravilo o restriktivnosti izdaje začasnih odredb v primerih, ko je vsebina enaka tožbenemu zahtevku, je v posestnem sporu še aktualnejše, kajti takšen spor je že po samem zakonu treba hitro rešiti.

VSMB Sklep II Cp 789/2026, 27. 8. 2026

Drugi odstavek 22. člena ZZPri (ki določa, da se, če prijavitelj v postopku za izdajo začasne odredbe izkaže, da je pred povračilnim ukrepom podal prijavo, šteje, da je podana nevarnost, da bo uveljavitev terjatve onemogočena ali precej otežena) ne pride v poštev, če dolžnik (kot tožnica) predlaga izdajo ureditvene začasne odredbe, ki je namenjena začasni ureditvi spornega pravnega razmerja pred pravnomočno rešitvijo v sodnem postopku, saj je njen namen varstvo obstoječega stanja in ne zavarovanje izvršitve obveznosti dolžnika v prihodnosti kot pri zavarovalnih začasnih odredbah. Ker se predpostavka iz 1. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ nanaša na zavarovalne začasne odredbe, z njo ni mogoče utemeljiti izdaje ureditvene začasne odredbe.

VDSS Sklep Pdp 354/2026, 29. 7. 2026

Sodišče druge stopnje pa pritrjuje pritožbi, da izpodbijani sklep temelji na stališču, ki je v sodni praksi osamljeno in v kasnejših sodnih odločbah ni bilo sprejeto. Izpostaviti je treba, da je bila zoper sklep naslovnega sodišča I Cp 928/2024 z dne 29. 7. 2025 vložena tudi zahteva za varstvo zakonitosti, o kateri je Vrhovno sodišče RS ob obravnavanju predmetne pritožbe že odločilo s sklepom II Ips 65/2025 z dne 1. 6. 2026 in presodilo, da je utemeljena.

Neutemeljeno sklicevanje toženke na dokazno stisko na njeni strani in potrebo po (še dodatnem) znižanju dokaznega standarda (pod prag verjetnosti), ker se je pojasnilna dolžnost ob sklepanju sporne kreditne pogodbe zagotavljala ustno, brez evidentiranja le-te, njena bančna uslužbenka A. A., ki je bila zraven tožnikov edina prisotna, pa zaradi časovne oddaljenosti o podanih pojasnilih več ne more precizno izpovedati. Sodišče druge stopnje v zvezi z izpostavljenimi navedbami ugotavlja, da se toženka v predmetnem postopku ne more sklicevati na dokazno stisko, saj je v skladu z Direktivo 93/13 dokazno breme v zvezi s pojasnilno dolžnostjo na njej.

Izjava kreditojemalca o prevzemu obrestnega in valutnega tveganja v 20. členu sporne kreditne pogodbe (priloga B6) pa je brez podanih podrobnejših opozoril v zvezi z valutnim tveganjem presplošna in nezadostna, da bi lahko prvi tožnik kot potrošnik na njeni osnovi ocenil tudi potencialne znatne ekonomske posledice nihanja tečaja CHF na njegov finančni položaj.

VSMB Sklep I Cp 323/2026, 7. 7. 2026

Ureditvene začasne odredbe so namenjene izjemnim in nujnim primerom, zato je treba k njihovi izdaji pristopati restriktivno. To še posebej velja v sporih zaradi motenja posesti, ki se obravnavajo prednostno in že sami po sebi zagotavljajo provizorično sodno varstvo. Izdaja začasne odredbe je v takšnih sporih upravičena le, če upniku brez takojšnjega sodnega varstva - kljub pričakovano hitremu zaključku postopka - grozi nastanek takšne škode oziroma tako hudih negativnih posledic, da morebitni kasnejši uspeh v pravdi zanj ne bi imel več nobenega dejanskega pomena.

VSLJ Sklep II Cp 1072/2026, 3. 7. 2026

Bistveno vprašanje se tiče "volje, da se opravi prenovitev" (324. člen OZ) ter "izražen namen, naj dotedanja obveznost ugasne". V literaturi je pojasnjeno, da strankam ni treba uporabiti ravno izrazov prenova ali novacija, marveč zadošča jasen namen, da nova obveznost nadomesti prejšnjo.

Ugotavljanje prave pogodbene volje je v skladu z ustaljeno sodno prakso dejansko vprašanje.

VSLJ Sklep I Cp 464/2026, 1. 7. 2026

Skrbnik za varovanca običajno res ne opravlja realnih materialnih dejanj (fizične oskrbe). Zakoniti udeleženec kot postavljeni skrbnik bo pomoč pri pripravi predpisanih zdravil za nasprotno udeleženko, ki tako pomoč nujno potrebuje, uredil in zagotovil po ustreznih postopkih pred pristojnimi organi.

VSLJ Sklep II Cp 517/2026, 23. 6. 2026

Stališče sodišča prve stopnje, da ureditvene začasne odredbe ni mogoče izdati na podlagi 3. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ, je materialnopravno zmotno in temelji na starejši sodni praksi. Iz navedene določbe izhaja, da mora upnik verjetno izkazati eno izmed alternativno določenih predpostavk za izdajo začasne odredbe, zato uporaba pogoja iz tretje alineje ni izključena zgolj zaradi narave ureditvene začasne odredbe.

VSLJ Sklep II Cp 1015/2026, 17. 6. 2026

V skladu s pravno teorijo in sodno prakso je regulacijska začasna odredba, za kar gre v obravnavani zadevi, dopustna le v nujnih primerih, ko je treba na ta način začasno urediti sporno pravno razmerje, ker drugače ni mogoče preprečiti uporabe sile ali težko nadomestljive škode (2. alineja drugega odstavka 272. člena ZIZ), ali če dolžnik z izdajo začasne odredbe, če bi se tekom postopka izkazala za neutemeljeno, ne bi utrpel hujših neugodnih posledic od tistih, ki bi brez izdaje začasne odredbe nastale upniku (3. alineja drugega odstavka 272. člena ZIZ), seveda ob predhodno izpolnjenem pogoju, da upnik izkaže verjeten obstoj terjatve (prvi odstavek 272. člena ZIZ).

VSMB Sklep I Cp 380/2026, 17. 6. 2026

Sodišče zavrne predlog pravne osebe za ureditveno začasno odredbo z izselitvijo iz hiše, če tožnik težko nadomestljivo škodo utemeljuje s trditvami (i) o "čezmerni obrabi pohištva", ker hišo uporablja večje število oseb; (ii) o neurejeni okolici hiše in možnosti zamrznitve cevi namakalnega sistema in (iii) z domnevo, da se v hiši odvija prostitucija, ki ni verjetno izkazana.

VSLJ Sklep II Cp 570/2026, 11. 6. 2026

ZVPot testa nepoštenosti ne pogojuje s kumulativnim obstojem dobre vere in znatnega neravnotežja, kot zmotno meni pritožba, saj so predpostavke v 24. členu določene alternativno, in glede na Direktivo 93/13 potrošnikom takšna ureditev zagotavlja višjo raven varstva, ki jo je zato treba uporabiti. Po ZVPot za nepoštenost pogodbenega pogoja zadostuje, da je ugotovljena bodisi nepoštenost v ravnanju ponudnika (dobra vera v postopkovnem pogledu) bodisi nepoštenost v teži bremena pogodbenega pogoja (pogoj za potrošnika vzpostavlja breme, ki nasprotuje pošteni in pravični tržni praksi - dobra vera v vsebinskem pogledu -neravnotežje). Dobra vera v postopkovnem smislu je zajeta v vseh alinejah prvega odstavka 24. člena ZVPot.

VSLJ Sklep II Cp 354/2025, 25. 5. 2026

Oddaja nepremičnine v najem predstavlja izvrševanje razpolagalnega upravičenja, ki je vsebovano v lastninski pravici lastnika nepremičnine. Enako velja tudi za odpoved najemnega razmerja in zahtevo za izselitev najemnikov.

V okviru tožbenega zahtevka, s katerim tožnice zasledujejo vzpostavitev prvotnega lastninskega stanja na spornih nepremičninah, je dopustno z regulacijsko začasno odredbo začasno urediti sporno pravno razmerje na način, da se toženi stranki do dokončne rešitve spora v sodnem postopku prepoveduje izvrševanje posameznih upravičenj, ki so vsebovana v lastninski pravici. Vsebina in učinek začasne odredbe ostajata v mejah tožbenega zahtevka.

Regulacijsko začasno odredbo je mogoče izdati, če je izpolnjena ena izmed predpostavk, določenih v drugi ali tretji alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ.

VSL Sklep IV Cpg 135/2026, 20. 5. 2026

Sodno varstvo ne more doseči svojega cilja, če bi po izdaji regulacijske začasne odredbe zavrnilo tožbeni zahtevek, pri tem pa se stanje ne bi moglo povrniti v tisto pred izdajo začasne odredbe. Tudi dodatno navedene okoliščine socialne problematike ne izkazujejo izjemnega pogoja, da bi lahko sodišče izdalo začasno odredbo z enako vsebino, kot glasi tožbeni zahtevek.

VDSS Sklep Psp 109/2026, 14. 5. 2026

Opozorilo na možnost uresničitve t.i. črnega scenarija je ključnega pomena, zato do zaključka, da je bila pojasnilna dolžnost izpolnjena na ustrezen način, ni mogoče priti z ugotavljanjem, ali so bila morebiti tožniku dana kakšna drugačna, a vendarle zadostna pojasnila. Tudi ni bistveno, ali je tožnik valutno tveganje razumel oz. ali je glede na vse dejanske okoliščine verjetneje, da se je moral in mogel zavedati tudi črnega scenarija, temveč, ali mu je toženka v zadostni meri pojasnila vsa tveganja, v katera se je spuščal s sklenitvijo dolgoročne kreditne pogodbe v tuji valuti.

VSL Sklep I Cp 656/2025, 17. 4. 2026

ZVPot ni uredil posledic ničnosti in vrnitvenih zahtevkov, zato se uporabijo splošna pravila OZ, ki pa jih je treba razlagati pravu EU skladno. Tako je sodišče prve stopnje s sklicevanjem na zadevo C-520/21 ravnalo tudi pri presoji, ali je verjetno izkazana ničnost sporne kreditne pogodbe.

VSMB Sklep I Cp 1116/2025, 24. 3. 2026

Sodišče druge stopnje sledi sodni praksi Sodišča EU in Ustavnega sodišča RS, da znatno neravnotežje položajev ni omejeno le na količinsko ekonomsko presojo (primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe, na eni strani in stroški, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku), ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj ter da je za presojo nepoštenosti pogodbenega pogoja bistven trenutek sklenitve kreditne pogodbe.

VSMB Sklep I Cp 270/2026, 24. 3. 2026

Pritožba ob tem smiselno izpostavlja nestrinjanje s stališči sodbe SEU C-287/22, glede katerih je predhodno že bilo pojasnjeno, da so jih nacionalna sodišča držav članic EU dolžna upoštevati. S tem pa je pravzaprav odgovorjeno tudi na pritožbene očitke glede tega, da (1) polno varstvo v primeru spremembe tožbe oziroma vložitve nove tožbe ni ogroženo, (2) sprememba tožbe oziroma vložitev tožbe za tožnika nista škodljivi in (3) uveljavljanje pravic, ki gredo stranki po ZPP, ne more biti nenadomestljiva škoda. Iz odločbe SEU C-287/22 namreč jasno izhaja, da je mogoče zagotoviti polni učinek končne odločitve v potrošniškem sporu o (ne)veljavnosti potrošniške kreditne pogodbe z valutno klavzulo in hkrati polni učinek ter cilj Direktive 93/13/EGS le, če bo potrošnik lahko vse svoje zahtevke v celoti uveljavil v okviru iste pravde, ne da bi mu bilo treba spreminjati (razširjati) svoj zahtevek ali celo vložiti novo tožbo. Položaj, v katerem se znajde potrošnik, če mu to ni omogočeno, že sam po sebi predstavlja breme tako na premoženjskem kot na nepremoženjskem področju in že zgolj to ob evroskladni razlagi sodbe SEU ustreza standardu težko nadomestljive škode.

VSL Sklep II Cp 2135/2025, 18. 3. 2026

Tudi v posestnih sporih je odločitev o regulacijski začasni odredbi odvisna od vsakokratnih okoliščin posameznega primera.

VSL Sklep II Cp 448/2026, 10. 3. 2026

Sodišče prve stopnje je pravilno upoštevalo milejšo razlago nacionalnih zakonskih pogojev po ZIZ s sklicevanjem na zadevo SEU C-287/22 in s tem ni zašlo v razlago contra legem, kot meni pritožba. Sodišče prve stopnje je upoštevalo vse za izdajo začasne odredbe predpisane zakonske pogoje (razen v zvezi s pogojem reverzibilnosti, o čemer v nadaljevanju) in tudi pogoje uveljavljene v sodni praksi, le da z omiljenim (prilagojenim) pristopom, ki ga utemeljuje javni interes varstva šibkejšega v asimetričnem potrošniškem razmerju.

VSMB Sklep I Cp 35/2026, 10. 3. 2026

Niso izpolnjeni pogoji za izdajo predlagane začasne odredbe. Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom zavrnilo predlog tožnice za izdajo začasne odredbe, ker ni izpolnjen pogoj

reverzibilnosti. Ta pogoj je za regulacijske začasne odredbe določilo Ustavno sodišče RS (odločba Up-275/97 z dne 16. 7. 1998).

VDSS Sklep Psp 49/2026, 5. 3. 2026

Še enkrat je poudariti, da v postopku zavarovanja, kjer se verjetnost obstoja terjatve in druge predpostavke za izdajo začasne odredbe ugotavljajo z dokaznim standardom verjetnosti, je pravilno sodišče prve stopnje zaključilo, da toženka ustrezne pojasnilne dolžnosti tožnikoma ob najemu kredita skladno z že zgoraj navedeno sodno prakso ni podala. Tako podana pojasnilna dolžnost pa tudi ne kaže na dobro vero toženke kot banke, ki je objektivni pojem, saj se je banka kot finančna inštitucija mogla zavedati, da lahko pride do tako drastičnih gibanj menjalnega tečaja, kot se je zgodil z valuto CHF.

VSMB Sklep I Cp 177/2026, 26. 2. 2026

Sodbo C-287/22 je možno in potrebno uporabiti v vseh primerih, ko potrošnik uveljavlja ničnost potrošniške kreditne pogodbe z valutno klavzulo in v okviru takega postopka zahteva zavarovanje z začasno odredbo. V citirani zadevi je SEU pojasnilo, da morajo nacionalna sodišča ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava narediti vse, da se zagotovi polni učinek Direktive v skladu z njenimi cilji (56. točka obrazložitve navedene sodbe), med katerimi sta tudi načelo učinkovitega varstva potrošnikov in načelo odvračanja ponudnikov od uporabe nepoštenih pogodbenih pogojev (37. do 39. točka obrazložitve navedene sodbe).

VSL Sklep II Cp 330/2025, 28. 1. 2026

Polni učinek Direktive je tako dosežen (še)le, če potrošniku ni treba na podlagi domnevno nične pogodbe med (lahko dolgotrajnim) postopkom plačevati mesečnih obrokov v znesku, ki je višji od dejansko dolgovanega (C-287/22, tč. 42 in 59), ter razširjati oziroma razširiti tožbe ali celo vložiti nove, da bi prejel povrnjene zneske, ki jih je neupravičeno plačal na podlagi nične pogodbe (C-287/22, tč. 50 do 52).

VSL Sklep II Cp 2003/2024, 15. 10. 2025

4. Začasne odredbe - razmerje med starši in otroki

5. Začasne odredbe - delovna razmerja

Glede na vsebino tako vloženega predloga za izdajo začasne odredbe sodišče prve stopnje ni imelo zakonske podlage za njegovo meritorno obravnavo, saj zadeva ne predstavlja socialnega spora v smislu 7. člena ZDSS-1. Iz tega razloga je pritožbeno sodišče izpodbijani sklep v 2. alineji prvega odstavka I. točke izreka razveljavilo ter zadevo v tem delu vrnilo sodišču prve stopnje v nov postopek (3. točka 365. člena ZPP). Sodišče prve stopnje bo moralo v novem postopku odločiti o stvarni pristojnosti glede navedenega dela predloga (19. in 23. člen ZPP).

Pritožbeno sodišče soglaša z zaključkom sodišča prve stopnje, da niso izpolnjeni pogoji za izdajo začasne odredbe, s katero bi se zadržala izvršitev izpodbijanih odločb toženca. Tožnik namreč ni izkazal verjetnega obstoja terjatve, ki v tem primeru predstavlja ugotovitev, da pri tožniku invalidnost ni podana.

VDSS Sklep Psp 162/2026, 14. 7. 2026

Tudi po pritožbeni oceni tožnik ni izkazal ne verjetnosti nastanka terjatve niti nevarnosti nastanka težko nadomestljive škode. Iz priloženih izvidov ne izhaja, da je pri tožniku potrebna časovna razbremenitev, potrebne pa so stvarne razbremenitve pri delu, ki glede na pritožbene navedbe niso sporne.

VDSS Sklep Psp 161/2026, 13. 7. 2026

Z izpodbijanim sklepom je sodišče prve stopnje predlog zavrnilo, ker tožnica v zvezi s pogojem verjetno izkazanega obstoja terjatve iz prvega odstavka 272. člena ZIZ v predlogu za izdajo začasne odredbe ni podala ustreznih trditev in dokazov, saj se je v njem le sklicevala na tožbene

navedbe v zvezi s tem. Kot je pravilno štelo sodišče prve stopnje, je postopek za izdajo začasne odredbe poseben in samostojen postopek, pri katerem ni odločilno, ali je predlog za izdajo začasne odredbe vložen skupaj s tožbo (v skupni vlogi) ali v posebni vlogi, temveč je pomembno, da upnik upoštevaje razpravno načelo, ki velja tudi za postopek zavarovanja terjatev (15. člen ZIZ v zvezi s 7. in 212. členom ZPP), navede glede zakonskih pogojev za začasno odredbo vsa dejstva in zanje predlaga dokaze z upoštevanjem dokaznega standarda verjetnosti. Tožnica se je v predlogu za začasno odredbo v zvezi s pogojem verjetnosti obstoja terjatve (konkretno verjetnosti, da je izpodbijana odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita) zgolj sklicevala na "podane tožbene navedbe". Sodišče prve stopnje je zato pravilno štelo, da s tem svojemu trditvenemu in dokaznemu bremenu v zvezi s to materialnopravno predpostavko v postopku zavarovanja ni zadostila in tako verjetnosti obstoja terjatve ni izkazala.

VDSS Sklep Pdp 293/2026, 10. 6. 2026

V primeru odločanja o začasni odredbi so trditve in dokazi, ki so sodišču v tej fazi odločanja na razpolago, procesno gradivo, na podlagi katerega sodišče odloča. Pravilen je zato dokazni zaključek sodišča, da v tej fazi postopka ne zadoščajo tožnikove pavšalne trditve, da pri tožniku ni prišlo do kršitve pogodbenih prevzetih obveznosti, ki so bile povod za izbris iz evidence brezposelnih. Ali so bile odločbe pravilne in zakonite bo predmet presoje v okviru rednega sojenja, sedaj je odločilen le odgovor na vprašanje, ali je tožnik izkazal verjetnost nastanka svoje terjatve. Ker ni izpolnjen eden izmed kumulativno zahtevanih pogojev za izdajo začasne odredbe niso izpolnjeni pogoji za začasno ureditev spornega razmerja.

VDSS Sklep Psp 132/2026, 10. 6. 2026

Sodno varstvo ne more doseči svojega cilja, če bi po izdaji regulacijske začasne odredbe zavrnilo tožbeni zahtevek, pri tem pa se stanje ne bi moglo povrniti v tisto pred izdajo začasne odredbe. Tudi dodatno navedene okoliščine socialne problematike ne izkazujejo izjemnega pogoja, da bi lahko sodišče izdalo začasno odredbo z enako vsebino, kot glasi tožbeni zahtevek.

VDSS Sklep Psp 109/2026, 14. 5. 2026

Zatrjevana škoda zaradi prejete izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi (izpad dohodka) sama po sebi ni nenadomestljiva ali težko nadomestljiva škoda, saj bo v primeru uspeha v tem delovnem sporu tožnik lahko uveljavljal vse pravice iz delovnega razmerja za nazaj. Tožnik pa v predlogu za začasno odredbo ni obrazložil svojega siceršnjega premoženjskega in finančnega stanja (ali ima prihranke oziroma premoženje, s katerim se lahko preživlja) niti ni s tem v zvezi podal nobenih dokazil.

VDSS Sklep Pdp 205/2026, 20. 4. 2026

Niso izpolnjeni pogoji za izdajo predlagane začasne odredbe. Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom zavrnilo predlog tožnice za izdajo začasne odredbe, ker ni izpolnjen pogoj reverzibilnosti. Ta pogoj je za regulacijske začasne odredbe določilo Ustavno sodišče RS (odločba Up-275/97 z dne 16. 7. 1998).

VDSS Sklep Psp 49/2026, 5. 3. 2026

Tožnik tudi v ponovnem predlogu za izdajo začasne odredbe ni zadostno podal svojih trditev glede obstoja terjatve in ni verjetno izkazal obstoja svoje terjatve do toženca. Gre zgolj za pavšalno navajanje, da v postopku ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje, da so vse izdane upravne in sodne odločbe zgolj formalno, ne pa materialno pravnomočne. Ni podanih relevantnih trditev glede odškodninske terjatve.

VDSS Sklep Psp 42/2026, 2. 3. 2026

6. Začasne odredbe – insolventnost

273. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

Za izdajo začasne odredbe za zavarovanje nedenarne terjatve ne zadostuje zgolj abstraktna možnost, da bo uveljavitev pravice otežena, temveč mora upnik zatrjevati in verjetno izkazati konkretne okoliščine, iz katerih izhaja nevarnost, da terjatev ne bo izpolnjena oziroma bo njena uveljavitev precej otežena. Samo dejstvo, da ima lastnik pravico razpolagati s svojimi nepremičninami, in zgolj teoretična možnost, da bo to pravico uresničil, za verjeten izkaz ogroženosti uveljavitve terjatve ne zadoščata.

VSLJ Sklep I Cp 855/2026, 4. 6. 2026

Tožničine nedenarne terjatve po njenih lastnih navedbah ne ogroža nevarnost, da toženec ob zaključku postopka ne bi več bil imetnik poslovnega deleža ali da bi bil ta obremenjen, temveč da bi bil zaradi načina upravljanja družbe in razpolaganja z družbinim premoženjem ta delež manj ali celo ničvreden oziroma, kot se v pritožbi izrazi pritožnica, "izčrpan, razvrednoten, izvotljen, brez ekonomske substance". Takšnih ravnanj predlagana začasna odredba na prepoved odsvojitve ali obremenitve poslovnega deleža ne preprečuje.

VSLJ Sklep I Cp 990/2026, 4. 6. 2026

Obrazložitev izpodbijanega sklepa nima razlogov o odločilnih dejstvih (glede statusa tožnika kot sindikalnega zaupnika, ki uživa posebno pravno varstvo pred odpovedjo, o prisojeni reparaciji in denarni kazni, nejasnosti v izreku), zaradi česar se sklepa ne da preizkusiti. Podana je absolutno bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP, oboje v zvezi s 15. členom ZIZ.

VDSS Sklep Pdp 226/2026, 4. 5. 2026

Tožnik tudi v ponovnem predlogu za izdajo začasne odredbe ni zadostno podal svojih trditev glede obstoja terjatve in ni verjetno izkazal obstoja svoje terjatve do toženca. Gre zgolj za pavšalno navajanje, da v postopku ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje, da so vse izdane upravne in sodne odločbe zgolj formalno, ne pa materialno pravnomočne. Ni podanih relevantnih trditev glede odškodninske terjatve.

VDSS Sklep Psp 42/2026, 2. 3. 2026

2. Prepoved odtujitve in obremenitve premičnin

3. Prepoved odtujitve in obremenitve nepremičnin

4. Prepoved dolžniku, da ne sme storiti ničesar, kar bi lahko povzročalo škodo upniku, ter prepoved, da ne sme nič spremeniti na stvareh

5. Plačevanje nadomestila plače delavcu

6. Neprimerno sredstvo zavarovanja

Tožničine nedenarne terjatve po njenih lastnih navedbah ne ogroža nevarnost, da toženec ob zaključku postopka ne bi več bil imetnik poslovnega deleža ali da bi bil ta obremenjen, temveč da bi bil zaradi načina upravljanja družbe in razpolaganja z družbinim premoženjem ta delež manj ali celo ničvreden oziroma, kot se v pritožbi izrazi pritožnica, "izčrpan, razvrednoten, izvotljen, brez ekonomske substance". Takšnih ravnanj predlagana začasna odredba na prepoved odsvojitve ali obremenitve poslovnega deleža ne preprečuje.

VSLJ Sklep I Cp 990/2026, 4. 6. 2026

273.a člen (Pogoji za začasno odredbo)

273.b člen (Začasne odredbe za varstvo koristi otrok)

V postopku zavarovanja z začasnim odvzemom otrok je pri obravnavanju ugovora staršev raziskovalna dolžnost sodišča odvisna od teže škode oziroma očitne zaznavnosti ter oddaljenosti otroku grozeče škode.

VSL Sklep IV Cp 461/2026, 16. 3. 2026

274. člen (Varščina namesto začasne odredbe)

275. člen (Varščina kot pogoj za začasno odredbo)

276. člen (Več začasnih odredb)

277. člen (Čas, za katerega se izdaja začasna odredba)

Javnega interesa ni mogoče enačiti z že(l)jo javnosti (bralcev) po senzacionalizmu. Za spletne vplivneže še ni bil sprejet kak etični kodeks, niti ni v dovoljšni meri sankcionirano širjenje lažnih informacij. Podobnost z mediji je v številu oseb, ki jih dosežejo podane informacije takšne osebe in katerim so informacije predstavljene kot resnične. Zaradi navedenega mora tudi svoboda izražanja takšnih oseb, še zlasti, kadar posegajo v osebnostne pravice druge osebe, biti podvržena strogim kriterijem resničnosti objav. Dolžnik seveda tudi ni niti kaka oseba s pooblastili za preiskovanje in razkrivanje kaznivih dejanj, pa tudi ne za njihovo obravnavo in sankcioniranje, zlasti ne z javnim linčem in pogromom.

VSLJ Sklep III Ip 690/2026, 8. 7. 2026

278. člen (Prenehanje začasne odredbe)

Denarna terjatev, zavarovana s to začasno odredbo, je s strani dolžnic v celoti poplačana in zato začasna odredba, izdana zaradi zavarovanja poplačila te terjatve, ni več potrebna.

VSLJ Sklep III Ip 731/2026, 8. 7. 2026

279. člen (Povrnitev škode dolžniku)

279.a člen (Uporaba določb postopka o začasnih odredbah)

Člen 279.a ZIZ napotuje na Uredbo in odločilen je pojem dejanskega tveganja po prvem odstavku 7. člena Uredbe. Razlagati ga je treba tako, da se nanaša na konkretno in aktualno tveganje ob vložitvi predloga za zamrznitev, in torej ne le na potencialno ali morebitno tveganje (gl. 42. in nasl. točke obrazložitve sodbe Sodišča EU C-198/24 z dne 21. 5. 2026 v zadevi TQ proti Mr Green Limited).

VSLJ Sklep IV Cpg 270/2026, 23. 7. 2026

279.b člen (Pristojnost za izdajo naloga za zamrznitev na podlagi odločbe, poravnave in javne listine)

279.c člen (Pristojnost za pridobivanje informacij o bančnem računu)

279.č člen (Preklic naloga za zamrznitev ali ustavitev njegovega izvrševanja)

279.d člen (Pristojnost za izvršitev tujega naloga za zamrznitev)

279.e člen (Izvršitev naloga za zamrznitev)

279.f člen (Pristojnost za odločanje o pravnih sredstvih)

280. člen (Služba izvršitelja)

281. člen (Pogoji za imenovanje za izvršitelja)

282. člen (Nezdružljivost opravljanja dejanj izvršbe in zavarovanja)

Ni relevantne sodne prakse.

283. člen (Imenovanje izvršitelja)

284. člen (Nastop službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

285. člen (Zavarovanje za odgovornost)

285.a člen (Skrbniški račun)

286. člen (Identifikacijski znaki izvršitelja)

286.a člen (Razrešitev izvršitelja)

287. člen (Dejanja po razrešitvi izvršitelja)

287.a člen (Izobraževanje izvršiteljev)

288. člen (Opravljanje službe izvršitelja)

289. člen (Odgovornost za škodo)

290. člen (Čas oprave dejanj izvršbe in zavarovanja)

291. člen (Vrstni red oprave dejanj izvršbe in zavarovanja in evidenca)

292. člen (Plačilo za opravljanje dejanj izvršbe in zavarovanja)

293. člen (Stroški izvršitelja)

Navajanje pravne podlage v obračunu izvršitelja ni nujno potrebno, saj sodišče pozna pravo po uradni dolžnosti, nepoznavanje prava pa škoduje tudi stranki. Tudi če bi bilo upniku ali izvršitelju to znano, zgolj to, da na naslovu dolžnik ne posluje, še ne pomeni, da dolžnik na naslovu tudi nima nobenih rubljivih premičnin.

VSLJ Sklep II Ip 311/2026, 15. 5. 2026

294. člen (Namestnik izvršitelja)

294.a člen (Imenovanje namestnika izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

294.b člen (Pomočnik izvršitelja)

294.c člen (Nadomeščanje izvršitelja)

295. člen (Evidenca izvršiteljev in namestnikov izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

295.a člen (Evidenca izkaznic, priponk in pečatov)

Ni relevantne sodne prakse.

296. člen (Zbornica izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

297. člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.a člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja v dodeljenih zadevah)

Ni relevantne sodne prakse.

297.b člen (Neposredni nadzor nad poslovanjem izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.c člen (Poročanje o poslovanju izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.č člen (Učinkovitost in ocena dela izvršitelja)

298. člen (Disciplinska odgovornost izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

298.a člen (Uvedba postopka)

298.b člen (Disciplinski ukrepi)

Ni relevantne sodne prakse.

298.c člen (Odmera sankcije)

Ni relevantne sodne prakse.

298.č člen (Hujše disciplinske kršitve)

298.d člen (Disciplinski postopek)

Ni relevantne sodne prakse.

298.e člen (Zastaranje)

Ni relevantne sodne prakse.

298.f člen (Smiselna uporaba zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

298.g člen (Sodni izvršitelj)

Ni relevantne sodne prakse.

298.h člen (Kazenska določba)

Ni relevantne sodne prakse.

298.i člen (Nadzor nad izvrševanjem zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

299. člen

Ni relevantne sodne prakse.

300. člen

Ni relevantne sodne prakse.

301. člen

Ni relevantne sodne prakse.

302. člen

Ni relevantne sodne prakse.